SPECIMEN CRITICUM

IN

PLATONEM.

SPECIMEN CRITICUM

IN

EPIGRAMMATUM

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE

SPECIMEN CRITICUM

IN

PLATONEM

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS

ACCEDIT

D. WYTTENBACHII

EPISTOLA AD AUCTOREM

ITEM

COLLATIONES CODICUM MSS. PLATONIS,
CUM A D. RUHNKENIO CONFECTAE, TUM ALIAE

LUGDUNI—BATAVORUM
TYPIS HONKOOPIANIS
MDCCCIII.

VIRIS

AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,

ACADEMIAE LUGDUNO-BATAVAE

CURATORIBUS,

PETRO LEONARDO VAN DE KASTEELE,

HERMANNO ADRIANO BAKE,

HIERONYMO DE BOSCH,

JOANNI DE KRUYFF,

PETRO VAN LELYVELD, PETRI FILIO

D. D.

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

Etsi talem esse scio et Vestram, Viri Amplissimi! auctoritatem, et hujus libelli tenuita-

tatem, ut parum agere verecunde videar, si tanto collegio tantillum offerre munusculum sustineam; tamen, non transgressus verecundiae fines, Vestris libellum nominibus inscribo. Etenim insignem illam munificentiam cogitans, qua quidquid antiquis literis subsidii habet hujus Academiae Bibliotheca, id mihi omne utendum obtulistis, tam certum hoc duxi benivolentiae in me Vestrae indicium, ut meae erga Vos observantiae qualecunque mihi ponendum monimentum judicarem. Et quotiescunque modestiae studio illud mihi sumere subveritus sum, toties pietatis officium majoris mihi sanctitatis visum est, quam quod honeste omitti ullam ob caussam posset. Itaque meae ipse cupiditati libere obsecutus, ut grati erga Vos animi indi-

dicium, hoc Vobis offerre opuſculum conſtitui. Quod nunc propoſitum et pie debiteque et vero quam lubentiſſime perago. Sive enim Vosmet, Viri Ampliſſimi! intueor, qui tanto tuendarum bonarum artium ſtudio tantam habetis auctoritatem adjunctam; Veſtro favore nil ad honorem magnificentius reperio. Sive memet ipſe conſidero, qui non per vitae inſtitutum antiquas mihi literas tractandas ſumſi, ſed ipſius naturae quaſi propenſione a primâ eas adoleſcentiâ amplexus ſum et colui; alimento, quod naturali huic ſtudio praebuiſtis, ad vitae mihi fructum nil cogitare uberius poſſum. Sed, quantam in me vim habuerit, & numquam non habiturum ſit, tam jucundum mihi tamque honorificum beneficium, non eſt cur verbis declarare ſtudeam.

Ne-

Neque enim ea eſt liberalitas Veſtra, quae oratione illuſtrari vel velit vel poſſit, neque ea oratio mea, quae tantam celebrare liberalitatem auſit. Quapropter, vel me tacente, gratae meae in Vos voluntatis teſtis Vobis ac pignus ſit velim hoc qualecunque opuſculum, ut Veſtro in me favori obſervantiam erga Vos meam parem exiſtimetis.

Ex

Ex quo tempore antiquarum literarum deguſtare elegantiam coepi, mirabiliter me cepit ac tenuit Plato. Cujus legendi ſtudium, legendo perpetue auctum, non mediocriter mihi confirmavit Wyttenbachii V. Cl. diſciplina. Placebat mihi continuo nativa venuſtas per totam aequabiliter orationem diffuſa, nullo ea nitens alieno colore, at ſuâ ſe praebens ſimplicitate decoram: quae in intimum animi ſenſum mihi molliter obrepens penitusque ſe inſinuans, miro me mulcere voluptatis affectu ſolebat. Oblectabat me ſingularis illa ſermonis urbanitas, nativo lepore ſe ultro commendans: obvia illa quidem in nullo non Atticorum monimento; ſed in Platonis dialogis proprio quodam & ſuo quaſi lumine lucens. Mirabar

bea-

beatam illam orationis copiam atque ubertatem, qua, tanquam flumine, tam jucunde me memini ſuaviterque duci, tamque lubenter quocunque pergeret divertereтve trahi atque auferri, ut, totus ipſe penitusque delinitus, Ciceronem intelligere placideque excuſare inciperem, qui errare cum Platone malebat, quam cum aliis vera ſentire. Et hanc miranti orationis vim magis etiam mihi mirabile accidebat, hanc tantam eloquentiae artem nullo ſe prodere eloquentiae ſtudio. Quapropter nullam non orationis dotem deprehendere geſtiens, attendebam cujusque dialogi rationem, habitum, oeconomiam & vero incredibilem illam auctoris in ſingulis diſponendis partibus artem, pari illam ac majore etiam arte occultatam. Quae diligenter omnia attendens, ſi dubius ſubinde haerebam, dramaticum ſcribendi genus ſuaviusne legenti ducerem an ſcribenti difficilius, hoc quidem certum exiſtimabam, eâ illud elegantiâ, ubertate, feſtivitate, eâ denique arte a Platone eſſe & exhilaratum & ad ſummum perfectionis modum limatum ac perpolitum, ut ſcribendi exemplum ipſius dialogis pulcrius quaerendo reperiremus nullum. Atque eo hoc mihi certius apparebat, quo verborum formarumque uſum obſervabam diligentius. Quam quidem obſervationem ita ad totam penitusque percipiendam Platonis orationem & fructuoſam & vero neceſſariam experiebar, ut, qui hanc negligeret, temere eum judicare de illa oratione cenſerem. Sane, ſi grammaticam legendi rationem captandis notandisque & verbis & phraſibus definiamus, ut eam exercentes, rebus omiſſis, voculas venemur, liberaliter agamus, ſi tantam tamque abjectam humilitatem ſummo

mo cum contemtu deſpiciamus. Atqui tantum abeſt, ut aliquam cum humilitate conjunctionem habeat haec legendi ratio, ut eam ſpernentes juſtum capere lectionis fructum nequeamus. Etenim, ſi Veteres auctores, quo venuſtiores diſertioresque homines fuerunt, eo magis ſtuduerint & ſevero verborum delectui & proprio formarum uſui, eoque evitarint curioſius libidinoſam quamcumque vocum dictionumque confuſionem, Veterum percipere penitus orationem nequeamus, niſi quod ipſi ſtudium ad ſcribendum attulerunt, idem nos ad legendum adhibeamus. Sed in nullo temere ſcriptore legendo haec linguae obſervatio & magis ſe ſuo ipſa lumine commendat & majorem affert utilitatem ſuavitatemque, quam in legendo Platone. Sive enim reputemus, quo quis ſit judicio accuratior ingenioque cultior, eo ſtudioſius eum voces formasque in ſcribendo proprias exquirere: gravior eſſe Platone judicandi intelligendique auctor poteſt? Sive experiamur, ad percipiendas de philoſophia diſputationes, quo ſunt ſubtiliores interioresque, eo interiorem item requiri dictionum formularumque cognitionem; ecquis philoſophus Platone ſubtilius de intimâ rerum naturâ diſputavit? Sive etiam conſideremus, altos quosque & magnificos excellentis ingenii de rebus divinis humanisque ſenſus exquiſitis fere nec vulgaribus verbis exprimi; ſenſuum ſublimitate praeclariſſima quaeque ingenia divinum Platonis ſuperavit ingenium. Sive denique, ut judicio item auctoritas accedat, de Platonis oratione pronunciantem audiamus ſummum Romanorum oratorem eundemque unicum eloquentiae cenſorem; talem eam eſſe pronunciat, quae ipſo ſit

Jove digna, si Graece loquatur. Itaque existimans, vix quidquam me agere praeclarius posse, hanc interius intelligere orationem studebam. Et hoc mihi studium, Nodelli V. Cl. institutione excitatum, dicere vix possum, quantopere aluerint Wyttenbachiana praecepta. Saepe me memini ab eruditissimi suavissimique viri ore pendere, & quidquid moneret memori pectore recondere, quum Graecae linguae, unius omnium uberrimae, excultissimae atque ad omnes exprimendos animi affectus affectuumque varios quoscunque habitus modosque accommodatissimae, Graecae igitur linguae vim, proprietatem, copiam, gravitatem, elegantiam, omnino, interiorem quasi indolem ac naturam explicaret: atque ita me continuo vehementer incitaret, ut, & Platone legendo ipsius linguam quam accuratissime percipere, & linguâ percipiendâ tantam viri eloquentiam mente animoque complecti totam niterer.

Haec autem tractandi Platonis ratio eam apud me vim habuit, ut & cupidissime appeterem quidquid ad emendandum eum excogitassent eruditi, & ipse nonnunquam conjecturam tentarem. Nam, cum omnem omnino percipere orationis praestantiam, summamque legendo capere voluptatem studerem, nil mihi accidere molestius poterat, quam mendorum qualiumcumque offensio. Quorum vel levissima etiam ac tenuissima gravissimorum mihi instar videbantur, quippe quae tam perfecta tamque perpolita bene dicendi exempla contaminarent. Quapropter acceptum mihi erat, quotiescunque depravatum locum, vel aliorum diligentiâ emendatum videbam, vel meâ qualicunque conjecturâ illustratum putabam. Caeterum has meas sive

emen-

emendationes ſive conjecturas, ut diligenter examinaveram, ita ad meum ipſe uſum ſcripto notabam. Nec earum magnopere rationem habebam, niſi quatenus mihi ad legendum Platonem & tunc erant utiles & in poſterum eſſe uſui poſſent. Sed accidit, ut ad edendas eas adducerer. Leidam migraturum Academiae Curatores, VV. AA. pro ſummâ ipſorum in bonas artes earumque ſtudioſos voluntate, hoc me ornare beneficio volebant, ut, ad alendum meum literarum, in primis Platonis, ſtudium, aditum mihi praeberent ad Ruhnkenianas caeterasque Bibliothecae publicae copias. Cujus ſummae in me munificentiae, tam mihi ad animi voluptatem jucundae, quam ad doctrinae fructum efficacis, ut qualicunque me ratione memorem probarem, ad publicum aliquid uſum mihi edendum judicavi. Et circumſpicienti mihi ſcriptionis argumentum, ut continuo occurrebat Plato, ita edendum videbatur Criticum in ipſum Specimen. Igitur animadverſiones, quas dixi, denuo examinans, priorem earum partem edere conſtitui: ita quidem, ut ex Ruhnkenianis ſchedis ac Codicibus, data opportunitate, vel annotationem aliquam vel variam lectionem afferrem. Caeterum conſiderans nobiliſſimum Platonis *De Legibus* opus, quod tantis adhucdum corruptelis depravatum eſt, dignum hoc judicabam, quocum Codicem hujus Bibliothecae Voſſianum conferrem. Et conferendo inſignem expertus Codicis praeſtantiam, collationem ejus cum duabus item aliis ſpecimini adjiciendam cenſui, alterâ, quâ Platonis *Minos* cum eodem Codice, alterâ, eâque Ruhnkenianâ, quâ ejusdem *Sophiſta* cum Codice Pariſienſi compararetur.

Et hanc quidem qualemcunque operam Platoni navatam eo nunc lubentius in lucem emitto, quo mihi Platonis juvandi ſtudium in dies viſum eſt ad communem utilitatem uberius. Nam, ut magis eum legendo intelligere ſtudui, ita magis perſpicere coepi, quot & quantos cum ſuavitatis tum utilitatis fructus accuratior ipſius lectio praebere poſſit: praeſertim ex quo tempore illud mihi in primis agendum eſſe vidi, ut in legendo dialogi perſonis inter ſe colloquentibus quaſi praeſentibus praeſens, non, tamquam peregrinis peregrinus, qui morum opinionumque ignarus nil non continuo mirarer atque aegre ferrem, ſed, tamquam civibus civis, intereſſem. Neque enim juſtum ſtudii fructum ex antiquorum ſcriptorum lectione capere iis licet, qui etſi aliquâ inſtructi antiquitatum, quae vocantur, cognitione, tamen ad legendum ſuas ipſi opiniones afferunt; nec ab omni praejudicata ſententia integri caſtique ex ſolius ſcriptoris ejusque gentis & moribus & opinionibus, tam bonis illis quam perverſis, ipſum legendo intelligere conantur. Et vero, niſi nos in ipſius ſcriptoris ejusque civium & aequalium interiorem indolem & quaſi naturam penitus inſinuaverimus, magnopere verendum, ne magnificas ejus ac praeclaras quibuscunque de rebus opiniones ac ſententias, quotquot quidem a noſtra cogitandi exiſtimandique ratione abhorreant, commenta, ineptias, ſaepe etiam aegri capitis ſomnia vocemus. Scilicet, quoad non accurate percipimus antiqui aevi ab hoc noſtro diſcrepantiam, antiqua nobis monimenta tractantibus quandam quaſi nubem objicere haec diſcrepantia ſolet, per quam nobiliſſimos quosque antiquitatis

tatis viros non ſuâ, ſed deformi, ſed ridiculâ nonnunquam ſpecie contuemur. E qua eorum ſpecie ad cognoſcendos ipſos conjecturam ducentes, quidni eos vituperemus, rideamus, deſpiciamus?

Ex quo igitur tempore hoc in primis ſtudio legendum eſſe Platonem vidi, admirabile eſt, quantum ex ejus lectione, ſic inſtituta, ſuavitatis hauriendum utilitatisque mihi viſum ſit. Quod quidem nobis eo magis appareat, quo Graecorum inſtitutionem, mores, philoſophiam, omnino agendi cogitandique rationem attendamus diligentius. Sane, cum a teneris inde annis nobiliſſimae illius majorum virtutis in admirationem inducti, magnanimitatis ſibi quandam & fortitudinis quaſi ſpeciem & imaginem mente effingerent effictamque imitari ſtuderent, & contemplantes quotidie pulcerrima cujuslibet artis monimenta ad judicii elegantiam ultro conformarentur; dici vix poteſt, quantopere haec quaſi ſpontanea inſtitutio ipſorum & indolem confirmaverit & ingenium excoluerit. Sed, miſſis caeteris, unice conſideremus gymnaſticae muſicaeque in eorum inſtitutionem vim: quam quidem conſiderantibus ad ſummam nobis culturae perfectionem perveniſſe videantur. Nam ſi recentiore aevo non ita magnopere harum artium ad pectus animumque fingendum ratio fuit habita, tanti eas momenti Graeci duxerunt, ut Muſicam quidem, mollius ac praeter conſuetudinem tractatam, una cum moribus ipſam funditus perdere Rempublicam exiſtimarent (*). Atque vel hinc in-

(*) Plato Rep. IV. 424. C.

intelligatur, florente Republica, quantorum cauſſa bonorum fuerint. Et vero, quum e gymnicis exercitationibus, ſimul cum corporis robore, animi etiam conſtantia quaedam ac fortitudo contraheretur: e muſicis autem certaminibus, ſimul cum animi temperantia, humanitate, pudore, ingenii etiam tractabilitas, liberalitas, elegantia duceretur: & ſi quid vel ex illis crudi durive contrahi, vel ex his delicati mollisve duci videbatur, juſto id omne temperamento ad ſummam miſceretur concinnitatem; ex hac utriusque artis conjunctione in nulla non juvenili mente exiſtebat acer quidam idemque certus cum honeſti decorique tum pulcri venuſtique ſenſus, quo nil non magnum, praeclarum, generoſum, nil non elegans, concinnum, ſuave, continuo agnoſcebant vehementique amore complexabantur. Qui quidem ſenſus acri perpetue venuſtatis elegantiaeque concertatione cultior etiam eruditiorque redditus, haud mirum, ſi ſincero quodam atque integro, eodemque indelebili, urbanitatis colore ipſorum mores imbuerit. Horum igitur morum qui rationem interius & habitum cognovit, nonne ſummam percipere liberaliſſimamque voluptatem putandus eſt? Atqui eorum nullum exſtat illuſtrius theatrum, quam unusquisque fere Platonis dialogus. Uti enim qui illic agentes inducuntur, inſignes fere omnes ſunt vel ſapientiae exiſtimatione, vel orationis facultate, vel ingenii acumine, vel animi altitudine: ita qui eos inducit ſpectandosque praebet, acer nimirum eſt ille morum ingeniorumque exiſtimator, cultiſſimus ipſe & venuſtiſſimus. Ne igitur miremur, ſi vel cuivis facile, hos dialogos legenti, tamquam e ſanis ſalubri-

bus-

busque locis, grata quaedam quasi sanitatis aura adspiret, quam veluti ducens ad praeclara appetenda omnia incalescat. At hinc iidem conjecturam petamus, qualem percipere quantamque voluptatem, iisdem legendis dialogis, debeat, cui antiquum cogitanti aevum nulla ob mentem quasi nubes obversari, at purum integrumque affulgere antiquitatis lumen soleat!

Sed quamvis sit eximia haec ingenii voluptas, hac studii ratione e Platone haurienda, majores etiam ac praeclariores studii fructus capi inde posse censebam. At hac de re paulo liberius excurrendum est.

Graecorum philosophiam quo quis magis inquirat accuratiusque percipiat, eo interius cognoscere ipsius auctores nitatur. Habent enim praestantissimorum quorumque Veterum philosophorum placita non tantum magnam subtilitatis rationisque laudem, sed parem etiam sublimitatis commendationem. Ac produnt auctores, qui non ex principiis temere aliunde receptis, nec raro fallacibus, curiose ratiocinando pedetentim progressi sint, sed nimirum, qui amplo insigues erectoque ingenio, quidquid vel invenirent vel inventum confirmarent, ex ipsâ rerum hominumque naturâ & indole repetendum ducerent: ac dissipaturi, quae offunderentur, tenebras, e quibusvis & artibus & doctrinis lumen suum accendere conarentur. Neque etiam praeclaram hanc eorum inquirendi philosophandique rationem consideranti, mira ea accidere cuiquam potest, qui nec ingeniorum excolendorum leges ignorat, & Graecarum rationem civitatum attendit. Magnis enim formandis viris nihil facile conducere

cere efficacius poteſt, quam ejusmodi Reipublicae conditio, quâ ſpontanea quaeque generoſi pectoris ſtudia vim ſuam exſerere libere poſſint, communi alantur & admiratione & concertatione, atque una cum ipſorum civium voluptate univerſae civitatis ſalutem provehant. Qualem quidem fuiſſe Graecarum plerarumque civitatum conditionem, vel paulo ſane politior nemo non cognovit. Itaque, ſi reputantes illam, quam memoravimus, eximiam inſtitutionem, hanc item conſideramus optimorum quorumque ſtudiorum & vigendi opportunitatem & vigentium exiſtimationem, confiteri profecto oportet, ad ſumma attingenda omnia unos fuiſſe Graecos & natos & excultos. Et mihi quidem, admirabilem hanc Graecorum gentem ſaepe multumque attendenti, omnia quaſi conſpiraſſe videntur, ut eorum tum animus ad fortitudinem, magnanimitatem, decori honeſtique amorem & nullam non generoſae indolis virtutem conformaretur, tum ingenium, quam fieri maxime poſſet, excoleretur, amplificaretur, ad veri pulcrique judicium acueretur, omnino, ad omnes ſe artes diſciplinasque applicaret. Nam, cum acres illae Graecarum civitatum & inter ſe diſſenſiones & cum Perſis pugnae in ſingulorum civium mentibus & inſitum vigorem ardoremque intenderent, & incredibilem quamdam patriae caritatem gignerent, & vero, quod prudentiſſime monuit Plato, illum ſuſcitarent alerentque pudorem, quo ducti tanto ferebantur turpitudinis ignaviaeque odio, quanto & fortitudinis ſtudio & virtutis amore; animus vel ſuâ ipſe ſponte ad ſummam ſe praeſtantiam erigens, patriae quoscumque & obtrectatores & adverſarios ſu-

pe-

perare magnanimitate geſtiebat, atque ardentiſſima fervebat generoſitatis virtutisque aemulatione. Et; quum antiquiſſimi illi Aegyptii Phoenicesque coloni Graecos, quibus intererant, populos niſi excoluiſſent, certe aliquo cognoſcendi ſtudio elegantiaeque guſtu imbuiſſent; ingenium, tam generoſis tamque vehementibus animi affectibus totum quaſi explicitum atque amplificatum, niſi praeclarum ac venuſtum cogitare nihil vel fingere poterat, atque ad nullius non artis & inventionem & perfectionem, doctrinarumque quarumlibet tractationem, ſuo ipſum impetu curſuque impellebatur. Et vero hinc factum eſt, ut tanta eorum in militia fortitudo & conſtantia prorſus ab incultarum iſta gentium ferocitate abhorreret, tantaque domi morum ſtudiorumque venuſtas omnis eſſet mollitiei, ignaviae, humilitatisque immunis: atque etiammunc in eorum, quae ſuperſunt, monimentis miram animi lenitatem ac manſuetudinem cum pari conjunctam robore ac fortitudine reperiamus, ingeniique felicitatem, elegantiam, lumina, una cum ipſius & ſubtilitate & amplitudine admiremur. Profecto, quotiescunque, monimentis illis cum aliquo ſublimitatis ſenſu legendis, tanto animo tantum ingenium mirabili concentu ad praeſtantiſſimam naturam coaptatum intuemur: toties ſpectare ſpectaculum videmur, quo ab homine ſpectari praeclarius non poſſit. Hac igitur conditione homines cum ea tractarent, quae ſola ipſis tractatu videri digna poſſint, id eſt, divinam naturam inquirere, ſe ipſi animamque ſuam cognoſcere, hujusque univerſi ordinem rationemque perſpicere complectique niterentur, quo tandem & ingenii lumine & animi

ſenſu ſpirituque inſignia fuiſſe eorum placita exiſtimemus? Et ſane, ut alios mittam, quos hoc item nomine celebrare poſſim, Pythagoreorum placita, per Veteres paſſim libros diſperſa, ſi diligenter, cogitate, nec vero frigidè, legimus ac meditamur, fateamur neceſſe eſt, formandis talium placitorum auctoribus, quid formare excellentiſſimum poſſet, expertam videri naturam.

Jam vero tantorum ingeniorum qui vim omnem atque amplitudinem mente complectitur, ecquem ſtudii fructum aliunde percipere uberiorem illuſtrioremque poſſit? Et quandoquidem Plato, unâ cunctorum & conſentiente intelligentium voce, antiquorum omnium unus maximam ingenii exiſtimationem meretur, atque inter caeteros philoſophos, veluti Deus quidam, elucet & quaſi regnat: hunc talem tantumque virum qui ex ipſius aevo, natura, indole, ſenſu, cogitandi habitu, philoſophandi ratione, legendis ipſius ſcriptis, ita ſibi totum ob mentem repraeſentat, ut

circumfuſâ repente
Scindat ſe nubes,

atque in ſua ipſum luce aſpiciat, quantum tandem dicendus eſt lectionis fructum capere?

Atque hîc quidem ſuum orationi curſum concedens eo non invitus accederem, ut Platonis legendi ſtudium, ſic inſtitutum, poſtquam ad cujusque uſum legentis commendavi, ad graviſſimarum etiam diſciplinarum emolumentum laudare ſtuderem. Sane, quotiescumque ſingularem illam Graecorum gentem conſidero, toties miror, omni fere tempore fuiſſe, qui ex tantorum monimentis virorum accuratae nihil doctrinae per-

percipientes, unam exinde ducendam rationis orationisque elegantiam putarent, unice illam utilem temperandae exhilarandaeque doctrinarum severitati. Est illud quidem aliquid, ex perenni illo limpidoque elegantiae fonte quasi rivulos ducere, quibus recentis inventa temporis perfusa antiqui sanitatem aevi spirare videantur. Cum enim magnopere conducat alliciendis cujusque tenendisque studiis; diffundendis inventorum luminibus magnopere item conducat necesse est. Atque idem cum in primis valeat ad acuendum erudiendumque pulcri venustique sensum, & hujus sensus culturâ liberaliorum censeantur artium incrementa, permagnum profecto ducendum est. Verumtamen, vel fallor, vel sunt item alia longe etiam majora. Enimvero, cum praestantiores quique ex antiquitate viri, & suâ ipsi indole tanti, & praeterea ad summa inquirenda perspiciendaque omnia tum institutione exculti, tum concertatione erecti, quam pueri didicerant doctrinam, non unam viri tractarent, sed, collatis primum magnarum quarumque artium ac disciplinarum luminibus, ita sibi illustrandam censerent; haud ita leviter ac temere suspicemur, ad nonnullarum doctrinarum vel fundamenta jacienda firmiora vel rationem instituendam accuratiorem vel vim perspiciendam interius, ex antiquorum etiamnunc placitis profici posse; quin etiam, eadem illa placita vias forte inquirentibus & monstratura & patefactura, quae, adhucdum ignotae, ex hac dubitandi quasi fluctuatione ad certius aliquod de rebus gravissimis judicium perducant. Quod suspicati si Platonem intuemur, in tantis illum viris suâ insignem elucentemque virtute, quanto haec omnia

uberiora etiam atque illustriora ex eo percipienda arbitremur! Sed ne prooemii fines, quos jam fortasse migravi, ulterius etiam migrare videar, nolim gravissimum hoc argumentum attingere propius. Illud monendum, hanc tantam rem, si a quopiam homine, ab eo posse uno perfici, qui, usus eâ quam commendamus legendi ratione, in Platonis & tempora & ingenium quasi totum se transtulerit atque insinuaverit: eumdem vero illum, si cum summa divinare probabilitate liceat, e divini ingenii cogitationibus, nisi placita decerpturum, quae, tamquam maturos fructus, in communem continuo usum conferat, certe placitorum initia & quasi semina susceptûrum, quae ad nostrorum temporum velut temperiem exculta, uberrimos aliquando fructus generi humano largiantur.

Equidem non diffiteor, haec tot ac tanta & voluptatis & utilitatis bona, illo, quod adumbravimus, Platonis studio assequenda, arduum studioso ac difficultatibus plenum aditum habere. Neque vero ignoro, quam longe ipse ab eâ absim felicitate, ut, superatis quae adeuntem impediunt difficultatibus, ad capienda illa bona accesserim. Illuc enim quicunque tendit atque aliquando accessurus est, non tantum instructus sit, oportet, accuratâ antiquitatis scientiâ, comparandâ illâ antiquis auctoribus diligenter criticeque legendis; sed, valeat etiam, necesse est, eâ cogitandi efficacia, eo sentiendi acumine, ut tanti ingenii & amplitudinem complecti totam & vim percipere penitus queat. Quantam quidem & intelligendi facultatem & eruditionis copiam juvenili menti neque inserere natura solet, neque adjungere studium potest. Attamen, si

ve-

verum eſt, quod nemo dubitat, ex Veterum Auctorum, in primis Platonis, monimentis deligendum eſſe & quaſi cum pulvisculo exhauriendum quidquid in iis inſit praeclari; ad hunc profecto perfectionis gradum ſummâ ope omnique ratione innitendum eſt. Et ego quandoquidem magnâ Platonis famâ ad ipſum legendum excitatus, legendo tam ſingularem viri tantamque inquirere virtutem ſtuduerim, haud profecto mirum, ſi illuc continuo mentis aciem convertens atque intendens, intelligere aliquatenus inceperim, quâ quis potiſſimum ratione hanc cognoſcere virtutem poſſit. Caeterum, cum Platonicam philoſophiam percepturi, alii in quasdam tantum ejus partes inquirant, alii ſingularum inter ſe partium copulam non animadvertant, in ſuis autem utrique anguſtiis multa continuo mirentur, reprehendant, ridicula exiſtiment: hunc item fructum meum mihi ſtudium attulit, ut, aliquanto me magis ex iſta humilitate erigens, ad latioremque conſpectum aſſurgens, reprehenſoribus cognitis, debitâ philoſophum admiratione proſecutus ſim. Nam cogitando eum mihi informans Platonis ſtudioſum, qui viri magnitudinem totam percipiens, ipſius de philoſophiâ placita non tarde moleſteque & quaſi rependo aſſequeretur, ſed, tamquam e ſublimi arce univerſa ſimul unoque oculorum obtutu contemplaretur: hunc quaſi praeſagivi mihique perſuaſi tantum abfore, ut placitorum aliquod mirum abſurdumve duceret, ut talem eorum perciperet inter ſe concentum, qualem divino illo dignum ingenio judicaret. Enimvero, ſi in magni fere viri errores acuti homunculi continuo involant, & hos

carpentes praeclariſſima etiam placita corripere ſubinde ac mordere geſtiunt: qui excellentis cujusque ingenii & vim & rationem tenet, is horum latratum magnifice deſpiciens, placide illius errores excuſabit, illud Martialis uſurpans:

Si non erraſſet, fecerat ille minus.

Sed ſatis jam multa de juſto tractandi Platonis & modo & propoſito, ut intelligatur, quot & quantos cum ſuavitatis tum utilitatis fructus praebere ipſius lectio poſſit. Redeo unde orſus ſum. Igitur, quo majores eſſe vidi & praeclariores hos lectionis fructus, eo uberius eſſe exiſtimavi ad communem utilitatem, eorum percipiendorum aditum, quoad ejus fieri poſſet, planum expeditumque reddi. Atque illud equidem ſi hoc edendo opuſculo quantulacunque parte effecerim, ſublatis nonnullis, quae Platonis lectionem impeditam adhucdum reddunt, difficultatibus, operae me pretium feciſſe arbitrabor.

D.

DANIELIS WYTTENBACHII

EPISTOLA

AD

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

Quod roganti Tibi receperam, mi Heusde, me tuo libello aliquid literularum & judicii de locis a Te tractatis additurum: ecce, ubi ad rem ventum est, nil habui quod adderem. Nam quum de animadversionibus tuis inter nos ageremus, Tuque, instar illius apud Platonem nostrum Theaeteti, iis judicii severitatem adhiberes, falsum quodque & ἀνεμιαῖον abjiceres, nec nisi, si quid probabile & γόνιμον videretur, retineres; non profecto opus est, ut nunc eas denuo recenseam, & singulis meum judicium, *pulcre*, *bene*, *recte*, apponam. Ergo primum hoc literarum nobis argumentum periit. An igitur, ut saltem tuae voluntati meoque promisso satisfaciam, hoc ipsum unum ad Te scribam, me non habere quod scribam? Aliis hoc sit concessum, a nostra

quidem abhorret conjunctione, cui numquam vel ſermonis vel epiſtolae materia defuit. Ergo & alterum hoc mihi ereptum eſt ſcribendi genus. Et tamen ſcribere me cogit & tua voluntas & mea fides. Ecquod tandem nobis argumentum ſupereſt? Supereſt unum certe, idque minime tenue aut leve. Tu ipſe, mi Heusde, Tu mihi hujus epiſtolae eris argumentum. Te quum dico, dico ingenium animumque tuum, dico commune noſtrum optimarum Literarum & Platonis ſtudium. Quibus de rebus cogitanti quamvis indiſerto copia ſcribendi deeſſe nequeat. Quo certius hoc mei de Te judicii documentum Tibi accidere debet; quod, quum libri tui ubertas mihi de eadem re docte diſſerendi facultatem praeripuerit, malim indoctius & amantius, ἀμαθέστερον καὶ φιλικώτερον, quam nihil ad Te ſcribere.

Sextus hic annus eſt cum ad me Amſtelodamum veniſti incenſus ſtudio Literarum, earumdem cognitione ſenſuque jam imbutus Rotterodami in ſchola Cl. Nodelli, elegantiſſimae doctrinae viri: oſtendebas Te Platonis amore captum, ad cujus intelligentiam ut Tibi adjutor eſſem, candide me modeſteque rogabas. Hoc primum mihi novum & inexſpectatum accidebat, adoleſcentem modo ex puerili diſciplina prodeuntem, Platonis & cognitione tinctum & ſtudio ardentem, ad me venire: Platonis, inquam: quem quotusquisque non modo diſcentium, ſed docentium, legit, aut ſi forte inſpexit, non continuo relinquit? Nam diſcentium quidem iſte dudum eſt mos, ut ſi paucos Graecos verſus, paucas Latinas Elegias didicerint, jam haec ubique crepent, ſibique docti vi-

de-

deantur. At vero Tu, in hoc etiam similis Platonici Theaeteti, οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος, sine strepitu, sine vento, quid scires, quid nescires, ingenue prae te ferebas. Ex quo in primis judicavi, Te vere a Platone captum esse, &, ut ipsius dictione utar, τὸν Πλάτωνα τὴν ἀληθῆ σοῦ εἰληφθαι λαβήν, Platonem verâ Te ansâ apprehendisse. Hunc enim qui legunt, intelligunt, in ejusque se doctrinam ac praecepta insinuant, hi profecto primam omnium legum sibi imponunt τὸ γνῶθι σαυτόν· huic perpetuo & volentes parent: hujus ad adventum & imperium omnis ex animo expellitur expurgaturque vanitas, arrogantia, superbia. Unde fit, ut homines vani & ventosi Platonem nec diligant, nec intelligant. Tu propositum iter ingressus, cum in meas de Graecis Literis scholas ventitabas, tum domi assidue Platonem tractabas; ut facile animadverterem, Te eum in dies magis & diligere & intelligere. Ita biennium traductum. Interea multa, quae rerum mearum statum mutarent: obiit Ruhnkenius: vel hujus necessitudo, vel mei fati necessitas, me migrare Lugdunum coëgit. Tu adhuc annum Amstelodami mansisti, inchoatum opus urgens, domi legens relegensque Platonem, caeterum in Jurisprudentia operam dans Craso, in Philosophia Swindenio, clarissimis nuper meis collegis, & utrique cum Athenaei Amstelodamensis, tum suae disciplinae, doctori celeberrimo. Tum ipse Lugdunum ad nos venisti.

Mihi vero, mi Heusde, quum temporum meorum varietas & stationis commutatio, multa ἀβούλητα attulerit, quae nunc narrare nil attinet: τὰς γὰρ ἐν

μέσῳ σιγῶ τύχας, κατ' Εὐριπίδην: cujus & hoc mihi ſubjicere ſoleo, Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή —: in his igitur unice me conſolatur conſcientia recte factorum, ſervati officii, & reſtitutae in hac noſtra Academia diſciplinae Literarum, quae jam per aliquot annos proſtrata jacuerat. Diſciplinam dico ſcholas, diſcipulos, horumque ſtudia & progreſſus: quae non numero cenſentur, ſed pondere: quamquam & numerus, pro hujus ſaeculi ingenio, probabilis eſt. Et in his, qui pondere cenſeantur, diſcipulis Tu quoque in primis mihi es, mi Heusde. Sed Literarum ſtudioſi alii aliud propoſitum habent: alii eas, ut adjumentum aliarum doctrinarum, adhibent: alii ad ingenii ornatum: alii ad animi oblectationem: alii alia de cauſſa: pauciſſimi ipſarum unice cauſſa & amore, & ut in ipſarum ſtudio vitae tabernacula ponant. His equidem ſemper ſoleo auctor eſſe, ut ſtudia adoleſcentiamque ſuam aliquo ſcripto in optimam partem ad civium notitiam commendent. Quod & Ciceronis eſt praeceptum, & his ipſis diebus, ut noſti, a nobis in ſchola de Officiorum libris tractatum. Quamquam enim ſubinde fit, ut adoleſcentes vani & ventoſi modeſtis doctisque adoleſcentibus & laudem & laudis praemia praeripiant: eſt illa non laus, ſed opinio & error exigui temporis: magna eſt vis veritatis, quae diu latere nequit: maxima eſt virtutis efficacitas, quae ſui cultores certiſſimo doctrinae conſcientiaeque fructu beat. Sed oſtendenda eſt virtus, & ad publicam notitiam producenda. Etenim ſi cognita virtus nonnumquam negligitur, quid ignoratae virtuti fiet? Et, ut iſti ventoſi non niſi τὸ δοκεῖν con-

conſectantur, hi modeſti unice τῷ εἶναι contenti ſunt: ita, quamvis modeſtus virtutis cultor, virtutis muneri ſic ſatisfaciet, ut τὸ δοκεῖν ne prorſus negligat, ſed τῷ εἶναι addat, & qualis eſt, talis haberi velit. Ita & ſuperiore anno recte fecit Lyndenus noſter, documento progreſſuum ſuorum, Diſputatione de Panaetio edenda ac defendenda: qui quum & generis nobilitate & opibus omnia ſumma conſequi poſſe videretur, tamen externa iſta bona adeo levia ducit, ut in his nihil, omne decus in animi bonis ponat. Et nunc Tu recte facis prodendo tuo Specimine, mi Heusde: qui, nec ipſe illorum inops ſubſidiorum, iis poſthabitis, omnem vitae ſuavitatem laudemque ex Platonis optimorumque veterum lectione petis. Et communis noſter amicus, veſter condiſcipulus, Sluiterus, dum ipſe ſimilis editionem documenti meditatur, ante paucos hos dies in Daventrienſi cathedra poſitus, ipſe documentum exſtitit, ſuum adhuc meritis conſtare honorem.

Caeterum noſtros de Platone ſermones, Amſtelodami inchoatos, Lugduni inſtauravimus: quum Tu quotidie Platonem tereres, non huc illuc vagando, ſed unoquoque dialogo ab initio ad finem perlegendo, perlecto iterando, ſingularum deinceps ſententiarum nexu indagando, teque omni mente & cogitatione in philoſophi dicendi diſputandique conſuetudinem inſinuares, itaque veram ſcripturam multis in locis, quamvis obliteratam, perſpiceres, plurimaque librariorum menda corrigeres. Quae Tu inventa ad me deferens, materiam adferebas de qua jucunde colloqueremur, non ſolum συμφιλολογοῦντες, ſed etiam

συμπαθοῦντες & συνενθουσιῶντες, quum dictionum, ſententiarum, imaginum, ſuavitate, veritate, ſublimitate in admirationem Platonis abriperemur. Eſt profecto divinus ſcriptor Plato, neque *divini* cognomen temere ei venit. Nullus enim eſt ex erudita antiquitate ſcriptor, in quo major ſit ubertas & copia earum virtutum, quibus legentes in quemdam divinitatis ſenſum auferantur: aut, ſi qui ſunt, qui in ejusdem laudis ac ſimilitudinis ſocietatem venerint, hi ab ipſo Platonis fonte fluxerunt.

Mihi vero noſtri ſermones ſaepe in memoriam revocarunt adoleſcentiae meae tempus, quo ille in animo meo ſenſus & recentior & acrior vigebat: quem nunc uſus & aetas vel refrigerarunt, vel ratione coercuerunt. Ego vix dum adoleſcentiam ingreſſus eram, quum mirificus me caperet & quaſi δαιμόνιος amor Platonis: cui legendo quum omne meum tempus impenderem, tum in primis otia captabam, quibus per anni tempeſtatem in ſylvas montesque excurrerem, & *nunc viridi membra ſub arbuto ſtratus, nunc ad aquae lene caput ſacrae*, promerem, non ut ille *veteris pocula Maſſici*, ſed librum Platonis, in ejus me lectionem conjicerem ac penitus demitterem. Ibi tum fieri ſolebat, ut, quemadmodum ipſe in alto editoque poſitus in circumjacentia infra me loca veluti parva & humilia proſpiciebam, ſic Platonis genio repletus purior leviorque in coeleſtes regiones ſublimis evolare viderer,

Ut mihi jam ſummam ſapientia panderet arcem,
Unde hominum errores longe lateque per orbem
Deſpicere, atque humiles poſſem contemnere curas.

Sed

Sed hoc ſomnium, ſaepe mihi inchoatum, quamvis breve, quippe mox abruptum corporis admonitione, animum e coelo in terram detrahentis, tamen ita crebrum refertumque fuit mirabilium viſorum ſenſuumque varietate, quae veluti myſteria, nemo, quamvis initiatus, oratione enarrare, nemo profanus, quamvis enarrata, intelligere poſſit, initiatus ab initiato paucis verbis admonitus continuo ſentiat. Igitur & Tu ſentis, mi Heusde. Et mihi ſatis ſit, hoc dediſſe recordationi ſomnii illius & frequentis & mirifici, tamquam anticipationis & guſtus verae & a corporis vinculis ſolutae vitae: atque, ut cum ipſo Platone loquar, (Phaedro p. 346. D.) *ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρίσθω δι' ἣν πόθῳ τῶν τότε μακρότερα εἴρηται.* Interea dum in hac vita ſumus, hujus vitae officia ne negligamus. *Quam quisque norit artem, in hac ſe exerceat*, ut eſt in Graecorum proverbio: per eamque aliis prodeſſe ſtudeat. Qui in Platone plus aliis videt, ad hujus intelligentiam ſtudioſis profit: & profecto egregium vitae munus ſuſceperit. Hoc tuum eſt, mi Heusde.

Equidem ipſe adoleſcens *δαιμονίῳ* illo Platonis amore incenſus, eum aliquando edere conſtituebam: mox Julianum, Syneſium, denique Plutarchum eodem amore & edendi propoſito complectebar: nec dubitabam quin ſtudium meum vitaeque ſpatium vel quatuor edendis his ſcriptoribus ſuffecturum eſſet. Veni deinde ad Ruhnkenium, qui me a reliquis ad unum Plutarchum convertit: Platonis editionem ipſe cogitabat: in caeteris ſcriptoribus unus omnium Plutarchus maxime emendatricem explicatricemque interpretis operam & deſiderare & mereri videbatur: &

brevi

brevi animadvertere coepi, hunc tantam habere materiam, quae meam quidem vitam operamque omnem consumere posset, sive operis magnitudine, sive virium mearum tenuitate, sive temporum iniquitate. Quinque sunt anni, quod Ruhnkenius noster diem obiit: quatuor, quod Lugdunum migravi. Horum quinque annorum quotam partem putas me Plutarcho tribuere potuisse? Sex menses, ne hos quidem continuos. Hoc sex mensium spatio confeci Animadversiones in Moralium paginas priores centum, a libello De Educatione ad Consolationem Apollonii. Et hucusque profeceram his ipsis diebus, quum ecce, denuo belli tempestas intonat, post brevem pacis usuram nondum recreata patria, immo tamquam primae quietis dulci somnio lactata & mox excussa. Igitur Plutarchus meus rursus commeatu cum Oxonienſibus excludetur. Sed hoc, & omnino meum omne negotium, leve est prae patriae damno: quod quis tandem bonus civis non lubens vel suo incommodo redimat? Utinam, qui populis praesunt, Platonem legerent! mallent profecto ἀδικεῖσθαι quam ἀδικεῖν, injuriam ferre quam inferre aut referre: &, siquidem bellum est malum, ut nemo dubitat, mallent philosophari, quam bellare: studerent suo ipsi exemplo ratam facere & implere nobilem illam Platonis vaticinationem, (Republ. V. p. 466. B.) ἐὰν μὴ ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπέσῃ δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία — οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσιν· δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ

τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. At nos, qui non regimus, ſed regimur, in hoc certe philoſophemur, ut pareamus rectoribus noſtris, cum hominibus, tum ſupremo omnium rectori Deo: quidquid nobis praeter noſtram culpam acciderit, ut ab illo immiſſum, aequa mente accipiamus, ſemperque in promtu habeamus illud Cleanthis: Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος.

Et quandoquidem quod quis agat, nil ſupereſt quam ſuum cuique officium, age, & nos noſtrum agamus, & ego me protinus ab hujus temporis cogitatione ad recordationem adoleſcentiae inſtitutamque ſcriptionem referam. Igitur ego illa aetate cogitans Platonis editionem, ſolebam mihi ipſe juſtae editionis formam deſignare; quam Tibi, jam depoſitum a me hoc opus ſuſcepturo, cognoſcere non inutile ſit.

Editoris munus duabus conſtat partibus, *emendatione* & *interpretatione*. Hoc nunc verbo monuiſſe ſatis eſt; quandoquidem de utroque officio uberius expoſuimus alibi, & nuper in Praefatione ad Plutarchum. Nunc aliud volo. Nam mihi adoleſcenti accidebat, ut, quum utrumque officium Platoni adhiberem, tamen multas eorum partes non perſpicue cognoſcerem: ſentiebam, mihi aliquid deeſſe ad eorum accuratam cognitionem: nec, quale hoc eſſet, intelligebam. Venit mihi tandem in mentem, totum argumentum in ſuas partes diſtribuere. Haec me diſtributio ſponte ad ſingularum cognitionem partium ducebat, mentis involutam notionem explicabat, ut jam intelligerem quid illud eſſet quod mihi deſuiſſet, multaeque novae & judicandi & inveniendi viae mihi

*****

ape-

aperirentur. Erat autem distributio a simplici manifestoque hoc principio ducta, omnem emendationis interpretationisque sylvam duobus locis contineri, altero *in ipso scriptore*, altero extra eum *in aliis scriptoribus*.

Ipsum scriptorum bifariam dicimus: primo *ipsum hominem*, quis, quando, ubi, quibus parentibus, qua gente, patria, vitae actione & factis fuerit: deinde, *ejus scripta*. Prioris generis cognitionem saepe etiam ex Literaria Historia percipiunt homines, qui ipsa scriptoris scripta numquam legerunt; quomagis ea nobis & primo loco, & diligenter, tenenda erit. Alterum genus, quod *ipsa scripta* continet, in quorum lectione & accurata intelligentia nobis finis omnis nostrae operae positus est, in tribus cernitur partibus, *dictione*, *materia*, *forma*.

Atque, siquidem ita naturâ comparatum est, ut a verbis ad res proficiscendum sit, primum *dictioni* studebimus: consuetudinem scriptoris, cum in singulis verbis, tum in constructione caeterisque partibus orationis, figuris, sententiis, exemplis, comparationibus, notabimus, indicibus consignabimus, ut paratum habeamus Lexicon, cujus ope scriptorem secum ipsum conferamus & ex ipso interpretemur: quae prima & certissima omnis intelligentiae est via, & totius grammaticae interpretationis fundamentum. Qua in re saepe officium desideravi Editorum, qui suis editionibus nulla verborum Lexica addunt, itaque eas tam necessario intelligendi judicandique subsidio carere sinunt. Habent pleraeque Latinorum editiones Scriptorum: Graecorum paucae: caret Plato: & Aristo-

ſtoteles aliquid amplius deſiderat quam Sylburgianos indices, quamquam laudandos caeterum, ut omnia hujus viri. In Hippocrate exemplum dederat A. Foeſius, egregio opere Oeconomiae Hippocrateae: quod utinam ſecuti eſſent editores Galeni: qui quum propter librorum multitudinem & doctrinae varietatem copioſiſſimis & verborum & rerum indicibus opus haberet, utrosque adhuc exſpectat. Poterat & Weſſelingiani Herodoti quamvis magna commendatio tamen augeri addendo locupletandoque Lexico Herodoteo Aemylii Porti. Igitur Platonis quoque editor gloſſarium Platonicum conficiet, verborum dictionumque, cum eorum, quae in philoſophia, tum eorum, quae in reliquo linguae uſu verſantur. Et prouti Ciceronis in hoc genere duo exſtant ſubſidia, Theſaurus Nizolii & Clavis Erneſti, ita Platonicum gloſſarium utriusque dotes habeat, immo ſuperet etiam, copiam illius, hujus diligentiam. Atque hujusmodi ſingularibus Scriptorum Lexicis paulatim materia congeritur, unde poſteri aliquando Stephanianum Graecae Linguae Theſaurum expleant, vel certe augeant: qui quandocumque & quicumque exſiſtent, certe non ſolis hiſce ſingularibus Lexicis freti opus aggredientur, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, Stephani compilatores, ad eum reprehendendum promti, ad imitandum infirmi: ſed vere Grammatici ex heroico illo Stephani genere & aevo, magnas ipſi ſuas ingenii doctrinaeque vires ad materiam locupletandam digerendamque adferent.

In hac lectione neceſſe eſt multae ſe legenti offerant cogitationes, quibus vel ſententiae difficultas ex-

pediatur, vel ſcripturae vitia emendentur: etiamſi unice *dictionis* rationem habuerit. Sed, hac finita lectione, releget ſcriptorem; nam ſaepius legendus eſt. Et priora quidem inventa cum corriget, tum confirmabit: nec dictionis rationem umquam negliget: caeterum, jam ad *materiam* quoque animum propius attendet. Haec univerſe duplex eſt, vel *philoſophiae*, vel *reliquae doctrinae*, quae pertinet ad hiſtoriam, antiquitatem, mores, leges, inſtituta, opiniones, artes ac diſciplinas omnes in omni vitae genere verſatas. Philoſophiam Platonis cognoſcet ex ipſo Platone: cavebit ſibi ne judicium ipſe ſuum occupet eique inculcet aliquod compendium Philoſophiae Platonis, qualia feruntur & Veterum quaedam, veluti Apuleji, Diogenis Laertii, Alcinoi, & plura recentiorum de *philoſophiae hiſtoria* Scriptorum. Nunc ipſum Platonem leget: illa compendiorum adminicula relinquet minutis illis & acutulis μετεωροφέναξι, ſublimis ſcilicet ſapientiae captatoribus: qui quum ſibi & philoſophi & neſcio quid videantur, tamen deſiderant, ſaepe etiam poſtulant ab iis, qui Platonem diligenter tractant, ut breve compendium ejus philoſophiae conſcribant, circumciſis omnibus ambagibus; nam eum habere tam multa a propoſito aliena, ut magni laboris ſit ad ſententiae cognitionem pervenire. Equidem memini me aliquando in iſtiusmodi flagitatores incidiſſe. Et Tu fortaſſe quoque incideris, mi Heusde. Nec deſunt qui iſtorum deſideria probent. Vidimus aliquando viros doctrinae tuendae ſocios, certamen ac praemium proponere diſceptandae quaeſtioni, quomodo

poë-

poëta Belga, id eſt, homo Belgica lingua verſus ſcribens, vel ſcripturus, Graecae linguae expers, ad Homeri intelligentiam pervenire poſſit. Haud mirer ſi aliquando proponatur, quomodo philoſophus Belga, Graecae linguae expers, ad Platonis intelligentiam pervenire poſſit. Tu, ſi forte in certamen deſcendes, videbis quid reſpondeas. Ego non deſcendam. Sed inter nos reſpondeam, neque Homeri, neque Platonis ſcripta, quemquam intelligere niſi Graecae linguae accurate intelligentem. Si nil niſi facta quaerimus, ut in hiſtoria, poſſit ſane ſcriptor in vulgarem linguam verti: ſed ita, ut pereat omne orationis lumen & acumen, omnis affectus ſenſusque dictionis, omnis gratiae venuſtatisque flos: quae omnia ſingulis verbis & conſtructione continentur, nec alia in lingua pariter exprimi poſſunt: veluti ex magno intervallo pulcri corporis non niſi univerſam faciem extremis quaſi lineis deſignatam videmus: peculiares pulcritudinis partes, os, oculos, obtutum, lineamenta, vultum, colorem, animi morumque ſignificationem, non videmus. Neque adeo facta ipſa recte intelligere poſſumus, ſine cognitione opinionum, inſtitutorum, morum, omnium omnino rerum illius aetatis. Neque vero nos invidemus hujusmodi interpretationes hominibus Graecae linguae & antiquitatis ignaris: ſed eosdem inde de ſcriptoribus rebusque Graecis judicare, vel ridemus, vel miſeramur, certe miramur, qui ignorantiam ignorantia cumulent, nec vereantur prodere ſe neſcire, quid ſit judicare. *At*, inquiunt, *quaerimus nucleum, non putamina.* Vos vero, ut pueri, nucibus luditis:

quasi vero ista similia sint: aut quasi ad nucleum nisi per putamen aditus sit: aut quasi id, quod vos putamen vocatis in scriptore, id est, vestitus & forma orationis, non item sit pars sententiae & nutrimenti. Et vero, cum ipse Plato est poëta, tum multa assumsit a poëtis, ut a nemine intelligatur, nisi Graece legatur. Neque tamen omnis Graece doctus intelliget Platonem. Ad linguae accuratam cognitionem accedat oportet proprium quoddam legentis ingenium, studium, judicium: quibus instructus esse debet Platonem vel intellecturus, vel editurus. Hic igitur philosophiam ejus cognoscere studebit, ut primo cujusque dialogi & argumentum & consilium perspiciat: deinde tres antiquae philosophiae partes distinguat, & unicuique suum ac proprium det locum, Logicae, Ethicae, Physicae: subjectas singulis partes discernat: Logicae, Dialecticam, Oratoriam, Poëticam, Grammaticam, Criticam: Ethicae, locos de Principiis, Virtutibus, Finibus, Officiis, Summo Bono: Physicae, de rebus Divinis, Humanis, Animo, Corporibus, & commune fundamentum Metaphysica. Platonis de philosophia sententias quasque in hos locos digeret: expletis singulis locis, sententias in iis notatas inter se comparabit, ordinabit, & ad quamdam doctrinae rationem disponet. Reliqua materia multiplex, nec solum caeteras, praeter philosophiam, disciplinas, sed omnem historiam & antiquitates, omnium in omni vita rerum varietatem, sacrarum, civilium, bellicarum, domesticarum, complectitur: quae ipsae in Excerptis suo quaeque loco notandae sunt. Hanc

ego

ego rationem in Platone mihi ſequendam deſignavi breviter adoleſcens: poſtea in Plutarcho factitavi, non ſine magno meo quidem fructu. De uno etiam indice monendum generis hiſtorici illius, quo continentur nomina propria hominum, non modo Scriptorum, ſed aliorum qui vel colloquentes inducuntur, vel alia quacumque cauſſa memorantur. Horum nomina & res, cum ex Platone, tum aliunde, colligendae, & ad quamdam notitiae perſpicuitatem conſtituendae ſunt: veluti in Proſopographia Codicis Theodoſiani factum a magnis viris Jac. Gothofredo & D. Rittero. Habet haec opera magnum momentum cum ad auctoris intelligentiam, tum ad multos hiſtoriae locos explendos.

Tertium eorum, quae in ipſo ſcriptore cernuntur, eſt *forma*. Plato uſus eſt *forma dialogorum*. Hac offenduntur minuti philoſophi compendiorum angustiis aſſueti: eamque puerilem, non virilem eſſe rationem dictitant. Imperite, ut omnia. Non intelligunt quid in docendi via ſit virile, quid puerile: & dialogum confundunt cum catechiſmo. Nunc videmus iſtos viriles ſcilicet philoſophos ſuam ſapientiam libellis conſcribere, ubi magiſter breviter, ut ignorans, interrogat, diſcipulus docte & copioſe reſpondet. Inepte, profecto, nec naturae convenienter. Niſi forte dicant, interrogationem magiſtri nil aliud eſſe, niſi titulum capitis. Quid igitur attinebat hoc *dialogum* vocare, quod potius inculcamentum vocandum erat. Videmus eosdem iſtos, quum in reprehendendis contemtoribus ſuis faceti & feſtivi eſſe volunt, colloquia ſcribere, inficeta quidem illa & hor-

horrida, nec enim aliter possunt: sed colloquentibus antiqua nomina imponentes, subito sibi suisque germani Socratici videntur: a doctis ridentur, ut ille in proverbio asinus ad lyram saltans. Ne igitur aut dialogum pro puerili lusu; aut puerilem stultitiam interrogando respondendoque distinctam pro dialogo habeamus. Sed hoc docendi genus quam ob caussam & qua ratione Plato usurpaverit, accuratius exponendum videtur; si forte reprehensores isti aliquando rectius judicare discant.

Ante Platonem qui dialogos scripserint philosophi, incertum est. Alexamenum Tejum primos scripsisse Socraticos dialogos prodidit Aristoteles libro perdito de Poëtis, unde hanc mentionem retulerunt Athenaeus XI, p. 505, C, & Diogenes Laertius, III. 48: qui idem primum dialogos feciſſe perhibet Zenonem Eleatem, sed nullo ille auctore: διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην. Plato an Xenophon prior Socraticos sermones ediderit, quaeri possit. Sed haec nunc exquirere nil attinet. Illud inter omnes constat, Platonem primum omnes philosophiae partes adhuc dispersas complexum, uno doctrinae vinculo ligasse, dialogorum formâ consignasse, eamque formam ad artis rationem & verisimilitudinem communis vitae excoluisse. Nam, ut aliarum rerum, ita philosophiae primi scriptores fuerunt poëtae, ligata certe oratione scripserunt. In quibus ne memoremus Orpheum, Musaeum, Hesiodum, quorum sub nominibus spuria ferebantur carmina: certe germana fuerunt Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis. Sed hoc scribendi genus, quippe adstrictum necessitati mo-

modorum, quum excluderet facultatem ſubtiliter diſſerendi, definiendi, argumentandi; factum eſt, ut philoſophi paulatim proſa ſcriptione uterentur. Et antiquiſſimorum quidem in hoc genere, quos aliquid ſcripſiſſe conſtet, Pherecydis, Anaximandri, Anaximenis, Anaxagorae, Zenonis Eleatae, Gorgiae, Meliſſi, Protagorae, Prodici, aliorum, libri ita perierunt, ut ne tantum quidem ſuperſit unde eorum de oratione judicetur. Aliquanto plures exſtant reliquiae Heracliti, qui legentibus ſententias magis divinandas, quam intelligendas, objecit. Multae ſunt Pythagoreorum Diſputationes, Logicae, Ethicae, Phyſicae, cum differendi diligentia & orationis gravitate. Haud paucae ad nos venerunt, non quidem diſputationes, ſed breviores ſententiae, Democriti: cujus de omni philoſophia, excepta Logica parte, fuerunt libri, inſigni orationis ornatu; ut eſſent qui hoc nomine eum & Platonem, potius quam Comicos, in poëtis habendos cenſerent: quod eſt apud Ciceronem, Oratore, 20: *Itaque video, viſum eſſe nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etſi abſit a verſu, tamen, quod incitatius feratur, & clariſſimis verborum luminibus utatur, potius poëma putandum, quam comicorum poëtarum: apud quos, niſi quod verſiculi ſunt, nihil eſt aliud quotidiani diſſimile ſermonis.* Sed Plato nullam fecit Democriti mentionem: quamquam poterat per aetatem. Hujus ſilentii quaecumque fuerit cauſſa, certe in orationis ornatu conſectando, habuit quorum exemplum ſequeretur, Democritum & Pythagoreos: & aliquanto plus hac etiam in re vidit. Vidit proſam philoſophiae orationem

******

ni-

nimio intervallo a poëseos similitudine avulsam, propius denuo ad eam revocandam esse. Hoc effecit dialogo adhibendo: itaque philosophiae institutioni motum vitamque adjunxit: nec differendi diligentiae quidquam detraxit: immo accuratius eam ad humanae captum naturae accommodavit. Exemplo in primis ei erant sermones magistri sui Socratis: exemplo poëtae, tragici, comici, mimici. Igitur & poëseos genera in dialogorum varietate apparent. Alii enim, ut epicum genus, sunt διηγηματικοὶ, narratione continentur, interposito *inquam* & *inquit*: alii δραματικοὶ, in quibus colloquium agitur, non narratur: alii ad tragoediae sublimitatem assurgunt, alii ad comoediae similitudinem & vitae quotidianae exemplum compositi sunt. Hoc debebat cogitare, excellentis ille ingenii doctrinaeque scriptor Dionysius Halicarnasseus, sed idem in Platonem iniquior, vetere oratorum erga philosophos odio, in primis Platonem, cujus, & alibi, & maxime in Gorgia, judicium de civili eloquentia, omnibus deinceps & oratoribus & rhetoribus sedit alta mente repostum. Hic ergo Platonem in genere *tenui* summis laudibus affecit, in *sublimi* ut puerilem reprehendit: ejusque causae documentum adfert dialogum Phaedrum, in quo utrumque genus exstat: illud egregie, hoc perperam, tractatum affirmans. Quod, nisi invidia occupatus, affirmare nemo possit. Quis enim integro judicio ad illius libri lectionem accedens, non sentiat omnia apta inter se & continuata eodem verisimilitudinis nexu, omnia in utroque genere cum argumento, loco, tempore, re ipsa, pariter convenire tan-

tantum, quantum in ficto colloquio fieri potest; ut legentis sensus nusquam quidquam vel ineptum, vel absurdum, vel intempestivum offendat, sed ubique Platonem, κεκηλημένος καὶ συνενθουσιῶν, delinitus eodemque divinitatis spiritu afflatus, sequatur. Sed Tu Dionysii locum, jam antea Tibi lectum, in tuo ipse exemplo relege; est enim longior quam qui hic apponatur: exstat in *Epistola ad Pompejum* Cap. II, p. 203 ed. Hudson: & partim repetitus in *Judicio de Demosthene* Cap. VI, VII, p. 271: & eumdem locum jam posuerat in parte nunc perdita operis *de Oratoribus Atticis*. Tanti ei videbatur istam Platonis reprehensionem ubique inculcare.

Et quod dixi, Platoni exemplum colloquii etiam poëtas praebuisse: certe utrumque genus jam philosophiae adhibuerant scenici, tragicus Euripides, comicus Epicharmus. Et mimorum scriptorem Sophronem diligenter lectitavit Plato; quo magis dialogos ipse suos ad verisimilitudinem & communis vitae speciem formaret. Quam quidem laudem mirifice explevit. Differunt enim hujus dialogi ab aliis & Socraticorum & aliorum omnium philosophorum dialogis tantum, quantum viva corpora a statuis. Nam ut Xenophon sententiam Socratis verius sinceriusque tradat: certe Plato rationem Socraticam disertius exprimit: dico ironiam, urbanitatem, facetias, imaginem quotidianae consuetudinis ac sermonis, tum illam differendi viam accommodatam vel ad errores vanorum hominum confutandos, vel ad studia discentium juvanda, &, quasi obstetricis instar, ex parturientibus eorum ingeniis notiones involutas eli-

ciendas. Porro, dialogus Platonis habet fere justi magnitudinem dramatis, partes, descriptionem, ingressum, progressum, digressiones, exitum: habet interrogandi respondendique vices ita probabiles, ut ex ipsa humana natura expressae videantur, nil de industria quaesitum appareat: habet sensum affectumque, jocandi viam urbanam, venustam, verecundam. Et credibile est, jam ipsius Platonis aetate lectionem librorum ejus frequentatam multum valuisse ad conversionem veteris comoediae, ut sal Atticus, quem *Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poëtae, Atque alii, quorum comoedia prisca virorum est*, multum quidem & acrem, sed acerba suffusum bile, gerebant, paulatim per mediae poëtas comoediae, tum novae in primis Menandrum, ab his labibus purgaretur, & ad germanam Atticam festivitatem elegantiamque redigeretur. Plato in plerisque omnibus suis scriptis dialogi formam tenuit, exceptis Epistolis & duabus Orationibus, Apologia Socratis & Epitaphio; quamquam & hujus principium & caussa repetitur a colloquio Socratis cum Menexeno. Qui postea fuerunt philosophi multum ex illa dialogi frequentia remiserunt: velut Speusippus, qui Platoni in Academia successit, teste Diogene Laertio, IV, 4, 5, καταλέλοιπε πάμπλειστα ὑπομνήματα, καὶ διαλόγους πλείονας, *reliquit plurimos commentarios, & complures dialogos*: non, ut vulgatus interpres reddit, *complura commentaria, & dialogos plurimos*: neque enim πλείονα plura sunt quam πάμπλειστα: valet hujusmodi hyperbole apud eos, qui oratorie loquuntur, in significanda praecipue amoris magnitudine: veluti illud fuit, quod

quod in clausula librorum de Officiis vidimus: *Vale, mi Cicero, tibique persuade, esse te mihi quidem carissimum, sed multo fore cariorem, si talibus monumentis praeceptisque laetabere.* Plinii minoris, quem primis his feriarum diebus relegi, Panegyrici, 86, 6: *ut maximo fructu suscepti, ita majore deposîti officii gloria fruitur.* 92, 5: *principem abstulit pessimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit.* Epistolarum II, 6, 7: *quae cum sint turpissima discreta ac separata, turpius junguntur.* V, 18, 1: *Neque enim dubito esse amoenissimam villam, in qua se composuerat homo felicior antequam felicissimus fieret.* In Laertio qui proprie loqui solet, alia est ratio. Subjicit enumerationem dialogorum, & ὑπομνημάτων multitudinem numero versuum 43475 definit: quo in loco notandum est, ὑπομνήματα esse *libros nondum ad editionem expolitos*, & in his quoque censendos esse τοὺς ὑπομνηματικοὺς διαλόγους. Sed & hujus & deinceps reliquorum, excepta parte librorum Aristotelis & Theophrasti, ac nonnullis Epicuri & Chrysippi fragmentis, reliquorum igitur ad Ciceronem usque philosophorum scripta perierunt, nec tantum ex iis servatum est, unde eorum de oratione & forma judicetur. Ex horum numero complures fuisse qui dialogos scriberent, credibile est. Et nominatim quidem omnes recensere, non est hujus loci: sunt certe, quorum dialogi memorentur, praeter Socraticos: *Heraclides Ponticus*, apud Ciceronem, Attic. XIII, 19: *Dicaearchus*, apud eumdem, Tusc. I, 10: forte *Aristo Chius*, apud eumdem De Senectute, 1: *Clearchus*, in Eusebii Praep. Evang. IX, p. 409, ex Jo-

ſepho contra Apionem I, 22: *Stilpon*, apud Diogenem Laertium II, 120, & Suidam.

De Ariſtotele diligentius dicere juvat; quod hunc locum brevius attigi in Praeceptis Philoſophiae Logicae III, 1, 9, & meam ſententiam a nonnullis non recte intellectam animadverti. Ac primum quidem ex Ammonio, Hermiae filio, cui debemus accuratiſſimam librorum Ariſtotelis diſtributionem, in Commentario ad Categorias propoſitam p. 4. edit. Ald. eam deſcriptionis partem, quae ad dialogos pertinet, Latine & ſummatim apponamus. Igitur ſecundum formam uſumque ſcripta Ariſtotelis bifariam dividebantur „ ut eſſent, vel *συνταγματικὰ*, id eſt, „ opera compoſita, deſcripta, abſoluta ad editionem „ aliorumque cognitionem: vel *ὑπομνηματικὰ*, quae „ Latine dicantur *commentarienſia* aut *commentaria*, „ quae nondum ad editionem conformata, tantum„ modo adverſaria & materiam ſcribendi libri con„ tinerent. Συνταγματικὰ duplicis fuerunt generis: „ alterum, *αὐτοπρόσωπα* & *ἀκροαματικὰ* dicta, in „ quibus e ſua ipſe perſona differens ad germanos „ auditores *ἀκροατὰς*, ſententiam ſuam explicabat „ per accuratiſſimas demonſtrationes, ac difficiliores „ illas intellectu aliis hominibus: alterum *διαλογικὰ* „ & *ἐξωτερικὰ* dictum, in quibus ſub alieno nomine, „ veluti Plato factitaverat, alienam perſonam agens, „ ſuam ſententiam exponit non accuratis demonſtra„ tionibus, ſed facilioribus rationibus ad commu„ nem multorum captum comparatis.” — Haec ita ſunt accipienda, non ut omne *ἐξωτερικὸν* genus dialogis conſcriptum fuerit, ſed ut omnes dialogi *ἐξω-*

τε-

τερικοῦ generis fuerint. Eodem valet teſtimonium Simplicii in Commentario ad Ariſtotelis Phyſica, Libr. I, p. 2, lat. 2: Διχῇ δὲ διῃρημένων αὐτοῦ τῶν συγγραμμάτων, εἴς τε τὰ ἐξωτερικὰ, οἷα τὰ ἱστορικὰ καὶ τὰ διαλογικὰ, καὶ ὅλως τὰ μὴ ἄκρας ἀκριβείας φροντίζοντα, καὶ εἰς τὰ ἀκροαματικὰ, ὧν καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ πραγματεία, ἐν τοῖς ἀκροαματικοῖς ἀσάφειαν ἐπετήδευσε, διὰ ταύτης τοὺς ῥαθυμοτέρους ἀποκρουόμενος, ὡς παρ' ἐκείνης μηδὲ γεγράφθαι δοκεῖν: quibus in verbis ultimis ἐκείνης mutandum in ἐκείνην, id eſt, *per illam*, *propter illam obſcuritatem.* Noſti enim hunc uſum Praepoſitionis παρὰ cum Accuſativo. Locum ſic reddam: „ Quum autem Ariſtotelis ſcripta biſariam dividantur, in *exoterica*, veluti hiſtorica, „ dialogica, & omnino ea, in quibus non ſumma demonſtrandi diligentia adhibetur: & in *acroamatica*, „ ex quibus & haec Phyſica ſunt; in acroamaticis „ obſcuritati ſtuduit, per hanc inertes a ſe rejiciens, „ ita ut propter hanc ipſam obſcuritatem ne ſcripta „ quidem videantur." Illud ἀποκρουόμενος plane convenit cum Ciceronis dicto ad Trebatium in Topicis, 1: *Sed a libris* (*Ariſtotelis*) *te obſcuritas rejecit.* Et quum de his, quae ad nos ſervata ſunt, Ariſtotelicis ſcriptis diſſentiant homines docti, quae ſint ſcripta in acroamatico genere cenſenda, quae in exoterico; minus incertus erit cenſus ſecundum perſpicuitatem: quo quidem cenſu pleraque ſcripta in genere acroamatico vel hypomnematico erunt habenda. Neque dubium eſt, quin hypomnematici generis major etiam fuerit obſcuritas; ſi quidem hoc genus nec ab initio

ad editionem & perſpicuitatem conformatum ab Ariſtotele, deinde cum hujus ac Theophraſti libris in Aſiae urbe Scepſo ſitu ac putredine corruptum, ita Athenas, inde Romam venit: ibique primum editum eſt ex laceris iſtis ac deroſis voluminibus. Equidem in hypomnematico genere quoque cenſeam libellum, qui hodieque exſtat, *de Poëtica*, inchoatum illum ad modum commentarii, poſtea tribus libris περὶ ποιητῶν ab Ariſtotele conſcriptum & editum, nunc perditis. Sed de iſta calamitate librorum Ariſtotelis ac Theophraſti, luculenta exſtant teſtimonia Strabonis XIV, p. 906, & Plutarchi in Sulla, p. 468, B: nec plura dicere attinet. Illud non eſt praetereundum, libros Ariſtotelicos ac Theophraſteos per illam Romae factam editionem jam Ciceroni ejusque aequalibus innotuiſſe: ac deinde frequentatos fuiſſe, exotericos quidem usque ad exſtincta veteris philoſophiae ſtudia juſſu Juſtiniani Caeſaris, ac deinceps: acroamaticos etiam diutius per totum Medii Aevii ſpatium, ſubinde non modo a Graecis tractatos, ſed ab Arabibus & Latinis in ſuas utrisque linguas converſos & inſano ſtudio cultos. Igitur qui hodieque exſtant libri Ariſtotelis in genere Logico, Ethico, Phyſico, longe maximam partem ſunt acroamatici: exoterici perierunt plurimi, in his etiam Hiſtorici veluti De Rebus-publicis, & Dialogi. Et ex his adeo non niſi duo ſervati ſunt longiores loci, nec tamen ſatis ad Ariſtotelici formam Dialogi cognoſcendam: alter, ex Eudemo, cui libro argumentum fuit περὶ ψυχῆς, ſervatus a Plutarcho in Conſolatione ad Apollonium p. 115: alter ex illo περὶ εὐγενείας, ſed forte ſpurio, rela-

relatus a Stobaeo Serm. LXXXIV & LXXXVI. Et si qui alii Aristotelis dialogos memorant, breviore sane defunguntur mentione, quam ut inde horum cum Platonicis aliisque Socraticis dialogis similitudo aut dissimilitudo definiatur. Nam aut verbo eos attingunt: veluti Dio Chrysostomus Orat. LIII, p. 553, C: — Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασὶ τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν, ἐν πολλοῖς διαλόγοις περὶ τοῦ ποιητοῦ διέξεισι, θαυμάζων αὐτὸν, ὡς τὸ πολὺ καὶ τιμῶν: hinc nil aliud colligatur, nisi Aristotelem multis in dialogis *de Homero* disseruisse: non item, hoc fuisse ipsum illis dialogis nomen & argumentum. Themistius Orat. XXIII, p. 295, D, meminit Aristotelis dialogum nomine *Corinthium*, inque eo inductum agricolam Corinthium, qui Platonis Gorgiam legisset. Plutarchus Adversus Colotem p. 1115, B, narrans Aristotelem ubique Platonis sententiam de ideis exagitasse, scribit: Τάς γε μὴν ἰδέας, περὶ ὧν ἐγκαλεῖ τῷ Πλάτωνι, παντα χοῦ κινῶν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶσαν ἐπάγων ἀπορίαν αὐταῖς, ἐν τοῖς ἠθικοῖς ὑπομνήμασιν, ἐν τοῖς φυσικοῖς, διὰ τῶν ἐξωτερικῶν διαλόγων, φιλονεικώτερον ἐνίοις ἔδοξεν ἢ φιλοσοφώτερον ἔχεσθαι τῶν δογμάτων τούτων, ὡς προθέμενος τὴν Πλάτωνος ὑπερείπειν φιλοσοφίαν· ita corrigendus hic locus: quem in nostra editione ita posuimus, ut pro διαλέγων daremus διαλόγων ex antiquis codicibus: caeterum ἔχεσθαι pro ἐκ, & ὑπερείπειν pro ὑπεριδεῖν corrigendum moneremus. Ne vero aliquis per hanc Plutarchi mentionem inducatur in eam opinionem, ut putet, duplex fuisse genus dialogorum Aristotelis,

******

exo-

exotericum & *esotericum*; nam eadem ratione quis colligat, Aristotelem tantummodo in ethicis & physicis *commentariis*, ὑπομνήμασι, non item in ethicis & physicis συντάγμασι, *editis libris*, illam Platonis sententiam reprehendisse. Falso. Nam dixit Plutarchus Aristotelem hoc factitasse παντα χοῦ, deinde amplificandi causa quaedam genera librorum Aristotelis recenset: nec opus erat omnia recensere genera: neque exigenda est ab eo, tamquam a jurato teste, absoluta omnium generum enumeratio & quasi confessio. Quamquam frequens est haec iniquitas & ἀκρισία etiam apud eos, qui se Criticos haberi volunt.

Cicero denique, qui bis Aristotelicorum orationem dialogorum memoravit, ejus vix unam partem significavit; & hanc quoque tam breviter, ut alter alteri locus repugnare videatur. Sed operae pretium est, ipsos apponere locos, si forte eorum contentione aliquid huic argumento lucis eliciamus. Igitur in Epistolis Ad Div. I, 9, §. 67, scribit ad Lentulum: *Scripsi igitur Aristoteleo more, quemadmodum quidem volui, tres libros in disputatione ac dialogo De Oratore: quos arbitror Lentulo tuo fore non inutiles; abhorrent enim a communibus praeceptis, & (ita recte* Ernestus reposuit pro vulgato *ac*) *omnem antiquorum, & Aristoteleam & Isocrateam rationem oratoriam complectuntur.* Hoc loco nil apparet dilucidius posse dici: *Aristoteleam & Isocrateam rationem oratoriam* dicit ipsa eloquentiae praecepta ex his duabus principibus scholis sumta: quarum laudes praedicat ipse De Inventione II, 2. *Aristoteleo more in disputatione ac dialogo*, signi-

significat ipsam differendi ac dialogi formam: cujus formae certe ea pars Ciceroni cum Aristotele communis est, quod scriptor non ex sua ipse persona loquitur, sed alios loquentes inducit: veluti Cicero in libris De Oratore Crassum, Antonium, Catulum, Caesarem, differentes facit: atque item Aristotelem factitasse, ex illis Ammonii verbis colligi debet: — διαλογικὰ δὲ, ὅσα μὴ ἐξ οἰκείου προσώπου συνέγραφεν, ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πλάτων, ὑποκρινόμενος ἑτέρων πρόσωπα. — Nam & Plato nusquam in suis ipse libris suo nomine loquitur. Altero loco contrarium videtur asserere Cicero, Attic. XIII, 19, quasi libros De Finibus more Aristoteleo scriptos affirmet, eos De Oratore contra: *Sunt etiam De Oratore nostri tres, mihi vehementer probati: in eis quoque eae personae sunt, ut mihi tacendum fuerit. Crassus enim loquitur, Antonius, Catulus senex, C. Julius frater Catuli, Cotta, Sulpicius: puero me hic sermo inducitur, ut nullae esse possent partes meae. Quae autem his temporibus scripsi,* Ἀριστοτέλειον *morem habent: in quo sermo ita inducitur caeterorum, ut penes ipsum sit principatus: ita confeci quinque libros* περὶ τελῶν; *ut Epicurea L. Torquato, Stoica M. Catoni,* περιπατητικὰ *M. Pisoni darem.* Hic locus, ut ex Epistolis ad Atticum, corruptissimo omnium Ciceronis operum, cedere debet priori loco, ut operis multo magis emendati, praesertim confirmato auctoritate Ammonii. Nec difficile est excogitare mutationis aliquid, quo haec verba cum illis in consensum redigantur. Nos quidem istud aliis relinquimus: neque enim ii sumus, qui omnem mutationem

emendationis instar censeamus. Igitur hoc unum tenemus: in ista duorum locorum repugnantia auctoritatem prioris graviorem esse reputandam. In reliquis ἐπέχομεν.

Caeterum diversitatem dialogi Aristotelici a Platonico insignem notat eruditus ac disertus ecclesiae doctor, Basilius cognomine Magnus, in Epistola CLXVII, Tom. Opp. III, p. 187, C: — τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, Ἀριστοτέλης μὲν καὶ Θεόφραστος εὐθὺς αὐτῶν ἥψαντο τῶν πραγμάτων, διὰ τὸ συνειδέναι ἑαυτοῖς τῶν Πλατωνικῶν χαρίτων τὴν ἔνδειαν. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται· ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα· Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἴταμον διαβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον. ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις, τῆς μὲν εὐκρινείας ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν, ὅπερ ἐποίησιν ἐν τοῖς Νόμοις. Ex hoc loco, non satis intellecto, fluxit pervulgata opinio, Aristotelem primo dialogos scripsisse, deinde scribere desiisse, quod Platonis & Xenophontis copiam & venustatem aequare non posset. Quam opinionem, ut probans, repetiit vir, quamvis magnus, J. A. Ernestus in notula ad Ciceronis l. c. Attic. XIII, 19, nulla tamen alicujus auctoris facta mentione. Latinus interpres Basilii εὐθὺς αὐτῶν ἥψαντο τῶν πραγμάτων, reddit: *mox rectam tractationem rerum aggressi sunt:* perperam, certe ambigue; quasi hic sit sensus: *mox, relicta dialo-*

logorum ſcriptione, ſe ad alteram differendi formam, quae res ipſas ſimpliciter & continua diſputatione perſequitur, retulerunt. Atqui Baſilius loquitur de forma dialogorum Ariſtotelis ac Theophraſti, quae non, ut Platonis, dramatico artificio ab initio ad finem deducta & perſonarum morumque notatione diſtincta erat: ſed ipſum argumentum ſtatim adgrediebatur: qualem in Xenophonteis item dialogis exſtare videmus, iis quidem, qui in Memorabilibus Socratis conſignati ſunt.

Sequitur, ut de iis dicamus emendandi interpretandique fontibus, qui extra Auctorem ex aliorum lectione Scriptorum proficiſcuntur. Igitur aliorum Scriptorum triplicem ſequemur diſtributionem; ut eos ſpectemus primum *univerſe*, deinde *peculariter* in duplici aetate; altera eorum, qui poſt Auctorem, altera eorum, qui ante eum fuerunt. Atque totus hic locus, quamvis late patens, omnem antiquorum Graecorum Latinorumque ſcientiam monumentorum complectens, nunc brevi admonitione contentus erit.

Et primo quidem, qui Platonem cum fructu perlegere velit, nemo ad eum accedit, niſi lectis poëtis, Homero, Heſiodo, Pindaro, Tragicis, Ariſtophane, & ex proſae orationis ſcriptoribus certe Xenophonte. Lecto demum Platone, reliquos omnes perſequetur: in iisque, ut item in Platone factitaverat, duplex cognitionis genus colliget, *linguae* & *rerum*. Ad utrumque recte perſpiciendum adhibebit etiam recentiorum libros, cum Grammaticorum & Criticorum, tum Antiquariorum. De illis plura di-

cere nil nunc attinet. De his unum satis sit monuisse, horum delectum accommodandum esse ad argumenta ea, quae Plato, vel tractavit, vel attigit. Igitur & omnis historia tenenda est, & formae civitatum, leges, mores, instituta, consuetudo in omni vitae genere, cum publico, tum privato: & artes a Graecis cultae, cum mathematicae, tum aliae, sive bellicae sive civiles, musicae, gymnasticae, similes, cognoscendae sunt ad eum certe modum, qui valeat ad Platonis frequentes in his argumentis locos interpretandos. Nam de philosophia, quae est proprium & perpetuum Platoni argumentum, quid moneamus futurum editorem? Et monuimus supra, eam ex ipso Platone colligendam esse. Neque vero colligere eam poterit, nisi ipse adferat aliquam philosophiae cognitionem exercitationemque jam antea perceptam. At cujus philosophiae, antiquae an novitiae? Utriusque, si fieri possit: sin minus, certe antiquae, ut magis conjunctae cum Platone. Sed volo in primis dialecticam: cujus expers τυφλοῦ πορείᾳ oberrat, ut ipse dixit Plato: volo item physica & mathematica, volo etiam ethica: sed haec omnia hactenus, quatenus vel explorata vel verisimilia sunt, & ad vitae usum conducunt: nam quae supra hunc modum ad intelligibilia abstractaque, uti vocant, rerum principia adscendere se profitetur metaphysica doctrina, magis historice quam dogmatice assumenda, ut magis videamus quid alii statuerint, quam ut ipsi aliquam statuendi necessitatem suscipiamus. Igitur is, quem quaerimus, Platonis interpres, philosophiae, veluti aedificii, partes ac membra ita teneat, ut sciat quae

sit

ſit eorum magnitudo & quaſi ſupellex, ut judicare poſſit, qui in iis vel inſtruendis, vel amplificandis operae pretium, qui ſecus fecerint, quid actum, quid agendum, ſit. Et hujusmodi cognitione ſatis munitus, non ſe moveri, aut a propoſita via deduci patietur clamoribus magiſtellorum noviſſimae cujusque ſectae, vaticinantium, ſuam demum ſectam ſolam & unice veram eſſe, hanc tenendam, ſi quis Platonem interpretari velit. Tale memini eſſe ſaeculum ineuntis meae adoleſcentiae. Intereram ſermoni doctorum hominum: incidebat mentio Ariſtotelis: erant qui dolerent, eum contemtum jacere, nec nova editione ornari: horum aliquis, *Atqui novus*, inquit, *Ariſtotelis editor debet ſimul & Graecae linguae & philoſophiae bene peritus eſſe: is nunc unus eſt J. A. Erneſtus.* Tum alius, isque juratus Wolfianus, *Immo*, ait, *Erneſtus Graecae quidem linguae peritiſſimus eſt, ſed philoſophiae ignarus.* Mirantibus reliquis temeritatem hominis, & commemorantibus, quos de philoſophia libros ſcripſiſſet Erneſtus; *Enimvero*, inquit iſte, *Erneſtus ſubinde Wolfium reprehendit, quem cum ratione nemo reprehendere poteſt; igitur prodit ſe aut non legiſſe Wolfium, aut non intellexiſſe; utrumvis ſit, peritus philoſophiae haberi nequit.* Hic alii acutiores indoctam hominis ſimplicitatem ridere: unus eum leniter admonere: *Heus tu*, inquit, *o bone; philoſophiae peritum non eum dicimus, qui unius alicujus magiſtri ſectam cognovit, in eamque juravit: ſed eum, qui plurimas, quoad ejus fieri poteſt, cognovit, iisque tractandis & cenſendis judicium ac delectum adhibuit. Et in aliis diſciplinis eamdem rationem tenemus.*

mus. Veluti in Medicina, Jurisprudentia, atque adeo in Theologia, ut item in Philosophia multae deinceps fuerunt sectae: si quis igitur, ut hoc utar, in Medicina, recentissimi alicujus & famigeratissimi medici methodum amplexus, hanc solam dictitet veram, reliquas ignoret & contemnat, is ineptus sane sit & a prudentioribus rideatur. Ipsa quaeque doctrina manet: sectae nascuntur & pereunt ut homines. Recte ille & vere. Ita fuit, ita & nunc esse videmus, ita erit. Semper novitatis cupidi erunt homines. Et quod de musica dixit Homerus, Od. A. 351:

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

item de aliis valet studiis, valet de philosophia, quam Plato noster τελειοτάτην μουσικὴν appellavit. Quot quantaeque fuerunt in Graecorum philosophia sectarum varietates? Quot quantaeque in quavis secta novae sectae, tamquam ex majore rivo minores rivuli? Harum nulla fuit tam tenuis & exilis, quin ultimus quisque ejus doctor a discipulis admiratoribusque suis victor aequalium ac priorum omnium, & solus veritatis inventor ferretur. Medio Aevo in Scholastica philosophia fuerunt Realistae & Nominalistae: utrorumque multae sectarum subdivisiones: uniuscujusque sectae antistes supra quam humanis honoribus celebrabatur: alius erat doctor *Angelicus*, alius doctor *Seraphicus*, alius doctor *Irrefragabilis*: alii aliis nominibus, omnes deorum instar, colebantur. Sed erat haec divinitas brevissimi temporis: de-

dejecto priore deo, novus inducebatur: qui, quum ſuam aetatem expleviſſet, item deſertus, novo ipſe deo locum fecit. Et recentiore aevo eadem fabula, aliis actoribus, deinceps repetita eſt: viderunt eamdem agi majores noſtri, vidimus ipſi, videbunt poſteri. Spectatores prudentes fabulam agi ſciunt: imprudentes, tamquam pueruli in ſcena, veram rem videre ſe putant, moventur, inſaniunt, clamant nunc demum veritatem oſtenſam patefactamque apparere. Adeo verum eſt quod dixit Cicero de hiſtoria, *eam neſcire, idem eſſe, ac ſemper eſſe puerum.* Et iſti omnino dupliciter pueri, ut in proverbio eſt, δὶς παῖδες, reperiuntur. Primum, hiſtoriam ignorantes philoſophiae, a noviſſimae cujusque ſectae auctore capiuntur: deinde, prouti pueruli, ſimiarum inſtar, viros imitantur, ſic iſti illius auctoris verba crepant. Sed miſſum faciamus iſtud *imitatorum ſervum pecus.*

Videamus peculiariter de ſcriptoribus, qui ante & poſt Platonem fuerunt. Adhuc quidem poſterius magis genus, ut copioſius & paratius, adhibitum eſt, cum a Criticis, tum a Philoſophis. Noſti enim quanto ſtudio poſtera omnis erudita Graecorum Latinorumque aetas legerit triveritque ſcripta Platonis: non modo omnium ſectarum Philoſophi, ſed Grammatici, Rhetores, Hiſtorici, caeterique omnes, ut quisque maxime dicendi cogitandique elegantiam conſectabatur. Habes in manibus Timaei Lexicon Vocum Platonicarum, cum commentario Ruhnkenii noſtri, cujus Tu rationem tuo hoc in libello laudabiliter ſecutus es. Et ut in omnibus illis ſcriptoribus frequentes ſunt Platonis loci, vel ad verbum appoſiti, vel imitando

expreſſi, qui valeant ad Platonis cum ſcripturam emendandam, tum ſententiam interpretandam; ita in primis ratio habenda eſt philoſophorum, non ſolum Platonicorum, ſed reliquorum inde ab Ariſtotele ad extrema fere Byzantina tempora omnium; quippe in quibus multi adhuc latent tales loci, nondum a noviſſimis interpretibus animadverſi & excuſſi. Neque hoc ita dico, quaſi Platonis de philoſophia ſententiam velim cognoſci cenſerique ex poſteriorum commentariis Philoſophorum. Unam ſpectamus grammaticam rationem, quid ſcripſerit ſenſeritque Plato: vere nec ne ſenſerit, ſuum cuique judicium relinquimus. Quot enim ſunt hominum capita, tot ſunt diverſa judicia: & ad judicandum fere inclinare ſolent capita inania hiſtoriae philoſophae, & unius alicujus magiſtri decretis occupata.

Supereſt, ut de iis moneamus Scriptoribus, qui ante Platonem fuerunt, quos a noviſſimis hujus editoribus interpretibusque parum adhuc cognitos adhibitosque animadvertimus. Sunt vel ſolutae orationis ſcriptores, vel poëtae, vel philoſophi, vel utrumque: eorumque ſcripta vel ſuperſunt, vel perierunt. In citandis auctoribus primus frequens eſſe coepit Ariſtoteles: neque tamen infrequens fuit Plato. Hunc multa e prioribus ſumſiſſe, nulla eorum facta mentione, non ſolum eſt probabilis conjectura, ſed certa res multis documentis ac teſtibus confirmata. Ergo ratio duci debet diligens priorum Scriptorum: cum philoſophorum, nec modo eorum, qui recenſentur a Diogene Laertio, ſed aliorum ab Ariſtotele memoratorum, in primis eorum qui carmina ſcripſerunt,

Xe-

Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis, Epicharmi: tum vero, Hiſtoricorum, Sophiſtarum, Oratorum, aliorumque omnium. Sed plerorumque quum libri perierint, nec niſi leves reliquiae in aliorum ſcriptis ſparſae lateant; has ipſe quisque interiorum Literarum ſtudioſus colliget. Nam quae adhuc ſunt collectae, & paucae ſunt & pauciſſimorum: & qui hac laude in primis fertur libellus H. Stephani, *Poëſis Philoſophica* inſcriptus, ut inchoatus, eadem laborat inopia: quem ut aliquis doctus homo augeat ſuisque numeris expleat, & omnino ut omnium perditorum Scriptorum reliquiae congerantur, & ſub ſuo cujusque nomine digeſtae vulgentur, vehementer optamus; quo facilior expeditiorque reddatur fontium cognitio, ſine qua omnis interpretandi labor vanus & inanis eſt. Caeterum in iis, quae exſtant integra, ſcriptis, promta ac parata, certe minus difficilis, eſt obſervatio. Homericae quidem & Heſiodeae imitationes cuique Platonem legenti ſponte in oculos incurrunt: aliae magis latent, veluti ex Lyricis, Tragicis, Comicis, expreſſae. Equidem in hoc genere complures imitationes nondum, quod ſciam, a quoquam animadverſas, annotare me memini: & credibile eſt, multo plures me fugiſſe. Et profecto ita ſe res habet, ut maximum Criticae feliciter tractandae momentum poſitum ſit in cognitione fontium, unde ſcriptor quisque & res & verba hauſerit; quippe ignoratis fontibus, plurimorum locorum & ſententiam & venuſtatem latere neceſſe eſt.

Sed haec pleraque Te ipſum, mi Heusde, jam re & uſu expertum eſſe, multis in tuo libello documen-

tis comprobasti: & mea haec scriptio magis pertinuit ad Te admonendum, quam ad docendum. Tu igitur, qui Platonis ornandi stadium ita ingressus sis, ut primum hoc specimen edideris non modo tironi decorum, sed neque veterano poenitendum; fac reliquum cursum gnaviter persequaris, ut tua ex opera fructus & ad Te laudis, & ad multos doctrinae, perveniat uberrimus. Vale. Scripsi Lugduni Batavorum, d. VII Julii, A. MDCCCIII.

AD

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

HEUSDIUS, integros animosus carpere flores,
Haud amat in sterili ponere calle pedem,
Neve Sophistarum spinosa per arva vagari,
Unde nihil legitur quod ratione probes;
Evolat at prudens in amoena vireta Platonis,
Cecropii admirans tot bona gymnasii:
Hìc, ubi mellisluis fluxit sapientia labris,
Materiaeque gravi par erat eloquium:

Quod vetus ut fruſtra, ſic fruſtra ſerior aetas
Eſt conata ſuis reddere luminibus:
Tantus ubique nitor ſe fundit, ubique venuſtas,
Ut praecepta avidis auribus arripias.
HEUSDIUS hos hilares circumvolat impiger hortos,
Dum ſibi, ſicut apis ſedula, mella parat:
Mella, quibus virtus, animis infuſa ſerenis,
Moribus ornatum vimque dat ingenio.
Dignus honore labor, per quem non ſurgit inanis
Gloria, quam populos defidioſus amat;
At WYTTENBACHII ſtudiis quae fulta ſeveris,
Quo verum invenias ſola frequentat iter.
HEUSDIUS hoc ſequitur, Latios ſeu tendit in agros,
Flumina doctrinae de Cicerone trahens;
Sive petit, quam Graja Venus, ditiſſima cultu,
Nutrit, & ingenii floribus ornat, humum.
Indole hic egregia, ſtudioque adjutus & uſu,
Inclyta Piëridum templa nemusque colit:
Frugiferae valles qua ſplendent ſolis ab ortu,
Nec minus in tenebris utilitatis habent.

His

Iis adſuetus agris lactas proſpectat ariſtas,
Speratâ & nullo tempore meſſe caret,
Unde animo robur, venit & prudentia menti,
Prodit & ipſa potens vincere fata labor.
Sic data ſint juveni de fronde parata Minervae
Lectaque in Auſonio ſerta beata jugo.
Iis munitus eat, dum felix computat annos,
Atque inter vitae munera quemque diem.

HIERONYMUS DE BOSCH.

DOCTISSIMO ELEGANTISSIMOQUE JUVENI,

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE,

Suas in Platonem Observationes edenti.

Ingenii vires & docti fama laboris,
HEUSDENE, quis dudum cluis,
Magni aliquid certe nos exspectare jubebant,
Apollinis dignum choro;
Ast operis tantas dotes, tantumque nitorem,
Quantum stupentes cernimus,
A juvene & primi sperare in temporis annis,
Aetate quis nostra audeat?

JO. AD. NODELL.

AD

AD

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

Inter amicorum carum mihi nomina nomen,
Magna Therapnaeo cura, PHILIPPE, Deo,
Rottera quem mecum, docto praeëunte NODELLO,
Vidit ad Auſonios thura litare focos,
Maxima dum ſpirans, laudisque incenſus amore,
Doctrinae adgrederis pandere dona tuae,
Inque tuas merito ducuntur carmina laudes,
Fallor an? an, ſileat num mea Muſa, rogas?

****

Illa

Illa neget tecum peragrare vireta PLATONIS,
Et quae Socraticis ſunt loca trita Sophis?
Et tamen illa ſilet, quam gaudia nulla morantur,
Torpet & aſſuetos comprimit ore modos!
Nempe redux terras iterum Pax alma relinquit,
Et negat afflictis mittere rebus opem,
Bellaque graſſantur, miſeris nocitura Batavis,
Infanda & patriam damna levare vetant:
Hic diros avidus caedis Mars explicat enſes,
Pugnarum & caecus ſaevit in orbe furor:
Illic immenſis Neptunus claſſibus aequor
Complet, in Oceani bella cietque vadis:
BELGICAQUE, ut puppis, mediis in fluctibus errat,
Cui negat acceſſus hoſpita terra ſuos:
Illaque, vae miſerae! ſcopulos natat inter acutos,
Datque undis quaſſum, naufraga pene, latus.
Dic mihi, ſi vaſtas minitetur volvere flammas
Excidio Siculas Aetna datura plagas,
Dic mihi, Cecropias ſi circumcingat Athenas,
Et premat Actaeam lurida peſtis humum,

Ennaea an paſtor deducat arundine carmen?
Paſcentes curas pellat an inter oves?
An genio libans hederis ſua tempora cingat,
Et molli Grajus voce poëta canat?
Dum patriae certam videt impendere ruinam,
Quos niſi, det, triſtes Muſa Batava ſonos?
Et tamen expoſcunt hilares tua gaudia cantus,
Eſtque triumphali fama canenda tubâ.
Scilicet immenſum noſtro decus adferis aevo,
Cecropiam & patrio ſiſtis in orbe Deam,
Quaque volat magni nomenque decusque PLATONIS,
Illic HEUSDENII nobile nomen erit.
Cura recens illi, quo ſurgit gloria LEIDAE,
Illius at, jactat quem MOSA, cura prior:
Jam WYTTENBACHII, jam creſcit fama NODELLI,
Diſcipulo laetus plaudit uterque ſuo!
Haec animo quam grata meo, quam digna relatu
Gaudia, ſi mihi non vena rigeret iners!
Aſt, ſi fata velint leges imponere bello,
Si Belgis ſpiret mollior aura meis,

Carmina non aliter plenis de fontibus ibunt,
Quam cum sol niveas frigore solvit aquas.
Quando erit, ut, viridis tiliae sub tegmine tutus,
Phoebeo, vates, entheus igne canam?
Et tibi ferta parem de fronde virentis olivae,
Suavior a reditu cujus habetur odor?
Quando erit? — At tacito claudantur pectore vota,
Quae moveant, illis cognita nempe, Deos.

H. COLLOT D'ESCURY.

SPE-

SPECIMEN CRITICUM

IN

PLATONEM.

Euthyphr. p. 7. A. Ut caeteri omnes Platonis dialogi, ita hic etiam, eâ se formae praestantiâ commendat, quae in disputationis cum distributione tum nexu cernitur. Quo minus ferri potest, hanc dialogi dotem etiamnum obscuratam esse h. l. *Φέρε δὴ, ἐπισκεψώμεθα τί λέγομεν. τὸ μὲν θεοφιλές τε καὶ ὁ θεοφιλὴς ἄνθρωπος, ὅσιος· τὸ δὲ θεομισὲς καὶ ὁ θεομισὴς, ἀνόσιος· οὐ ταυτὸν δ' ἔστιν, ἀλλὰ τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ἀνοσίῳ· οὐχ οὕτως;* ΕΥΘ. *Οὕτω μὲν οὖν.* ΣΩ. *Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρῆσθαι.* ΕΥΘ. *Δοκῶ, ὦ Σώκρατες. εἴρηται γάρ.* ΣΩ. *Οὐκοῦν καὶ ὅτι ϛασιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις, ὦ Εὐθύφρον, καὶ ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται;* ΕΥΘ. *Εἴρηται γάρ.* ΣΩ. *Ἔχθραν κ. τ. λ.* Interrogatus Euthyphro, quae ante dicta sunt, an recte ipsi ac vere dicta videantur, ita se exi-

ſtimare reſpondet: *εἴρηται γὰρ.* Qua reſponſione nullam facile abſurdiorem reperias. Praeterea illud *καὶ τοῦτο εἴρηται*; poſt *καὶ εὖγε φαίνεται εἰρῆσθαι*, non recte interrogari, nemo eſt quin videat. Sed has, opinor, difficultates ſuperaverimus, ſi tranſponendo ita locum conſtituamus: — *Οὕτω μὲν οὖν.* ΣΩ. *Οὐκοῦν καὶ ὅτι ϛασιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις, ὦ Εὐθύφρον, καὶ ἔχθρα ἐϛὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται*; ΕΥΘ. *Εἴρηται γάρ.* ΣΩ. *Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρῆσθαι*; ΕΥΘ. *Δοκῶ, ὦ Σώκρατες.* ΣΩ. *Ἔχθραν κ. τ. λ.* Nil autem in dialogis frequentius, quam hujusmodi perſonarum colloquentium confuſio. Cujus non pauca nobis deinceps exempla ſuppeditabit Plato. Nunc ſimile vitium Luciano detrahamus Imag. T. II. p. 464. ubi Lucinus, informata formoſiſſimae illius foeminae ſpecie, Polyſtratum interrogat: *τί σοι, ὦ Πολύϛρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν*; *καὶ μάλιϛα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέϛατον ἀποτελεσθῇ*; ΠΟΛ. *Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς*; ΛΥΚ. *Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα καὶ τὸ ἐκάϛῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόϛα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅϛα τοιαῦτα χρὴ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίϛου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. ποθὲν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφέας κ. τ. λ.* Quo loco, obſcuro illo atque impedito, cum conſtituendo tum emendando ita forte operae pretium facias, ſi reponas: *τί σοι, ὦ Πολύϛρατε, δοκεῖ*; ΠΟΛΥ. *Καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν,*

κὼν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ· ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς. ΛΥΚ. Τί τοῦτο; ΠΟΛΥ. Οὐ τὸ σμικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἐκάστῳ πρέπον, ὡς — ἐπανθεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΛΥΚ. Κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν· ποθέν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν; ἢ παρακ. de qua conjectura eo minus dubitandum censebimus, si animadvertamus, post δοκεῖ, tamquam germanae distinctionis vestigium, in duobus Codd. reperiri πολὺ. Caeterum & Lucini interrogatio Τί τοῦτο; & Polystrati responsum Οὐ τὸ σμικρότατον, utrumque operarum negligentia facillime abire in vulgatum illud τοῦτο σμικρότατον potuit. Forma ποθὲν οὖν —; ἢ δηλαδὴ —; tam frequens est, ut exemplis eam confirmare non opus sit. Forte haud dissimili remedio restituendus est lepidissimus ille ejusdem auctoris dialogus T. I. p. 365. ΕΡ. Ἐμβαινε, ὦ Μέννιππε, ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασος· οὗ τὸ φίλημα δικάλαντον ἦν. In quibus verbis Mercurii interrogatio τίς ἐστι; si quidem ipsum alloquatur Charmoleum, non satis apta videtur. Haud equidem ignoro, οὗτος & οὗτος ἀνὴρ in alloquendo nonnumquam tertiâ personâ usurpari; cujus elegantissimi ejusdemque exquisiti usus exempla sunt: Plato Euthydem. p. 295. E. Ἔγωγε, ἔφην, τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ, ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς

ἐρωτωμένοις; οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ ὅτῳ· ἀλλ' εἰ ἐπίσασαί τῳ. Theaet. 166. A. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρησὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ — γέλωτα δῆτά με ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε; τὸ δὲ, ὦ ῥᾳθυμότατε Σώκρατες, τῇ δ' ἔχει· Gorg. 489. B. Οὑτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν; εἶπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ. Ibid. 505. C. Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς, τοῦτο πάσχων κ. τ. λ.. Lucian. Nigrin. T. I. p. 50. ΕΤΑΙΡ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος; ΛΟ. Καὶ μὴν παύσομαί γε· Plutarch. Gryllo T. II. p. 985. E. Οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐχ αὑτῷ μόνον οὖδὲ τοῖς ἑταίροις, ἀλλὰ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν οἴεται δεῖν ὑπὸ ἀβελτηρίας συμφορὰν γενέσθαι τὴν αὐτοῦ Φιλοτιμίαν; Euripid. Phoeniff. vf. 927.

Ἀνὴρ ὅδ' οὔκετ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν;

Sed ad praefentem Luciani locum hic uſus trahi non poteſt. Forte, non Charmoleum, ſed Menippum rogat Mercurius, ut Menippus dicat: Χαρμόλεως, ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Simillime in ſeqq. rogat Mercurius: ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν Φροντίδων, τίς ἐστιν; ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; & reſpondet Menippus Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ. In antecedd. autem οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. mutandum videtur ἐστι in εἶ. Hoc enim ſcripturae vitium facile exſiſtere inde potuit, quod compellativam vocis οὗτος

vim

vim non satis sive attenderent sive intelligerent librarii. Caeterum, antequam dimittamus Lucianum, unum etiam in eo locum constituamus, quem & penitus perturbarunt librarii, & perturbatum ediderunt Interpretes in libro de conscrib. hist. T. II. p. 2. *Καὶ μεσὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,*

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. Refinge — *τραγῳδῶν καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ·*

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

ἄχρι δὴ χ. κ. τ. λ. Sed redeundum ad Platonem. Quod locum hunc nostrum continuo subsequitur: *Ἔχθραν δὲ καὶ ὀργὰς, ὦ ἄριστε, ἢ περὶ τίνων διαφορὰ ποιεῖ, ὧδε δε σκοπῶμεν.* posito post *ποιεῖ* interrogandi signo, bene se habebit. Saepe sic institutam interrogationem dimittit, novamque orditur: veluti Gorg. 477. E. *Τίς δὲ πονηρίας καὶ ἀδικίας; εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε σκόπει.* Menone 82. C. *πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὧδε δὲ σκόπει.* Legg. VII. 819. E. Cratyl. 422. E. Pol. 258. E. alibi. Sic item Musonius apud Stob. p. 456. *τί μέντοι τὸ πείθεσθαί ἐστι, θεασώμεθα· μᾶλλον δὲ πρότερον τὸ ἀπειθεῖν κ. λ.* Ex praecedentibus duo excitandi sunt loci, alter p. 4. E.

οὐδὲν γὰρ ἄν μοι ὄφελος, ὦ Σώκρατες, εἴη — εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰδείην· ut moneamus, quod unicuique facile in oculos incurrat, legendum ibi esse οὐδέν μου ὄφελος — εἴη. Alter p. 2. C. καὶ φαίνεταί μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γὰρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι, ὥσπερ γεωργὸν ἀγαθὸν τῶν νέων φυτῶν εἰκὸς πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ τῶν ἄλλων· ut formam — ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι — contra Stephanum & Mudgium defendamus: quorum ille — ὀρθὸν γάρ ἐστι, hic — ὀρθῶς γὰρ ἔχει tentavit. Ad confirmandum hunc usum duo attulisse exempla sufficiat. Cratyl. 388. C. Ὁ Φαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς κεχρήσεται· καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς. Alterum ex incerti quidem, sed antiqui tamen, auctoris dialogo qui Hipparchus inscribitur, p. 227. C. εἴ τις ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ· ὀρθῶς δ' ἐστὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ, ὃς ἂν κ. λ. Vulgatam lectionem habet item Cod. MS. Augustae Bibliothecae Caesareae Vindobonensis, cujus collationem habuit Ruhnkenius. Quod ad loci sententiam, universe statuebat Plato, ὡς εὖ μὲν τραφέντων καὶ τρεφομένων τῶν νέων, πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ, uti loquitur Legg. VII. 813. D. Similiter Diotogenes Pythagoreus apud Stobaeum p. 249. Τίς οὖν ἀρχὰ πολιτείας ἁπάσης; νέων τροφά· οὐ γὰρ μήποκα τὸν καρπὸν ἀναση φόρον ἄμπελοι γεννήσωνται μὴ φυτοτροφηθεῖσαι καλῶς· Caeterum praeter Theag. p. 120. & Lach. 179. A. conferri potest praeclarus locus Legg. VI. 765. E. Παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὀρ-

ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων' — πρῶτον δὲ ἄρξασθαι χρεὼν τὸν μέλλοντα αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι καλῶς.

P. 13. B. οὐκοῦν θεραπεία τε πᾶσα ταυτὸν διαπράττεται, οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ ἔσαι καὶ ὠφελείᾳ τοῦ θεραπευομένου.) Offendens Stephanus in illud οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγ. tentavit ὃ ἐπ' ἀγ. Sed satis haec bene se habere videntur, modo interrogative accipiantur & post τοιόνδε levis ponatur distinctio. *Universa cura nonne unum idemque efficit, veluti hujusmodi quid, nonne ad commodum ejus, qui curatur, & utilitatem conducet?* Nisi tamen malis οἷον τὸ τοιόνδε. Sic Phaedone 65. A. Οἷον τὸ τοιόνδε λέγω' ἆρα ἔχει —; Ibid. D. Πῶς λέγεις; Οἷον τὸ τοιόνδε· Charm. 168. D. λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον ἡ ἀκοὴ — Max. Tyr. Diss. XII. c. 2. οἷον τὸ τοιόνδε λέγω. Et haud scio, an male ante ταυτὸν inseramus τι: hoc certe, uti & τὸ τοιόνδε ad perspicuitatem non mediocriter valeat.

P. 14. C. Καὶ γὰρ νῦν ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα, ἀπέτραπου· ὃ εἰ ἀπεκρίνω, ἴσως ἂν ἤδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκειν· νῦν δὴ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπη ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ, τί δὴ αὖ λέγεις τὸ ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὁσιότητα;) Ficinus verba ἀνάγκη — ὑπάγῃ pro parenthesi accipit, & τί δὴ αὖ λέγεις κ. λ. ad νῦν δὴ refert. Sed elegans est uniceque vera Codicis Tub. lectio νῦν δὲ: quam ut recipiendam duco, ita totum locum sic constituo: — ἐμεμαθήκειν· νῦν δὲ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρ. τ.

ε.

ε. α. ὅ. ἀ. ε. ὑπάγῃ· τί δὴ αὖ λ. κ. λ. Sententia huc redit: *nunc enim ad illud quam proxime accedens, viam mutasti: quod si respondendo declarasses, jam nunc forte a te sanctitatem edoctus essem; nunc vero* (subaudi *nondum edoctus sum*) *interrogantem enim sequi interrogatum, quocunque hic ducat, oportet. Quid igitur rursus τὸ sanctum esse et sanctitatem dicis?* Magnam haec ellipsis venustatem habet nec infrequens est apud Platonem; sed multis eadem locis vel pravâ distinctione obscurata, vel ab Interpretibus non intellecta: veluti hoc ipso dialogo p. 11. C. Καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδίδρασκει, καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ· νῦν δὲ (σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν) ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Tollendi sunt unci ac post νῦν δὲ, uti & post εἰσὶν, distinguendum. *Quodsi illa ego dixissem ac posuissem, me forte risisses, cujus nimirum ex oratoria arte artificia, propter Daedali cognationem, quo posita sunt loco, eo manere nolint sed aufugiant. Nunc vero* (subaudi *me hoc joco petere non licet*) *nam tu ea posuisti: alio igitur joco opus est.* Similiter refingendus est Laches 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην τώδε, ἧττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δὲ (τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο) εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι, ποτέρῳ τοῖν ἀνδροῖν σύμφηφος εἶ. *Hi enim si consentiissent, minus istiusmodi judice opus esset; nunc vero* (subaudi *opus est*) *nam contrariam inierunt sententiam: te igitur audire oportet.* Tim. 32. A. Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον

ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ πάντος σῶμα, μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν. νῦν δὲ (στερεὸν γὰρ αὐτὸ προσῆκεν εἶναι —) οὕτω δὴ κ. τ. λ. *Quodsi latitudinem tantum, non vero profunditatem habere debuisset universi corpus, unum suffecisset medium: nunc vero* (subaudi *non sufficit unum*) *nam solidum illud esse oportebat. — Hac igitur de causa Deus &c.* In his locis omnibus Ficinus, uti etiam in superiore, nullam suspicatus ellipsin, νῦν δὲ cum sequenti δὴ conjunxit. Atqui nos δὴ eâdem, quâ οὖν, significatione accepimus: quod recte nos fecisse evincit ejusdem rationis locus, ubi pro δὴ positum οὖν reperitur: Lach. 200. E. Εἰ μὲν οὖν ἐν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἄρτι ἐγὼ μὲν ἐφάνην εἰδὼς, τώδε δὲ μὴ εἰδότε, δίκαιον ἂν ἦν ἐμὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν· νῦν δ' ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ ἐγενόμεθα. τί οὖν ἄν τις — Post νῦν δὲ intelligendum οὐ δίκαιον ἐστὶν ἐμὲ ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν. Et vero νῦν δὲ hac sententia elliptice poni, haud minus probant alia loca, in quibus nihil est, ad quod referatur: veluti Apol. Socr. 38. B. Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων ὅσα ἔμελλον ἐκτίσειν· (οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην) νῦν δὲ· οὐ γάρ ἐστι· εἰ μὴ ἄρα — Sic bene hunc locum constituit Fischerus V. Cl. Eadem est ratio Charmid. 175. A. Οὐ γὰρ ἂν που ὅ γε κάλλιστον πάντων ὁμολογεῖται εἶναι, τοῦτο ἡμῖν ἀνωφελὲς ἐφάνη, εἴτι ἐμοῦ ὄφελος ἦν πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν. νῦν δὲ πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα, καὶ — Post νῦν δὲ· reticetur οὐδὲν ἐμοῦ ὄφελός ἐστι πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν. & Themistii Orat. XXIV. 302. D. Καὶ

γὰρ εἰ μὲν μόνος ὑμῶν ἐάλων ἐγὼ κἂν ὑπῆρχεν ἄν μοι μετ' ἐξουσίας τοῖς παιδικοῖς ἐναβρύνεσθαι, προτίμησιν ἀντεραστοῦ μὴ δεδιότα· νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καὶ ἑτέρους ὁμοίως κεκινημένους. Intellige poſt νῦν δὲ· *non ſolus ego amore veſtrum captus ſum.* Caeterum non diſpar eſt ratio Parmen. 137. A. Κἀγώ μοι δοκῶ μέμνημένος μάλα Φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὅμως δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι. Ubi & Stephanus & Cornarius γὰρ delendum cenſent. Sed facile quis animadvertat, poſt ὅμως δὲ elliptice omiſſum eſſe διανευστέον, vel ſimile quid, ab eoque γὰρ vim accipere. Atque vix dubitem, quin eadem reſtituenda ſit forma Theaeteto 143. E. Καὶ εἰ μὲν ἦν καλὸς, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ καί τῳ δόξω ἓν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δὲ (καὶ μή μοι ἄχθου) οὐκ ἔστι καλὸς· — ἀδεῶς δὴ λέγω. εὖ γὰρ ἴσθι κ. λ. Quod ita reddidit Ficinus: *Qui ſi formoſus eſſet, laudare illum vererer, ne cui forſitan illius amore captus videri poſſem. Nunc autem ne mihi ſuccenſeas: non enim eſt pulcer.* Quam Ficini verſionem attendens manifeſto intelligas germanam eum lectionem οὐ γάρ ἐστι καλός in ſuo Cod. inveniſſe. Nam qui, uti vidimus, hanc ellipſin non magnopere cepit, hoc eam loco confinxiſſe non putandus eſt. Caeterum parentheſis καὶ μή μοι ἄχθου uti inepte hîc occurrit, ita ſuam habet propriamque ſedem poſt — ἀδεῶς δὴ λέγω: ut ſic legendum ſit: — νῦν δέ· οὐ γὰρ ἐστὶ καλὸς — ἀδεῶς δὴ λέγω, καὶ μή μοι ἄχθου· εὖ γὰρ ἴσθι. — Poſt νῦν δὲ cogitatione ſuppleas οὐ σφόδρα φοβοῦμαι λέγειν.

P. 14.

P. 14. D. Ἆρ' οὖν τό γε ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; ΕΤΘ. Ἄλλο τί;] Pro ἄλλο τί; & caeterae Editiones omnes & Ficini verſio habent ἀλλὰ τί; Aeque vero utrumque a loci ſententia abhorret. Germana videtur lectio Ἀλλ' ἔστι, quae unice ad εἴη reſpondet.

Apol. Socr. p. 20. E. Καί μοι — μὴ θορυβήσητε μηδὲν, ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· οὐ γὰρ ἐμὸν ἐρῶ τὸν λόγον, ὃν ἂν λέγω, ἀλλ' —] Malim μὴ θορυβήσητε, μηδ' ἐὰν δόξω — In ſequentibus apparent veſtigia imitationis Euripideae: Helena vſ. 520.

Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος —

Eundem locum ob oculos habuiſſe videtur cum Themiſtius Orat. XXI. 246. B. Ἐρῶ δὲ οὐκ ἐμαυτοῦ λόγους — ἀλλ' οὓς Σωκράτης καὶ Πλάτων ἐλεγέτην κ.τ.λ. tum Max. Tyr. Diſſ. XXXIII. p. 142. Λέξω δ' οὐκ ἐμαυτοῦ λόγον, ἀλλ' ἐξ Ἀκαδημίας ὁρμηθέντα. Caeterum non diſſimilis eſt ejusdem Euripidis verſus in fragmentis:

Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς παρὰ.

Quem, uti, monente Valckenario ad Hippol. vſ. 352. & in Diatrib. p. 46. Plato reſpexit Sympoſ. 177. A. ita imitando expreſſit Themiſt. Orat. XXIX. 347. C. Ὅτι δὲ οἱ σοφισταὶ οὕτω κηλοῦσι τοὺς νέους εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἰόντες καὶ ἐν ταύταις πείθοντες τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας ἀπολιπόντας καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων

καὶ νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων, αὐτοῖς συνεῖναι καὶ θυραυλεῖν, ἀμελοῦντας γάμων τε καὶ παιδοποιΐας· οὐκ ἐμὸς οὗτος ὁ μῦθος ἀλλὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ κ. τ. λ. Cujus loci prior pars tangit quidem, ut vidit Harduinus Protag. 315. A. ſed maxime pertinet ad Apol. p. 19. E. & ſimillimum locum Theag. 128. A.

P. 28. D. Μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; οὕτω γὰρ ἔχει κ. τ. λ.] Hujus interrogationis vis ac ratio non magnopere in aperto eſt, nec ſatis eam apte ſubſequitur οὕτω γὰρ ἔχει. ſed legendum μὴ αὐτὸν οἴου — κινδύνου: οὕτω γὰρ — Pertinent haec ad ſuperiora: ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνᾶναι ἄνδρα ὅτου τὶ καὶ σμικρὸν ὄφελος ἔστιν. Ibi tunc alio ſe convertit oratio, nunc eodem redit μὴ αὐτὸν οἴου κ. λ. *ne illum exiſtimes ullum habere mortis ac periculi rationem: ita enim ſe res habet* ——

P. 36. D. Οὐκ ἔσθ' ὅ, τι μᾶλλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι.] Non erat, quare hunc locum nonnulli ſollicitarent Interpretes. Bene Graeca eſt dictio μᾶλλον οὕτως, ὡς. Sic Min. 318. E. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερον ἔστιν, οὐδ' οὕτω χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Auctor dialogi, qui inſcribitur Eryxias p. 392. C. Ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἶησαν. Caeterum hunc locum imitatus eſt & mira feſtivitate in ſuos uſus convertit Lucian. T. I. p. 188, ubi ad Mer-

Mercurium Prometheus: *ἔοικας καὶ σὺ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν.*

P. 37. B. *Πεπεισμένος δ' ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν, πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν καὶ κατ' ἐμαυτοῦ ἐρεῖν αὐτὸς ὡς ἄξιός εἰμι τοῦ κακοῦ, καὶ τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ. τί δείσας, ἢ μὴ πάθω τοῦτο κ.λ.*] Impeditam ſententiam explanare conatus Stephanus tentabat *τί δείσας; ἢ μὴ πάθω —;* quod uti paulo eam clariorem reddit, ita in priſtinum lumen reſtituit Ficini lectio: *τί δὲ; ἢ δείσας μὴ πάθω —;* quam ex ejus verſione *quid ergo? numquid veritus, ne id ſubeam —?* probabiliter colligimus.

P. 41. B. *Ἐπὶ πόσῳ δ' ἄν τις — δέξαιτο ἐξετάσαι τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Σίσυφον, ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἷς διαλέγεσθαι ἐκεῖ — ἀμηχάνου ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως*] Sive *οὓς* poſt *μυρίους* inſeras, uti inſerendum cenſuit Stephanus, ſive, Fiſcherum ſecutus, *ἢ ἄλλους μ.* a ſuperioribus majore diſtinguendi ſigno ſepares, dura erit utrâque ratione oratio. Sed locus explicandus eſt ex ipſius auctoris conſuetudine: Gorg. 483. D. *Ἐπεὶ ποίῳ δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν; ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν.* Phaedone 94. B. *Λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, ὡς εἰ καύματος ἐνόντος καὶ δίψους, ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν, τὸ μὴ πίνειν· καὶ πείνης ἐνούσης, ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν· καὶ ἄλλα μυρία που ὁρῶμεν ἐναντιουμένην*

τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Sophista 226. B. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιξάμεθα. Legg. XII. p. 944. A. Ἔτι δὲ ὁπόσοι κατὰ κρημνῶν διφέντες ἀπώλεσαν ὅπλα, ἢ κατὰ θάλατταν, ἢ χειμώνων ἐν τόποις ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς βύσεως ὕδατος, ἢ μυρί' ἂν ἔχοι τὶς τοιαῦτα παραμυθούμενος ἐπᾴδειν —

Crito p. 48. A. Ἀλλὰ μὲν δὴ φαίη γ' ἄν τις, οἷοί τε εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτιννύναι; ΚΡ. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα, φαίη γ' ἄν τις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, οὗτός γε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ· καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν, ἢ οὔ· ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν.] Magnam omnino difficultatem habet hoc Socratis dictum. Quis enim eſt ſermo, ὃν διεληλύθαμεν? Et ſi forte quis putet, ſignificari illum, quem p. 47. A. ingreſſus eſt, quomodo hic diverſus eſt ab illo τῷ προτέρῳ? Forte ἂν διεληλύθαμεν, e contextu aliquando ejectum, poſtea alieno loco intruſum fuit. Sane ſi locum ita refingamus: οὗτός γε ὁ λόγος ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ, ὃν διεληλύθαμεν, ſua loco & vis & perſpicuitas reſtituta ſit. Et ſic manifeſte pateat, anteriorem diſputationem ſignificari eam, quam memoravi, p. 47. A. Hujus autem in fine hoc effecerat Socrates, injuſtam vitam non eſſe vitalem.

P. 53. A. Οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δηλονότι. τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμ-

ἐμμένεις τοῖς ὡμολογημένοις.] Stephanus gloſſatoris eſſe putabat οἱ νόμοι δηλονότι. Et vero habet haec opinio quo ſe non mediocriter commendet. Fiſcherus vero ea Platoni vindicare ſtudet atque acriter impugnat Stephanum: et cum alias affert rationes, tum hanc etiam efficaciſſimam, ſublatis οἱ νόμοι δηλονότι, nullam fere vim habere, quae ſequuntur, τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; Quid vero ſi haec verba una cum illis expungenda judicemus? Sane, quo cogitatius locum lego, eo mihi magis haec gloſſatori propria & Platone indigna videntur. Additur quidem fere in hac Legum oratione οἱ νόμοι poſt ἡμεῖς, uti p. 50. A. Τούς τε νόμους ἡμᾶς. p. 51. D. Ἡμᾶς τοὺς νόμους. Ibid. Ἡμῶν τῶν νόμων. p. 54. A. Οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων. Sed idem ſaepenumero omittitur, veluti p. 51. E. Ἡμεῖς τάς τε δίκας δικάζομεν, & mox ἃ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν. p. 52. B. Ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἦμεν. alibi. Et vero quâ illud ſententiâ in praeſenti loco omittendum cenſemus, eâdem omittitur p. 51. D. Εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις & p. 52. B. Ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις. Platonis igitur manus videtur: Οὕτω σοι δ. τ. α. Ἄ. ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς· νῦν δὲ δή. —

Phaedo. p. 65. D. Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; Φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμέν τι, νὴ Δία. Καὶ οὐ καλὸν καὶ ἀγαθόν; Πῶς δ' οὔ;] Opportune nobis cod. Tub. lectionem praebet Φαμὲν μέντοι, νὴ Δία· ut ex ea germanam reponere poſſimus Φαμέν τι μέντοι, νὴ Δ. Eſt hic elegans par-

particulae μέντοι in responsione atque affirmatione usus. Infra p. 68. B. Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη —; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία. p. 73. D. Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία. p. 81. D. Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης. p. 93. C. Καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Euthyd. 287. C. Ἦ καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι. Ibid. 298. A. Οὐκοῦν ἕτερος εἶ τοῦ λίθου; Ἕτερος μέντοι. Alcib. I. 145. E. Ἦ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Πολλοῦ μέντοι, νὴ Δία. Charm. 154. A. Οἶσθά που σύ γε, ἔφη (ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σὲ ἀπιέναι) Χαρμίδην τὸν τοῦ Γλαύκωνος τοῦ ἡμετέρου θείου υἱὸν, ἐμὸν δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι, νὴ Δία. Sic enim haec interpungenda. Sed satis jam exemplorum. Ex eodem cod. pro καὶ οὐ καλὸν omnino recipiendum καὶ καλὸν γέ τι κ. α.

P. 66. D. Ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται κ. λ.] Emendo δέδοκται. Exorsurus enim Socrates hunc philosophorum inter se sermonem, dixerat supra: οὐκοῦν ἀνάγκη — ἐκ πάντων τούτων παρίσασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ τοῖς γνησίως Φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτα ἅττα λέγειν; eundemque sermonem postquam tradidit, haec addit, infra: τοιαῦτα οἶμαι — ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς Φιλομαθεῖς, ut manifestum sit, philosophos hoc loco, non quid sibi *demonstratum* sit narrare, sed confiteri id, quod *opinantur* ac probabile existimant.

P. 67. D. Οὐκοῦν — γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθ-

τεθνᾶναι, οὕτω ζῆν· κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν οὐ γελοῖον;] Omnino Platonicam habebit formam interrogatio, ſi reponamus, quam Ficinus expreſſit, lectionem: Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη — ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον; Saepiſſime ſic N intercepit H, quod multis oſtenſurus eſt Vir ſummus in animadverſionibus ad Plutarchum. Similiter abſorbuit TI Phaedro 240. D. Ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ. Scribe: οὔκετι ἐν ὥρᾳ. Abiit item Π in N in illo Ariſtoxeni apud Stobaeum Serm. X. p. 130. Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τάδε ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέςατον. Lege πολύτροπον. τρ facillime in π immutari potuit. In primis vero H, Π, I, Γ & ſimiles literae cum aliis literis permutatae ſunt. Cujus permutationis nonnulla hîc exempla apponere juvat, quae hac opportunitate & emendemus & illuſtremus. Et primum quidem binis illud locis deprehendimus in Platonis Sympoſio, altero p. 216. E. Ἴσθε ὅτι οὔτ' εἴ τις καλός ἐςι μέλει αὐτῷ οὐδὲν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον, ἔςον οὐδ' ἂν εἷς οἰηθείη· οὔτ' εἴτις πλούσιος, οὔτ' εἴ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων· ἡγεῖται δὲ πάντα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ Ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι· Emendo — καὶ ΤΙμὰς οὐδὲν εἶναι. Altero p. 219. E. Ὁπόταν γοῦν ἀναγκασθείημεν, ἀπολειφθέντες που, οἷα δὴ ἐπὶ ςρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. Pro ἀπολειφθέντεΣ ΠΟΤ malim ἀπολειφθέντοΣ ΣΙΤΟΥ. Themiſt. Orat. II. p. 25. C. Ἀλλ' οὐδὲν θαυμαςὸν, οὐδ' ἐμῆς μοχθηρίας σημεῖον, εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἀνδρὶ πλουσίῳ, χα-

λεπῶς τὰ δίκαια ποιήσαιμι καὶ ὑπὲρ τὸν συγκείμενον χρόνον. Lego — τὰ δίκαια ἀποτίσαιμι κ. υ. τ. σ. χ. Xenoph. Sympoſ. C. 2. §. 9. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία Φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται. Nolim equidem ambitioſe inquirere, an revera foeminae non tantum corporis viribus, ſed ingenii etiam efficaciâ univerſe viris cedant. Illud intelligi velim, ſi bene dixerit Socrates, foeminas viris non deteriore eſſe conditione, niſi quod γνώμῃ & robore inferiores ſint, non ſatis apte eum ſubjungere: ὥσε εἴ τις ὑμῶν γυναῖκα ἔχει, θαῤῥῶν διδασκέτω, ὅ, τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισαμένῃ χρῆσθαι· nec vero convenienter ad ea reſpondere Antiſthenem πῶς οὖν, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῇ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ; Si enim foeminae non ita magnopere mente valent, quomodo quis eas, quidquid velit, docere poſſit, & Xanthippen inſtituere Socrates debeat? Sed non videtur γνώμης a Xenophontis manu profectum, ſed, mutato P in Γ & injecto N, ex germano ῥώμης corruptum. Similiter ἰσχὺς & ῥώμη conjungit Plato de Legg. IX. p. 863. C. Μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ ῥώμης ἑπομένης. Et ſimiliter idem de foeminis ſtatuit Rep. VII. & alibi.

P. 73. A. Ἀλλὰ — ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με.] Etſi non habent haec verba quod magnopere reprehendamus, tamen, cum Aldina habeat

beat ποιῆσαι, & utraque Basil. ποία σοί τούτων αἱ ἀποδείξεις — ex his ego lectionibus ita proficiendum esse putem, ut legatur: ποίαι ἦσαν σοι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με· Ita sane multo erit mollior & vero aptior interrogatio.

P. 74. C. Ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν, ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον, ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι] Vertit Ficinus: *necesse est, hinc reminiscentiam provenire*, ut pro αὐτὸ legisse αὐτῷ videatur. Sed neutra lectio probabilem sensum habet, certe non eum, quem argumentationis hujus nexus & ratio requirit. Equidem legendum putem αὐτοῦ idque referendum ad praeced. ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Socrates, postquam dixit, ipsum aequale rebus aequalibus, vel simile esse, vel dissimile, nunc dicit, simile hoc illis sit, an dissimile, haud magnopere interesse. Nam, si quis rem quandam contemplatus, hac contemplatione aliam reputet, sive haec illi similis sit, sive dissimilis, necesse esse, *ut hujus rei recordetur*. Caeterum Ficinus Platonis non cepit sententiam, qui antecedentia illa αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννενόηκάς τε καὶ εἴληφας; reddiderit: *ipsius simul excogitasti scientiam atque percepisti*. Nam tam procul abest philosophus, ut dicat, a rebus illis aequalibus ipsum nos aequale *percepisse* atque *excogitasse*, ut statuat, & hoc loco probet, nos ante habuisse ipsius aequalis cognitionem, quam res aequales perceperimus: postea vero, rebus aequalibus percipiendis ipsius aequalis cogni-

tionem reputando repetiiſſe. Verti igitur illa poſſint: *ipſius aequalis cognitionem reputando accepiſti.*

P. 89. E. Ἦ οὐκ ἤσθησαι οὔπω τοῦτο γιγνόμενον;] Omnino adſciſcendum οὕτω, quod Fiſcherus e margine Ed. Turic. memorat: nec negligendum ἤσθησαι σὺ τοῦτο, quod in Stobaeo & Cod. Tub. apparet: cui ſi adjungimus καὶ, hanc eſſe opinor germanam loci ſcripturam: ἢ οὐκ ἤσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον;

P. 91. B. Λογίζομαι γὰρ, ὦ Φίλε ἑταῖρε (καὶ θέασαι ὡς πλεονεκτικῶς) εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ ἐγὼ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι· κ. λ.] Ita haec edi curavit Fiſcherus, ut nova eſſe ſententia videatur εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. qua id contineatur, quod λογίζεται Socrates. Eodem haec modo accipit Ficinus, vertens: *ſic enim cogito, dulcis amice, & vide quanto cum lucro ſit ratio mea. Si forte vera ſunt, quae dico, operae pretium eſt, ita credere.* Niſi quod hic ſupplevit *ſic.* Atque ita ſane, ſi οὕτως cum λογίζομαι conjunctum ante εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. reperiremus, nil eſſet quod reprehenderemus. Nunc vero durior videtur dicendi ratio. Sed in promtu eſt emendatio. Nam quod requiritur ὡς ante εἰ μὲν τυγχ. id ex ultima praecedentis πλεονεκτικῶς repetendum eſt, ut legatur: — πλεονεκτικῶς.) ὡς εἰ μὲν κ. λ. Idem remedium Platoni aliquoties in ſequentibus adhibebimus, nunc adhibemus Luciano Nigrin. T. I. p. 48. Ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλ-

ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. Quae ita cum antecedentibus cohaerent, ut in iis dixerit, hiſtrionis peccata non ad poëtam pertinere, atque adeo, ſi Nigrini enarrans orationem nonnihil peccet, minime hoc in Nigrinum eſſe conferendum. Ut locum expedirent, alia alii tentarunt. Jenſius pro ὡς ἄμεινον ἦν legendum putavit ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν hoc ſenſu: *illud continuo cogitetur, id a me profectum & quaſi adlitum, aliterque forte &c.* Minus etiam probabiliter L. Boſius ὅς ἄμεινον ἦν legit, & accepit pro ſolemni formula ὅς γὰρ ἄμεινον, ut ſignificet: *ſic erat melius.* Unus Hemſterhuſius ſententiam Luciani recte percepiſſe videtur, ita eam exprimens: *ſi quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata.* Et tamen fugit acutiſſimum virum puſilla corruptela, quâ correctâ, ipſe hanc ſententiam exprimat Lucianus. Corrigendum enim: — ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὡς ὁ ποιητ. Vertendum: *hoc tibi ſit in promtu: melius haec fuiſſe & aliter tractata eo modo, quo forte ea tractaſſet poëta.* Caeterum uti his locis excidit ὡς, ita redundare Interpretibus viſum eſt Julian. p. 250. B. Ἀπείρῳ γὰρ [ὡς] οἱ Λαςρύγονες καὶ Κυκλῶπες ἦσαν αὐτοῦ κρείττους. Sed legendum: ἀπείρως γὰρ ὡς οἱ Λ. κ. λ.

P. 93. B. Ἦ οὖν ἔςι τοῦτο περὶ ψυχὴν, ὥςε καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον μᾶλλον ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον, ἢ ἐπ' ἔλαττον καὶ ἧττον, αὐτὸ τοῦτο εἶναι ψυχήν;] Μᾶλλον poſt σμικρότατον, quod

nullo omnino ſenſu occurrit & e ſeq. μᾶλλον temere natum videtur, expungendum cenſeo. Deinde haud dubie legendum: ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς, uti in ſeqq. μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, & mox ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. De hac forma dicturi ſumus infra ad Menex. 247. E.

P. 99. B. Ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐξερήθην, καὶ οὔτ' ἂν αὐτὸς εὑρεῖν, οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἷός τε ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἣν πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι;] Difficultatem movet τὸν δεύτερον πλοῦν, quod unde pendeat, quove referendum ſit, non facile eſt ad perſpiciendum. Perſpexiſſe tamen ſibi viſus eſt Fiſcherus; quippe qui ad ἐπίδειξιν ποιήσωμαι illud pertinere opinatus eſt. Hanc vero loci expediendi rationem duram equidem nimisque quaeſitam judicem. Neque enim, uti ἐπιδείξωμαι, ita etiam ἐπίδειξιν ποιήσωμαι, cum accuſativo reperiri credam. Nec multo mihi probabilior videtur Zeunii ratio, qui, ſublato ἣν, ad τὸν δεύτερον πλοῦν refert πεπραγμάτευμαι, & reliqua, intellecto τούτου, abſolute poſita cenſet. Sed evaneſcant, ni fallor, quas uterque vir doctus ſuperare conatus eſt, difficultates, ſi τὸν δεύτερον πλοῦν ſimpliciter in τοῦ δεύτερου πλοῦ abire jubeamus. Caeterum eleganter item hoc proverbio utitur Plato Phileb. 19. C. Ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν τῷ σώφρονι· δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ, μὴ λανθάνειν αὐτὸν αὑτόν. Polit. 300. B. Διὰ ταῦτα δὴ τοῖς περὶ ὀτουοῦν νόμους καὶ ξυγγράμμα-

ματα τιθεμένοις, δεύτερος πλοῦς, τὸ παρὰ ταῦτα μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾷν δρᾷν μηδ' ὁτιοῦν. Ad Scholiaſtem h. l. a Ruhnkenio citatos reperi auctores hoſce: „ Forſter ad Plat. p. 390. Heſiod. „ p. 31. Schott. ad Suid. pr. p. 399. Philo I. p. 627. „ Stob. Grot. p. 279. D'Orvill. ad Charit. p. 282. „ Syneſ. p. 49. Bergler. ad Alciph. p. 256. Stob. „ p. 420. Ariſt. T. I. p. 215. Phil. 75. F. Menandr. „ fragm. p. 86. Pol. 187. C."

P. 108. A. Ἡ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσά, ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπον, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ προσεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη.] Nullo hîc ſenſu occurrit οὐκ ἀγνοεῖ, cujus loco deſideratnr iſtiusmodi verbum, quod, ut antecedenti ἕπεται recte adjungatur, ita ſignificatione oppoſitum ſit ſequentibus ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόλις &c. Hoc autem vix dubitem quin huic loco reſtituam, pro οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα legens οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα. Caeterum, quod poſt ἐπτοημένη eſt diſtinguendi ſignum, poſt τόπον ponatur, ut huc redeat ſententia: *animus igitur moderatus ac prudens ſponte ducem ſequitur, neque aegre fert praeſentia: qui vero corporis deſiderio tenetur, poſtquam longum tempus circa illud & viſibilem locum cupiditatibus trepidavit, multum reluctans, multumque ſe excrucians, non niſi aegre & vi deducitur.*

Ama-

Amator. 132. A. *Ἐφαινέσθην μέντοι ἢ περὶ Ἀναξαγόρου ἢ περὶ Οἰνοπίδου ἐρίζειν· κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαίνεσθον, καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χειροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλα ἐσπουδακότε.*] Uti nemo non continuo in *ἐφαίνεσθον* offendat, ita probemus neceſſe eſt illud Interpretis: *quasdam ſphaerae inclinationes.* Sphaerae certe mentio, nec temere a Ficino conficta videtur, & opportune fit, quandoquidem *περὶ τῶν μετεώρων* egiſſe hos pueros e ſequentibus patet. Loco *ἐφαίνεσθον* ſcribendum *σφαῖρας* cenſeam, ut ſenſus ſit: *videbantur autem de Anaxagora vel Oenopide diſceptare: circulos enim ſphaerae & inclinationes quasdam delineando imitabantur, manibus innixi & attenti admodum.*

P. 133. E. *Ἦγῇ δὲ δὴ τοὺς φιλογυμναστοῦντας ἄλλου του ἐπιθυμεῖν ἢ τούτου ὅ, τι ποιήσει αὐτοὺς ἕξειν εὖ τὸ σῶμα; Τοῦτο, ἔφη.*] Legendum: *Τούτου, ἔφη.* Quae reſpondendi ratio, etſi cui mira & minus apta videri poſſit, uſus eſt Platonici. Min. 317. A. *Ἐπίσανται δὲ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ βασιλικοί;* MIN. *Οὗτοι μὲν οὖν.* Phaedon. p. 59. C. *Ἄλλος δέ τις παρῆν;* ΦΑΙΔ. *Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.*

P. 134. A. *Ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ᾤμην τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ νῦν γνῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα. Πόθεν δὴ; οὐχὶ ἄνδρα ἀγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ ἀτραβῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα, καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμνῶν;*] Locus miſere depravatus, ut priſtini leporis non niſi tenuia ſuper-

ſint

ſint veſtigia. Atqui haec diligenter legenda ſunt, ſi forte ad germanam ejus venuſtatem legentem adducant. Et primum quidem *ποθὲν δὴ ; οὐχὶ* facile ſuſpicionem moveant, latere hic Atticam formam *ποθὲν δὲ οὐχὶ*; Deinde *ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ τ. λ.* manifeſta habent indicia, opponi haec antecedentibus p. 132. C. *Ἢ οὐκ οἶσθα αὐτὸν, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν*; ut vel hinc opineris, bene legiſſe Ficinum *cervice molli*, & *ἁβραβῆ* in *εὐβραβῆ* mutandum eſſe. Quid multis? Ita hic locus refingendus videtur: *Ἐγὼ μὲν — ᾤμην τὸ λεγόμενον νῦν δὴ τοῦτο καὶ νῦν γνῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα, ποθὲν δὲ οὐχὶ ; ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ εὐβραβῆ — Equidem, o Socrates, exiſtimabam, quod modo dictum eſt, e modicis laboribus corpus ſe bene habere, id nunc etiam illum non ignorare, virum ſcilicet inſomnem, inpaſtum, exile habentem collum & curis extenuatum.* Sic feſtive retorquet quod alter in ipſum conjecerat, quum diceret, *hunc nihil habere cum philoſophia commune, craſſum habentem collum, bene paſtum, totam vitam dormiendo tranſigentem.* Quod in marg. annotavit Steph. *ἀτριβῆ τὸν τραχ.* gloſſatoris eſſe putem, qui neſciverit, collum craſſum ſtupiditatis indicium a veteribus eſſe habitum. Caeterum forma illa *ποθὲν δὲ οὔ*; vel, quod eodem redit, *πῶς δὲ οὐ*; pari ironiae ſuavitate uſus eſt Plato Gorg. 487. A. *Τῷ δὲ ξένῳ τῷδε — σοφῷ μὲν καὶ φίλῳ ἑτὸν ἐμοὶ, ἐνδεεστέρῳ δὲ παῤῥησίας, καὶ αἰσχυντηροτέρῳ μᾶλ-*

λον τοῦ δέοντος· πῶς γὰρ οὔ; ὥγε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον, ὥςε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὑτῷ ἐναντία λέγειν — Sic item auctor dialogi *de divitiis*, qui Aeschinis nomine fertur p. 28. Ed. Cler. Πῶς δ' οὐχὶ; ὥγε ὑπάρχει γῆ τε ἄφθονος —;

P. 137. A. Αὖθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὡμολογήσαμεν, ἕως ἂν οἱ δημιουργοὶ ὦσιν, ἀχρήσους εἶναι· δημιουργοὺς δὲ ἀεὶ εἶναι.] Obscura haec reddit οἱ ante δημιουργοὶ, quod si expungatur, nihil ulterius desideres.

Ibid. Ὁμολογοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατά γε τὸν σὸν λόγον, εἴπερ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστι περὶ τὰς τέχνας ἐπιστήμονας εἶναι, ὡς σὺ λέγεις, τὸν τρόπον πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι, καὶ ἀχρήσους, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τέχναι ὦσιν. Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ὦ φίλε, ἔχουσι, μὴ δὴ τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι —] Foedis haec mendis contaminata sunt, quibus abstergendis ut operae pretium faciamus, bene intelligendus est disputationis nexus. Dixerat ὁ ἀντερασὴς, illud tandem esse philosophari, si quis omnium artium ad eum certe modum peritus esset, ut eas sermonibus usurpare posset. Deinde vero, interrogante subinde Socrate, eo deductus erat, ut concederet, nullam omnino utilitatem philosophum praestare, quandoquidem ad artes tractandas non ipsius, sed opificum opera requireretur, &, cum inutilis esset, idcirco item malum esse. Nunc autem ea, quae concesserat ille, breviter commemorat Socrates. Hoc monuisse sufficit, ut judicare quis possit de hac conjectura: — πονηροὺς αὖ τοὺς φιλοσόφους εἶναι, καὶ ἀχρήσους, ἕως ἂν

ἂν ἐν ἀνθρώποις τεχνίται ὦσιν. Ita in antecc. ἕως ἂν (οἱ) δημιουργοὶ ὦσιν. φιλοσόφους in Ficini Cod. apparuisse videtur. Quae sequuntur item corrupta. Et ἔχουσι quidem nemo non videt in ἔχωσι mutandum, alterum vero μὴ δὴ — difficultatem habet. Reponebat Stephanus μηδὲ τοῦτο φ. sed requiritur verbum, quod ni inseratur, impedita manebit oratio. Leviter corrigendum: μηδ' ἤ, ut scribatur: — μὴ οὐχ οὕτως — ἔχωσι μηδ' ἢ τοῦτο φιλοσοφεῖν —

Theaet. 142. D. Εἶπέ τε ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἴπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι. καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπε. ΤΕΡ. Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι, ἔχοις ἂν διηγήσασθαι;] Facile quem in suspicionem inducat ἀτὰρ, excidisse aliquid, ad quod illud referatur. Suspicatus certe videtur Ficinus, quippe qui suppleverit *certe*. Sed nihil excidit vel supplendum est. Vitium est in distinctione. Ad praecedentia illa εἶπέ τε ὅτι π. κ. τ. λ. eleganter respondet Terpsion: Καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπε· ἀτὰρ τίνες κ. λ. Ejusdem in respondendo elegantiae est, Phaedr. p. 227. A. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ΣΩ. Καλῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, λέγει· ἀτὰρ — Sophista 232. D. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνῃ περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι. ΞΕΝ. Καὶ πολλῶν γε, ὦ μακάριε, ἑτέρων· ἀτὰρ — Meno p. 79. D. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι — ἀπεβάλλομεν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν — ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὦ Σώκρατες. Cf. Lucian. Conviv. T. III. p. 422. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον· ἀτὰρ τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

P. 149. C. Καὶ μὴν καὶ διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπάδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν· καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν;] Ferre non potuit nec Stephanus nec Abreſchius, νέον hoc loco dici ἀμβλίσκειν: & ſane minus apte dicitur. Attamen nolim cum Abreſchio tentare νεόγνον. Neque enim vel ſic tollatur difficultas, & caetera obſcura relinquantur atque impedita. Ne dubites, quin legendum ſit: — καὶ ἐὰν ἀνεμιαῖον δόξῃ, ἀμβλίσκειν; Poſterius ἀμβλίσκουσι additum videtur ab eo qui non intelligeret, ἀμβλίσκειν, aeque ac τίκτειν, a praecedenti δύνανται ποιεῖν pendere. Vertendo illud omiſit Ficinus. Ἀνεμιαῖος eodem ſenſu ſubinde occurrit in ſeqq. p. 151. E. 157. D. 160. E. 210. B. Praeclaram hanc Socratis & Platonis de hominum indole ſententiam, quâ is qui docet obſtetrici comparatur, egregie exponit Plutarch. Quaeſt. Plat. p. 1000. — Οὐδὲν ἐδίδασκε Σωκράτης, ἀλλὰ ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀποριῶν, ὥσπερ ὠδίνων, τοῖς νέοις, ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνει καὶ συνεξῆγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις· καὶ τοῦτο μαιωτικὴν τέχνην ὠνόμαζεν, οὐκ ἐντιθεῖσαν ἔξωθεν, ὥσπερ ἕτεροι προσεποιοῦντο, νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκεῖον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῆ δὲ καὶ συγκεχυμένον καὶ δεόμενον τοῦ τρέφοντος καὶ βεβαιοῦντος ἐπιδεικνύουσαν. Ita hunc locum emendatius edidit Wyttenbachius V. Cl. in Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 32. Haud diſſimili ratione e verborum veſtigiis corrigendum duxi Rep. VI. 491. D. Ἔχει δή, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ, κάκιον ἀπαλ-

λάτ-

λάττειν τῆς φαύλης· Emendo: — ἐν ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ — A qua sententiâ non abhorret Ficini versio.

P. 150. A. Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν, τοσοῦτον· ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος. οὐ γὰρ πόσεσι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά; τοῦτο δὲ μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαγνῶναι; εἰ γὰρ προσῆν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ἔργον ἦν ἂν ταῖς μαίαις, τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μή.] Nullo hic locus, nisi distinctionis, vitio laborat, quod tamen ita eum obscurum reddit, ut ne probabiliter quidem declarari possit. Distinguendum: — ἀληθινά, τοῦτο δὲ μὴ ῥ. ε. διαγνῶναι· εἰ κ. λ. *Neque enim ita se res habet, ut foeminae etiam aliquando simulacra, aliquando vera pariant, & hoc sit ad dignoscendum difficile. Nam si hoc item in foeminis cerneretur &c.* Δρᾶμα non semel venusto hujusmodi sensu apud Platonem obvium est, veluti infra p. 169. B. Σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκίβδωνα μᾶλλον τείνειν· Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ ἀπιέναι ἢ ἀποδύεσθαι κελεύουσι· σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τι μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν. Symp. p. 222. D. ubi Socrates ab Alcibiade Silenis & Satyris comparatus, ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, inquit, ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. Rep. V. p. 451. C. Τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν. Conf. Polit. p. 303. C. & Lucian. T. I. p. 69. & 665.

Ibid. E. Πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες, καὶ ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι, ἐμοῦ δὲ καταφρονήσαντες, ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες, ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος]

Non facile probabilem elicies ſenſum ex illis ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. Quid vero, ſi poſt αὐτοὶ inſeramus ἢ, legentes: ἢ αὐτοὶ ἢ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες? Sic profecto, ni fallor, nil erit in quod offendere aliquis poſſit. Αὐτὸς pro αὐτόματος & alibi apud Platonem occurrit, & Lyſide p. 206. D. Καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτὸν, ἐὰν ἄρα μὴ προσίῃ αὐτός. — Qua ſignificatione αὐτὸς ſaepe latuit Interpretes, ſed ſaepius etiam, ubi *ſolus* notat, veluti Parmen. 137. A. Κἀγώ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιουτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὁμῶς δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει· οἱ αὐτοὶ γάρ ἐσμεν· Cujus loci poſtrema verba corrupta cenſens Cornarius pro αὐτοὶ tentavit παῦροι: nam οἱ ante αὐτοὶ in nulla exſtat Vetere Edit. ſed e Stephani conjectura ortum eſt. Similiter Ficino aqua haeſit in ſimili ſententia Protag. 309. A. Καὶ μήν μοι καὶ πρωὶ ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι· ἀνὴρ μέντοι, ὦ Σώκρατες (ὥσγ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι) καὶ — Vertit enim: *jam vir inquam, qui poſſit ſcilicet inter nos ipſos cenſeri.* Utroque loco αὐτὸς *ſolus* notat, ut in altero reddendum ſit: *ſoli enim ſumus*, in altero autem: *ut coram inter nos dicamus.* Locutio haec non eſt infrequens: Legg. VIII. 836. B. Περὶ δὲ τῶν ἐρώτων (αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν) ἐναντιοῦνται παντάπασιν. Ariſtoph. Thesmoph. vſ. 478.

Ὅμως δ' ἐν ἀλλήλῃσι χρὴ δοῦναι λόγον,
Αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν.

Ibid.

Ibid. vſ. 548. Lucian. D. D. T. I. p. 230. Ταῦτα δ' οὖν οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου (αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν. Xenoph. Symp. c. 4. §. 25. Καί τοι νὴ τοὺς θεούς, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ μοί γε (ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι) οὗτος καὶ πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν. De hac loquendi forma vid. Hemſterh. ad Lucian. l. c. Caeterum in Parmenide, quod bene vidit Cornarius, pro πλῆθος e Ficini verſione omnino recipiendum πέλαγος. Adſcribere hic juvat ejusdem fere ſententiae elegantiſſimum locum Rep. V. p. 453. C. Ταῦτ' ἐστὶν — ἃ ἐγὼ πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ἄκνουν ἅπτεσθαι τοῦ νόμου τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν. Οὐ γάρ; εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἄντέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἄντε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον — οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤτοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ἀπολαβεῖν (malim ὑπολαβεῖν) ἂν ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ita Damaſcii illud apud Suidam in Δῶρος: *in magnum ſe veritatis pelagus quaſi expanſis velis immittere:* ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας. Quod colorem duxiſſe videtur ex Platonis πέλαγος τοῦ καλοῦ Symp. p. 210. D. Huc certe reſpexit Themiſt. Or. XIII. 177. C. Μετὰ γὰρ τοὺς νόμους πέλαγος φῆς ἀναφαίνεσθαι τοῦ κάλλους· τοῦτο γοῦν τὸ πέλαγος σὺ μὲν ἄλλοθεν που καθήμενος (καθήμενον legit Petav.) λέγεις ἐν χώρῳ ἀπῳκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως. Quod poſtremum pertinet ad Rep. VI. 499. C.

Εἰ

Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς Φιλοσοφίαν πόλεως τὶς ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἔστιν ἔν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ, πόῤῥω που ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως κ. τ. λ. Locum Symposii respexit item Alcinous de Doctr. Platon. c. 10. p. 478. in edit. quam Maximo Tyrio subjunxit Heinsius. Eâdem metaphorâ magnifice plane usus est Plutarchus Reip. ger. praec. p. 804. D. Οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς ὥσπερ ἐξ ἄκρας πελαγίου, πράξεως ἐπιφανοῦς καὶ μεγάλης, ἐχούσης δὲ τόλμαν, ἄραντες, ἀφῆκαν ἐπὶ τὴν πολιτείαν κ. τ. λ. *A splendido quodam & magno facinore, veluti a promontorio quodam in altum procurrente solventes, in Rempublicam dant vela.* Sed ne ulterius etiam excurramus, revertamur ad Theaetetum. Quod in sequentibus occurrit, καὶ οὐκ οἴονται εὐνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν· πόῤῥω ὄντες τοῦ εἰδέναι, ὅτι οὐδεὶς θεὸς δύσνους ἀνθρώποις· οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ· ita laudatur a Plutarcho Quaest. Platonic. p. 999. D. ut post οἴονται insertum sit με, quod omnino requiritur. V. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 15. ubi Vir summus loci hujus rationem egregie explicat. Caeterum huc respexit Themist. Orat. XXI. p. 254. A. Καὶ οἰόμεθα ὑπὸ ζήλου τε καὶ βασκανίας σκυβαλίζειν καὶ διαπτύειν ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν, πόῤῥω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ. Cujus loci prior pars est ex Platone Rep. X. p. 600. D. Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. P. 153. C. Καὶ ἐπὶ τούτοις, τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω.

ζω, προσβιάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ· ὅτι κ. λ.) Perturbatus depravatusque locus hac forte ratione bene conſtitui poſſit: καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα προσβιβάζων, ἀναγκάζω τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς — καὶ δηλοῖ, ὅτι κ. λ. προσβιβάζων, quod de colophone operi imponendo apprime dicitur, ſumſi ex lectione Stephani marginali προσβιβάζω, & Scholiaſtae lectione προσβιβάζειν. ἀναγκάζειν *affirmandi*, *ſtatuendi*, *urgendi* ſignificatione occurrit item infra p. 196. B. Καὶ τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν. Cratyl. 432. C. καὶ οὐκ ἀναγκάζειν, ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι; — καὶ μὴ ἀναγκάζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα Polit. 284. B. καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάζομεν εἶναι τὸ μὴ ὄν. Ad Scholiaſtae notam haec a Ruhnkenio annotata reperi: „ Euthyd. p. 227. B. Legg. II. „ p. 584. C. F. Epiſt. 709. C. Julian. p. 261. Ariſtaen. p. 72. Ariſtid. T. I. p. 39. T. II. p. 73. „ Schol. T. II. p. 261. Strabo p. 952. Bibl. Laurent. T. I. p. 216. Append. Vatic. p. 288. & Schott. „ Conv. App. Vatic. p. 317. Conv. Suid. v. τὸν κολ. „ Apoſtol. p. 237. Heſych. v. Etym. p. 525. Wyttenb. ad Plut. (de S. N. V.) p. 22. ad Herod. „ (Sel. Hiſt.) p. 441. Themiſt. p. 32, 288. Weſſ. „ ad Diod. V. II. p. 40." Ad πανιώνιον, quod in Scholio occurrit, adſcriptum eſt: „ Valeſ. Emend. p. 92. „ & Burm. p. 228. Maſſon. vita Ariſtid. p. 49. Ignarra de Palaeſt. Neap. p. 74. Philoſtrat. p. 143. „ Athen. p. 424. E."

Ibid. D. Ὑπόλαβε τοίνυν, ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκὸν,

κὸν, μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι· μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς· ἤδη γὰρ ἂν εἴη τε ἄν που ἐν τάξει καὶ μένοι, καὶ οὐκ ἂν ἐν τῇ γενέσει γίγνοιτο.) Vitiosum est ἕτερόν τι. Neque enim de albo sermo est, quid sit vel quale, sed, ubinam sit. Satis id ostendunt illa: μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς & quae sequuntur. Requiritur omnino ἑτέρωθι. Pro ἐν ante τῇ γενέσει, quod inepte hic positum videtur, malim ἔτι: aptissime hoc antecedenti ἤδη opponatur.

P. 154. A. Ἦ σὺ διϊσχυρίσαιο ἂν ὡς οἷόν σοι φαίνεται ἕκαστον χρῶμα, τοιοῦτον καὶ νυνὶ καὶ ὁτῳοῦν ζώῳ; ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Τί δ' ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἆρ' ὅμοιον καὶ σοι φαίνεται ὁτιοῦν, ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς, ἢ πολὺ μᾶλλον, ὅτι οὐδέ σοι αὐτῷ ταυτὸν, διὰ τὸ μηδέποτε ὁμοίως αὐτὸν σεαυτῷ ἔχειν;) De vitio hunc locum suspectum habens & Stephanus & Fischerus, uterque eum corrigere conatus est, alter conjiciens: τί δὲ; οἷον ἄλλῳ α. α. ο. κ. σ. φαίνεσθαι — alter interpunctionem immutans hoc modo: — ὁτιοῦν; ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; ἢ — Neutrius mihi ratio placet, sed suâ se simplicitate commendare videtur haec, ut emendemus: τί δ'; ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἆρ' ὅτι ὅμ. — Sensus: *Quid? Alteri & tibi simile apparere idem, hoc affirmare audeas? An vero multo affirmes lubentius, ne tibi quidem ipsi idem diversis temporibus simile apparere, propterea, quod te tibi ipsum non semper similiter habes?*

Ibid. E. Ὅτε δ' οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ἢ ἠρέμα, ὡς πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες, πάλιν ἐπανασκεψόμεθα,

οὐ

οὐ δυσκολαίνοντες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξετάζοντες, ἆρά ποτ' ἐσὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. ἓν πρῶτον ἐπισκοποῦντες, φήσομεν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μηδέποτε μηδὲν ἂν μεῖζον μηδὲ ἔλαττον γενέσθαι, μήτε ὄγκῳ, μήτε ἀριθμῷ, ἕως ἴσον ἂν εἴη αὐτὸ ἑαυτῷ.) Duplicem haec habent difficultatem. Nam primum, cum ἄλλο τι ἢ, a quo caetera omnia pendent, interroganter ea accipere nos jubeat, ὡς ἐγὼ οἶμαι interroganter accipi nequit. Deinde tria illa, quae in ſeqq. memorantur, non ſunt φάσματα, ſed, uti ipſe ait Socrates, ὁμολογήματα, & tamen hîc φάσματα dici videntur. Utramque tollemus difficultatem, ſi ita corrigamus: — ἆρα π. ἐ. τ. τ. φ. ἐ. ἡμῖν; ΘΕΑΙ. Τί μήν; ΣΩ. Πρῶτον οὖν ἐπισκ. Nemo non videt TI MHN ab HMIN quam facile abſorberi potuerit. Ad hujus loci Scholion adſcripſit Ruhnkenius: „ Miſcell. Obſerv. T. V. p. 238. Theaet. „ p. 124. E."

P. 158. E. — Ὦ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ᾖ παντάπασι, μή πη τινὰ δύναμιν τὴν αὐτὴν ἔξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταυτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ, ἕτερον; ἀλλ' ὅλως ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον τοίνυν ταυτόν τι ἔχειν ἢ ἐν δυνάμει, ἢ ἐν ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὅταν ᾖ κομιδῇ ἕτερον. ΣΩ. Ἆρ οὖν —) Nemo, credam, hunc locum accurate legat quin continuo offendat in Theaeteti reſponſum, quod ab ejus perſona plane apparet alienum. Neque etiam ſatis bene ſe habere videtur praecedens interrogatio. Forte haec ita refingenda ſunt: — τῇ δὲ, ἕτερον; ΘΕΑΙ. Οὐκ' ἀλλ' ὅλως ἕτερον ΣΩ. Ἀδύνατον τ. — ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον ΣΩ.

Ἆρ' οὖν κ. τ. λ. *Quod omnino alterum eſt, an aliquâ parte idem, aliquâ alterum exiſtimemus? Th. Minime: ſed penitus illud alterum exiſtimandum eſt. So. Fieri igitur non poteſt —?*

P. 162. E. Interrogat Socrates Theaetetum, quidnam reſponderet, ſi diceret Protagoras: σκοπεῖτε οὖν σύ τε καὶ Θεόδωρος εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογίᾳ τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. Reſpondet Theaetetus: ἀλλ' οὐ δίκαιον, ὦ Σώκρατες, οὔτε σὺ οὔτε ἂν ἡμεῖς φαῖμεν. Quod reſponſum manifeſte corruptelâ laborat: ita vero reſtituendum videtur: ἀλλ' οὐ δίκαιον — οὔτε σε οὔτε ἂν ἡμᾶς φαῖμεν. Intelligitur ex antecc. ἀποδέξασθαι. *Diceremus, neque te, neque nos oportere hujusmodi orationem de tantis rebus probare.*

P. 164. A. Δεῖγε μέντοι, εἰ σώσιμεν τὸν πρόσθεν λόγον· εἰ δὲ μή, οἴχεται. ΘΕΑΙ. Καὶ ἐγὼ, νὴ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' εἰπὲ πῆ. ΣΩ. Τῇδε. ὁ μὲν ὁρῶν —) Minime illa καὶ ἐγὼ νὴ τὸν Δ. — Theaeteti conveniunt perſonae, ſed unius eſſe poſſunt Socratis verba: quod magis etiam apparebit, ſi locus ita conſtituatur, ut ejus ratio poſtulari videtur: — εἰ δὲ μή, οἴχεται· καὶ ἐγὼ, νὴ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' ἔπου. ΘΕΑΙ. Πῇ; ΣΩ. Τῇδε· ὁ μὲν ὁρῶν — Similiter & alibi Plato & Polit. 258. E. μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἕπου. ΝΕΟΣ ΣΩ. Πῇ; ΞΕΝ. Τῇδε· εἴ τῳ τις κ. λ. Lepide σώζειν & οἴχεσθαι de illa Theaeteti definitione dicitur, tanquam multum quaerendo & quaſi venando capta, ac continuo aufugiente, niſi bene cuſto-

cuſtodiatur ac ſervetur. Ejusdem eſt venuſtatis infra p. 203. D. Καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακὼς οἰχήσεται — οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. Polit. p. 284. B. Πότερον οὖν καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Hipp. Maj. 294. E. Βαβαὶ, οἴχεται ἄρα ἡμᾶς διαπεφευγὸς, ὦ Ἱππία, τὸ καλὸν γνῶναι, ὅ, τι ποτ' ἐστίν. Themiſt. Orat. IV. p. 59. B. Ὅθεν δὲ ὡρμήθη ὁ λόγος τὰ δείγματα ὑμῖν συλλέξασθαι τῆς βασιλέως εὐνοίας, ἀκούσατε αὐτοῦ — ἢ διαφεύξεται ὑμᾶς ὑπ' εὐλαβείας ζόφῳ καὶ ἀσαφείᾳ συγκαλύψας ὥσπερ ἀχλύϊ. Numenius apud Euſeb. Praep. Euang. p. 537. C. ἔγω μὲν ἐκεῖνα ἄῤῥητα, μέτειμι δὲ ἐλεῖν τὸν λόγον ἑτέρωθεν θηράσας· πρὸ μέντοι τοῦ λόγου τῆς ἁλώσεως διομολογησώμεθα — Lach. 194. B. Νοεῖν μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκῶ περὶ ἀνδρίας, ὅ, τι ἐστὶν· εἰπεῖν δ' ὅπη με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μή ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν, καὶ εἰπεῖν ὅ, τι ἐστίν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ, καὶ μὴ ἀνιέναι. In primis Rep. IV. 432. B. Νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς, θάμνον κύκλῳ περιίστασθαι, προσέχοντας τὸν νοῦν μή πη διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἀφανισθεῖσα, ἄδηλος γένηται. Φανερὸν γὰρ δὴ ὅτι ταύτη πη ἐστίν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς — καί μοι δύσβατος γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστιν οὖν σκοτεινὸς, καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γὰρ, ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν, Ἰοὺ, ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομεν τὶ ἔχειν δοκεῖν ἴχνος· καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Quem locus adſcripſimus to-

tum, ut moneremus, quod Interpretes latuit, ob mentem eum versatum fuisse Themistio Orat. XXI. D. 254. D. Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὑτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα — & Orat. XXII. 271. C. Cf. Wyttenbach. V. Cl. Ep. Crit. p. 41 & 42.

P. 170. C. Σκόπει γὰρ, ὦ Θεόδωρε, εἰ θέλοι ἄν τις τῶν ἀμφὶ Πρωταγόραν ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ἡγεῖται ἕτερος ἕτερον ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν. ΘΕΟ. Ἀλλ' ἄπιστον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λογος ἥκει ὁ πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον λέγων. ΘΕΟ. Πῶς δή; ΣΩ. Ὅταν σὺ κρίνας τι παρὰ σαυτῷ, πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ περί τινος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον ἀληθὲς ἔσω —) Omnino sunt haec ad declarandum difficilia, cum argumenti subtilitate, tum magis etiam operarum incuriâ. Attamen conandum est, si forte has tenebras dispellere possimus. Et maxima quidem difficultas inest in priore loci parte. Quid enim Protagorae incredibile videri possit, neminem nemini falsa opinari videri. Hoc enim ex ipsius Protagorae placito efficitur, nihil esse falsum. Sed in primis augetur difficultas, si in sequentibus Socratis argumentationem attendimus, quam si meditate quis considerat, non dubito, quin hanc unice lectionem probaturus sit: — διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ὃς οὐχ ἡγεῖται κ. τ. λ. *Neminem esse quin existimet.* Sic demum bene intelligas hanc disputationis conclusionem: τί οὖν; βούλει λέγωμεν ὡς σὺ τότε σαυτῷ μὲν ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυρίοις ψευδῆ; ΘΕΟ. Ἔοικεν

τεν ἐκ γε τοῦ λόγου ἀνάγκη εἶναι· uti & sequentia, quae hanc omnino correctionem requirere videntur. Deinde legam: ὅταν σὺ κρίνας τι περί τινος παρὰ σαυτῷ, πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ τὴν δόξαν, σοὶ μὲν — Vulgata obscura est atque impeditam habet interpretationem. — Quod in sequentibus occurrit: ἐξ ἁπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων ἀμφισβητήσεται, μᾶλλον δὲ ὑπό γε ἐκείνου ὁμολογήσεται· ὅταν τἀναντία λέγοντι συγχωρῇ ἀληθῆ αὐτὸν δοξάζειν, τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται, μήτε κύνα κ. λ. priorem loci partem intellexit Ficinus de scriptis Protagorae. Vertit enim: *ex omnibus igitur, quae Protagoras edidit, ambigetur.* Sed ἐξ ἁπάντων accipiendum pro ὑφ' ἁπάντων. Exquisita est dictio: πάντων ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων. Sympos. 173. D. Καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. Gorg. 471. C. Καὶ ἴσως ἔστιν ὅστις Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὁστισοῦν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. Rep. VI. 498. C. Τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν — ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Alcib. I. p. 121. A. Ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενα, βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλέων. Sophista 142. D. Τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον. Quibus locis satis confirmatur lectionis bonitas Alcib. I. p. 104. A. Τὰ γὰρ ὑπάρχοντά σοι, μεγάλα εἶναι, ὥστε μηδενὸς δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχήν. ut retinendum ἀρξάμενα, nec cum Cl. Gottlebero ἀρξάμενον reponendum censeamus. Hujus autem ve-

nu-

nuſtatem loci in imitationem vocavit Porphyr. de Abſtin. L. I. §. 57. p. 100. Ὅσῳ ὁ πάντων πατὴρ ἁπλούστερος, καὶ καθαρώτερος, καὶ αὐταρκέστατος, — τόσῳ τὸν προσιόντα αὐτῷ παντοίως καθαρόν τε καὶ ἁγνὸν εἶναι προσήκει ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τελευτῶντα εἰς τὸ εἴσω. — Poſterior loci pars ſubobſcura eſt, ut aſſequi eam non potuerit Interpres. Nec tamen immutandum eſt aliquid, ſed diligenti interpretatione expedienda ſunt omnia. Difficultas inde exſiſtit, quod verba: ὑπό γ' ἐκείνου ὁμολογήσεται repetantur in his: τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται· quam repetitionem ſi legendo omittas, dilucidam habebis ſententiam. Sic ἀμφισβητήσεται & ὁμολογήσεται, quae nullam habere apodoſin videntur, ad poſtrema μήτε κύνα, μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἄνθρωπον μέτρον εἶναι referantur. Eadem fere occurrit, ſive repetitio, ſive redundantia Euthyphr. 5. E. Ἐπεὶ, ὦ Σώκρατες, θέασαι ὡς μέγα σοι ἐρῶ τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα, μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι, μηδ' ἂν ὀξισοῦν τυγχάνῃ ὤν. Ubi iteratur τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει in ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα. Item Lach. 185. A. Τίέων γάρ που ἢ χρηςῶν ἢ τἀναντία γενομένων, καὶ πᾶς ὁ οἶκος ὁ τοῦ πατρὸς οὕτως οἰκήσεται, ὁποῖοι ἄν τινες οἱ παῖδες γένωνται. Ubi eleganter ex antecedentibus repetitur ὁποῖοι α. τ. ο. π. γ. Caeterum ex hac Platonis conſuetudine declarandus eſt Critias p. 106. B. — παραδίδομεν — Κριτία τὸνἑξῆς λόγον. ΚΡ. Ἀλλ', ὦ Τίμαιε, δέχομαι μὲν ᾧδε, ᾧ σὺ καταρχὰς ἐχρήσω, συγγνώμην αἰτούμενος ὡς

πε-

περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν, ταυτὸν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι· μειζόνως δὲ αὐτοῦ τυχεῖν ἔτι μᾶλλον ἀξιῶ — Quem locum ita tentavit Stephanus, ut legendum putaret vel: δέχομαι μὲν· ᾧ δὲ σὺ κατ. vel: δέχομαι μὲν τόνδε· ᾧ δὲ σὺ κατ. Sed nil movendum. Verba ταυτὸν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι· repetuntur ex antecedentibus. Senſus huc redit: *Accipio equidem eodem, quo tu feciſti, modo, quum veniam rogares — plenius vero etiam hanc me veniam impetraturum confido.* —

P. 173. D. Εὖ δὲ ἢ κακῶς τι γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῳ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης; λεγόμενοι χόες.) Hunc locum adſcripſimus, ut ipſi comparantes Themiſt. Orat. XXI. 262. B. Οὐδὲ γὰρ εἰ κακῶς τι γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἤτοι τι κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες· alterum ex altero corrigamus. Et ex Themiſtio quidem Plato τι τῳ κακόν pro τί τῳ κακόν recipiat, hic autem illi οὐδὲ γὰρ εὖ ἢ κακῶς reſtituat. Laudat hunc locum Porphyr. de Abſtin. L. I. p. 60. ſqq. His ita conſcriptis, Ruhnkenii annotata ad hujus loci Scholion inſpiciens, hos auctores citatos reperi: „ Ammian. Marc. p. 68. Lucan. V. 182. „ Pindar. Pyth. IX. 84. Them. p. 97, 262. Lucian. „ T. II. p. 398. Ariſtid. T. I. p. 18.”

P. 175. B. Ὅταν δέ γε τινὰ αὐτὸν, ὦ Φίλε, ἐλκύσῃ ἄνω καὶ ἐθελήσῃ τις αὐτῶν ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγώ σε ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμὲ, εἰς σκέψιν αὖ τῆς δικαιοσύνης

τε καὶ ἀδικίας — ἢ ἐκ τοῦ Εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκτημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίον, εἰς βασιλείας πέρι καὶ ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ἐπίσκεψιν, ποίῳ τέ τινε ἔοδν, καὶ τίνα τύπον ἀνθρώπου φύσει προσήκει τὸ μὲν κτήσασθαι αὐτῶν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν.) Repudiatis variis Stephani conjecturis, una haec mihi veriſſima videtur, quâ τινὰ αὐτὸν puſillâ immutatione in τινὰ αὐτῶν convertatur. Senſus, quem minime aſſequebatur Interpres, hujusmodi eſt: *at vero ſi philoſophus eorum aliquem* (qui ipſi illuſerunt) *ſurſum ducit, hic autem duci ſe patitur, & ex illo: Quid te laedo equidem? ad juſtitiae injuſtitiaeque contemplationem aſſurgere cupit — tum vice ſuâ riſu dignus eſt & vicem rependit philoſopho.* Remedio item indigere videtur κεκτημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίον, pro quo conjeci κεκτημένος πάνυ πολὺ χρ. Caeterum non magnopere mihi placet ἀνθρώπου Φύσει προσήκει τὸ μὲν κτ. Praeferam ἀνθρώπῳ vel ἀνθρώπον: *hominem naturâ decet.* Elegantem in ſequentibus dictionem πλείω ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα, καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον imitando expreſſit Themiſt. Orat. XVIII. 220. A. Καὶ ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθοι πρᾶξίν τινα παρά σου πεπραγμένην, ἢ καλῶς ῥηθέντα λόγον, ἀδεκάσῳ ὕμνῳ ἐπικοσμῆσαι, εὐθὺς ἐπιῤῥέοντα ἄλλα καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς, καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει ἐφ' ἃ ὥρμηθην. Cf. Gorg. 512. B. Καί τοι εἰ βούλοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ἡμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς.

P. 178.

P. 178. A. Ὅταν γὰρ νομοθετώμεθα, ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. τοῦτο δὲ, μέλλον μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν) Dura haec & contorta, ut ferri non poſſe videantur: ſed mollia eadem ac ſonora, ſi Platonicam reſtitueris dictionem: τοῦτο δὲ τὸ μέλλον λέγοντες, μᾶλλου ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν.

P. 179. B. Ἐκείνη μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλιϛα ἁλίσκεσθαι ὁ λόγος ἁλισκόμενος· καὶ ταύτῃ, ᾗ τὰς τῶν ἄλλων δόξας, κυρίας ποιεῖ.) Non video equidem, nec facile quemquam videre puto, quo referendum ſit ἐκείνη, ſi a ταύτῃ diſtinguatur. Nam in antecedentibus, quo pertinere poſſit, nihil reperio. Deinde illud ἁλισκόμενος otioſe atque inficete redundare videtur. Forte ad loci ſanitatem non niſi leviſſima hac immutatione opus eſt — ὁ λόγος, ἁλισκόμενος ταύτῃ, ᾗ —

Ibid. E. Sermo eſt de garrulis iſtis Heracliti ſectatoribus, quibuscum, ait Theodorus, non magis colloqui quam cum furentibus licet. Cujus rei hanc affert rationem: ἀτεχνῶς γὰρ καὶ τὰ συγγράμματα φέρονται· τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι καὶ ἡσυχίως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν· obſcuram ſane illam nec facilem ad intelligendum. Sed videamus, an expedire difficultatem poſſimus. Et primum quidem ἀτεχνῶς in ἀτέχνως mutandum videtur. Deinde nemo non videt, his verbis oppoſitum eſſe τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λ. — Quidni igitur legamus: ἀτέχνως γὰρ κατὰ τὰ συγγράμματα φέρονται· τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ

ἐρωτήματι — ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδὲν. Libri significantur ii, qui placita continent Heracliti ac caeterorum ῥεόντων quos vocat, φιλοσόφων. — Emendationem video Scholiastae auctoritate partim confirmari.

P. 181. E. Εἰ δέ γε μὴ, ὦ ἑταῖρε, κινούμενά τε ἑαυτοῖς καὶ ἑστῶτα φανεῖται· καὶ οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς ἕξει εἰπεῖν ὅτι κινεῖται τὰ πάντα, ἢ ὅτι ἕστηκε.) Etsi totius sententiae ratio ex antecedenti disputatione intelligi debeat, tamen, corruptum esse ἑαυτοῖς, ex his tantummodo verbis satis intelligitur. Nam quocunque te cogitatione vertas, sensum ex eo probabilem elicere nullum possis. Attamen levi manu ita mihi videor ulcus sanare, corrigens τὰ κινούμενά τ' ἐν αὐτοῖς καὶ ἑστῶτα φανεῖται· *Alioquin alia in illis apparebunt, quae moventur, alia, quae stant: nec melius dicatur, moveri omnia, quam omnia stare.* Cf. sequentia, quae hanc omnino lectionem postulare videntur. Similiter ἐν inserendum Hipp. Maj. p. 297. B. Καὶ κινδυνεύει, ἐξ ὧν εὑρίσκομεν, πατρός τινος ἰδέα εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ; ut exquisita restituatur forma ἐν πατρός τινος ἰδέᾳ εἶναι τὸ κ. τ. α. Forma haec eleganti fere sensu apud Platonem occurrit: veluti Legg. IX. 859. A. Οὕτω διανοώμεθα περὶ νόμων δεῖν γραφῆς γίγνεσθαι ταῖς πόλεσιν, ἐν πατρός τε καὶ μητρὸς σχήμασι φιλούντων τε καὶ νοῦν ἐχόντων φαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα· Ibid. XI. 918. E. Ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφοῦ σχήματι τιμῷτο τὰ τοιαῦτα πάντα. Menex. 249. A. Τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτὴ (ἡ πόλις) προθυμουμένη ὅτι μάλιστ' ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὀρφανίαν

νίαν γενέσθαι, ἐν πατρὸς σχήματι καταστᾶσα αὐτοῖς αὐτὴ, ἔτι τε παισὶν οὖσι κ. τ. λ. Et ibid. B. Πρὸς δὲ τούτοις (ἡ πόλις) — τῶν μὲν τελευτησάντων, ἐν κληρονόμου καὶ υἱέος μοίρᾳ καθεστηκυῖα, τῶν δὲ υἱέων, ἐν πατρὸς, γονέων: δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ἐπιτρόπου, πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη.

Ibid. E. Καὶ μὴν αἴσθησίς γε ἐπιστήμη, ὡς ἔφαμεν ἐγώ τε καὶ Θεαίτητος. ΘΕΟ. Ἦν ταῦτα. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην, μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην, ἀπεκρινάμεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν ἐπιστήμη. ΘΕΟ. Ἐοίκατε ΣΩ. Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπανόρθωμα τῆς ἀποκρίσεως κ. τ. λ.) Locus mirum in modum librariorum incuriâ conturbatus, hac forte ratione in priſtinum ordinem reſtituendus eſt: — Θεαίτητος. ΘΕΟ. Ἐοίκατε ΣΩ. Ἦν ταῦτα, οὐδὲν ἄρα ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην, ἀπεκρινάμεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν ἐπιστήμη, καλὸν ἂν ἡμῖν σ. κ. τ. λ. Ἄρα proprie ſedem habet poſt ἦν, ſed hujusmodi tranſpoſitione nihil in Platone frequentius. Vertendum: *ſin autem rogati, quid ſit ſcientia, hoc reſponderemus, ſcientiam non magis eſſe ſcientiam quam inſcitiam, pulcre emendare anteriorem reſponſionem poſſemus.* Caeterum ſi nimium quis coacte dici putat οὐδὲν ἐπιστήμην μᾶλλον ἢ μὴ ἐπιστήμην ἀπεκρινάμεθα, eadem occurrit breviloquentia & alibi & infra 184. B. Αἴσθησιν γὰρ δὴ ἐπιστήμην ἀπεκρίνω.

P. 183. A. Ὀρθῶς λέγεις. ΣΩ. Πλήν γε, ὦ Θεόδωρε, ὅτι οὕτω τι εἶπον, καὶ οὐχ οὕτω. δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο οὕτω λέγειν· (οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο Οὕτω, οὐδ' αὖ Μὴ οὕτω. οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις) ἀλλὰ κ.

τ. λ.) Intricata eſt haec & ſubtilis diſputatio, cujus intelligendae difficultatem magnopere auxit librariorum in deſcribendo incuria. Sed corrige & diſtingue: — Πλήν γε, ὦ Θ. ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὕτω· δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο Οὕτω λέγειν· (οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο·) οὐδὲ αὖ Μὴ οὕτω· (οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις) ἀλλὰ κ. λ. Diſputationis ratio hujusmodi eſt: ſi omnia omni tempore moventur, nec quidquam aliquod tempus eodem modo ſe habet, nihil prorſus *ita* vel *non ita* ſe habet; nam quo tempore ſe *ita* vel *non ita* haberet, eo non moveretur.

P. 187. B. Ἐὰν γὰρ μὴ φανῇ προϊοῦσιν, ὥσπερ τοῦ νῦν, ἄλλό τι πειρασόμεθα λέγειν.) Scribendum τὸ νῦν. Intelligitur enim λεγόμενον. Eadem eſt ellipſis Polit. 262. C. Ἐν τῷ μὲν οὖν παρεληλόθοτι τὰ νῦν δηλῶσαι μηδὲν ἐνδεῶς, ἀδύνατον. Ibid. 284. D. Ἔτι δὲ πρὸς τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δείκνυσθαι — Euthyphr. 12. D. Εἰ μὲν οὖν σύ με ἠρώτας τι τῶν νῦν δή, οἷον — Legg. XI. 917. D. Sophiſta 241. A. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τἀναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δή, ψευδῆ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους; Stephanus hoc loco nullam ſuſpicatus ellipſin inepte legendum cenſuit — τοὺς νῦν δὴ ψευδῆ —

P. 189. B. Οὐ γὰρ οὕτως, οὔτε ὡς ὀλίγον πρότερον ἐσκοποῦμεν, ψευδής ἐστι δόξα ἐν ἡμῖν.) Haec Socratis verba, quippe antecedentis diſputationis concluſionem continentia, ita emendanda putem, ut pro οὐ γὰρ οὕτως ſcribatur οὐ γ' ἄρ' οὕτως. Similiter ſimili ſenſu infra p. 190. D. Οὔτ' ἄρ' ἀμφότερα, οὔτε

τὸ

τὸ ἕτερον δοξάζοντι, ἐγχωρεῖ ἀλλοδοξεῖν. P. 210. A. Οὔτ' ἄρα αἴσθησις, ὦ Θεαίτητε, οὔτε δόξα ἀληθὴς, οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγιγνόμενος, ἐπιστήμη ἂν εἴη. Critone 49. C. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων.

Ibid. E. Ὅταν οὖν τοῦθ' ἡ διάνοιά του δρᾷ, οὐ καὶ ἀνάγκη αὐτὴν ἤτοι ἀμφότερα ἢ τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη μὲν οὖν. ΣΩ. Ἦτοι ἅμα γε ἢ ἐν μέρει. ΘΕΑΙ. Κάλλιστα.) Postremum hoc Theaeteti Κάλλιστα post ejusmodi Socratis interrogationem minus bene respondere videtur. Germanam esse scripturam judicem Καὶ μάλιστα, quod facile abire in Κάλλιστα potuit.

P. 190. C. Ἐατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἑτέρου· λέγω γὰρ αὐτὸ τῇδε, μηδένα δοξάζειν, ὡς τὸ αἰσχρὸν, καλὸν, ἢ ἄλλό τι τῶν τοιούτων. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ὦ Σώκρατες, ἐῶ τε καί μοι δοκεῖ ὡς λέγεις.) Emendo: Ἐατέον δ', εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, τὸ ῥῆμα — Quam emendationem maxime Ficino debeo, qui hanc secutus lectionem videtur. Reddit enim: *Mittamus, si placet, verbum hoc alterum.*

P. 193. E. Παρελείπετο δέ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον, ἐν ᾧ δὴ φαμὲν τὴν ψευδῆ δόξαν γίγνεσθαι, τὸ ἄμφω γιγνώσκοντα, καὶ ἄμφω ὁρῶντα ἢ τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἔχοντα ἀμφοῖν, τῷ σημείῳ μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ αἴσθησιν ἑκάτερον ἔχειν, ἀλλ', οἷον τοξότην φαῦλον ἑντα, παραλλάξαι τοῦ σκόπου.) Etiamsi aliquis forte sensus ex his verbis elici possit, tamen dura est & contorta oratio. Praestat lectionem revocare, quam vertendo expressit Ficinus — αἴσθησιν αἰσθανόμενον, ἔχον-

ἔχοντα ἀμφοῖν τὼ σημείω μὴ κατὰ τ. κ. τ. λ. Qua lectione ad ipſam loci declarandam ſententiam nulla eſſe, me judice, accommodatior poteſt.

P. 206. D. Ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ τοιοῦτον λόγος εἶναι; ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε· τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα, λέγειν φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν κ. τ. λ.) Non negligenda eſt Editionis Baſil. & Ficini etiam codicis ſcriptura, in quibus Socratis nomen ante τὸν οὖν praepoſitum, ante Οὐκοῦν omiſſum eſt. Ex hac forte ita proficiendum, ut legatur: ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε· ΣΩ. Τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα λέγειν φαμέν.; ΘΕΑΙ. Φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν — Niſi praeſtet: — Φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμὲν γάρ. uti infra 207. B. — ἐῤῥήθη ΘΕΑΙ. Ἐῤῥήθη γάρ. et centies alibi.

P. 209. A. Ἡνίκ' οὖν ἐδόξαζον μόνον, ἄλλοτι ᾧ τῶν ἄλλων διαφέρεις, τούτων οὐδενὸς ἡπτόμην τῇ διανοίᾳ; ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Τῶν κοινῶν τι ἄρα διενοούμην, ὧν οὐδὲν σὺ μᾶλλον ἢ τις ἄλλος ἔχει.) Cum conſtans ſit caeterarum Edd. ſcriptura ἄλλό τι, eademque quo ſe commendet multum habeat, minime eam repudiandam exiſtimem. Opponi enim ab auctore videtur ſequenti τῶν κοινῶν τι, hoc ſenſu: *Aliud quid, quo a caeteris diverſus es, hujusmodi rem nullam cogitatione aſſequebar. Th. Non videtur. So. Communium igitur aliquid cogitabam, quorum &c.* Quodſi quis verborum ſtructuram reprehendit, non levior ſane reprehenſionis ſit cauſa, ſi legamus ἄλλοτι. Sed frequens eſt apud Platonem hujusmodi orationis converſio, & ſimilem habuimus ſupra 194. C. Ὅταν μὲν ὁ κηρὸς — μετρίως εἰργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν

τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ — τότε μὲν καὶ τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα ἐγγιγνόμενα κ. λ. ubi τὰ ἰόντα &c. (uti in noſtro loco ἄλλό τι) nullam habet apodoſin, ſed immutatur deinceps orationis ratio. Ejusmodi eſt etiam Critone 54. D. Ἀλλὰ ἴσθι, ὅσά γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, ἐάν τι λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. Critia 112. E. Τά γε δὴ τῶν ἀντιπολεμησάντων αὐτοῖς οἷα ἦν, ὥστε (l. ὥς τε) ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο — εἰς τὸ μέσον αὐτὰ νῦν ἀποδώσομεν. Alibi.

P. 209. D. Ὧν ὀρθὴν δόξαν ἔχομεν, ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει, τούτων προσλαβεῖν ἡμᾶς κελεύει ὀρθὴν δόξαν, ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. καὶ οὕτως ἡ μὲν σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὁτουδὴ λέγεται περιτροπὴ, πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν λέγοι.) Etiamſi non bene ſe habet & corruptela laborat locus, ipſius tamen vim ac ſignificationem egregie aſſecutus videtur Ficinus, qui ſic eum reddidit: *Atque ita oratio tua erit aut ſcuticae aut piſtilli aut cujusvis circumvolutioni ſimilis: ad hoc autem praeceptum nihil omnino dicit.* Omnino haec unice eſſe poteſt auctoris ſententia, iſtiusmodi diſputationem, veluti circulum, unde orſa eſt, eodem redire, ejusque eamdem eſſe rationem, quae ſcytalae, piſtilli, aliarum rerum, quae circumvertuntur. Quam ſententiam ut ipſe exprimat Plato, legendum conjeci: — οὐδὲν ἂν διαφέροι. Caeterum σκυτάλη hoc loco non eſt *ſcutica*, ſed Lacedaemoniorum *ſcytala*. Ad Scholiaſtae notam, qua ὑπέρου περιτροπὴ explanat, annotavit Ruhnkenius: „ Tzetz. ad He„ ſiod. p. 105. Gatak. ad M. Ant. X. §. 17. Fac„ ciol.

„ ciol. Acroaſ. 6. Plutarch. T. II. 1072. Zenob. „ p. 160. Suid. h. v. Toup. ad Suid. III. p. 257. „ Apoſtol. 249. Heſych. II. 1462. Lucian. T. I. „ p. 823."

Ibid. E. Εἰ τὸ λόγον, ὦ παῖ, προσλαβεῖν, γνῶναι κελεύει. ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα, ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμην λόγου.) Ficinus: *Si, dum rationem, o puer, accipere praecipit, noſſe praecipit, non autem differentiam opinari, dulcis ſane res eſſet ratio & omnium quae ad ſcientiam pertinent, pulcerrima.* Partim egregie & emendate, partim male. Secutus eſt enim, quam veram eſſe judicem, loci lectionem: εἰ τὸν λόγον προσλαβεῖν κελεύων, γνῶναι κελεύει — Elegantiam vero non cepit dictionis ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ κ. τ. π. ε. λ. *Suave profecto negotium foret praeclariſſima haec omnium, quas commemoravimus, ſcientiae ratio.* Similiter Rep. VIII. p. 567. E. Ἦ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα.

Sophiſt. 220. A. Νευσικοῦ δὲ τὸ μὲν, πτηνὸν φῦλον ὁρῶμεν, τὸ δὲ, ἔνυδρον.) Corrigendum: ἐροῦμεν. Sic paullo ante: Ζωοθηρικῆς δ' ἆρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ; & mox eâdem ſententiâ uſurpatur λέγεται, φήσομεν, προσαγορεύειν, προσειπεῖν, ῥηθῆναι & ſimilia. Caeterum, ut h. l. ἐροῦμεν reſtituimus, ſic εἰρήκαμεν reſtituendum Epiſt. II. p. 313. C. Σχεδὸν, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέσειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἔχειν. Quod confirmat ſequens illud: πῶς οὖν οὐ ταὐτ' ἔσαι καὶ πάντα ἃ εἰρήκαμεν;

P. 221. B. Τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω

ἄνω πληγὴν ἀναστρωμένην, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἐφομοιωθὲν τοὔνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπίκλην γέγονε.) Inepte ἀναστρωμένην cum πληγὴν conjungitur. Scribe: τούτου δὲ τὸ — ἀναστρώμενον. Sic p. 220. E. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς ἀγκίστρῳ τε γιγνόμενον, καὶ τῶν ἰχθύων, οὐχ ἥ (legendum ἥπερ uti Interpres legisse videtur) τις ἂν τύχῃ τοῦ σώματος — ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στόμα τοῦ θηρευθέντος ἑκάστοτε, καὶ κάτωθεν — ἀναστρώμενον. Ad hanc item rationem revocandum p. 223. D. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὠνῇ καὶ πράσει, ἐμπορική; ubi de veritate correctionis διαλλαττόμενον dubitare non debuerat Stephanus. Caeterum ejusmodi est etiam p. 225. D. Δοκῶ μὴν τὸ δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον: quod tamen sic immutandum censuit Cornarius: δ. μ. τὸν δ. ἡ. τ. π. τ. δ. ἀμελῆ. — Sed bene se habet vulgata, modo quod paulo post sequitur τὸν τοίνυν τοὐναντίον, ex Basil. alterius lectione in τούτου τ. τ. abeat.

P. 234. B. Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν, γιγνώσκομέν που τοῦτο, ὅτι — δύνατος ἔσαι.) Ut bene se habeat verborum structura, conjiciat forte aliquis, legendum esse τοῦ γ' ὑπισχνουμένου. Sed unice vera videtur lectio γιγνώσκομέν που τοῦτον, ὅτι — δύνατος ἔσαι: quam loquendi rationem non semel apud Platonem reperias Politic. p. 270. C. Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολλὰς καὶ παντοίας συμφερομένας ἆρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν ζώων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται; Ib. 277. E. Τοὺς

γάρ που παῖδας ἴσμεν, — ὅτι — διαισθάνονται. Menone p. 77. D. Γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ᾧ ἂν παρῇ. Euthydem. p. 294. C. Οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει. Ib. 295. D. Κἄγω ἔγνων αὐτὸν ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαξέλλοντι τὰ λεγόμενα· Et p. 297. B. Ὡς ἐπίσαμαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὅτι ἄδικοι εἰσί· Amator. p. 134. C. Ἢ οὐκ οἶσθα αὐτόν, ὅτι τραχηλίζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθευδὼν πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; Similiter Gorg. p. 449. E. Ἆρα οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνοιεν; Phaedone p. 63. D. Πρῶτον δε Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἔστιν ὃ βούλεσθαι μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. p. 95. B. Ταῦτα δὴ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Menone p. 91. A. Οὗτος γὰρ, ὦ Ἄνυτε, πάλαι λέγει πρός με ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ᾗ — ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν. Cum loco noſtro Cf. Rep. X. p. 598. Quod in antecedentibus occurrit ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις inepte vertit Interpres: *ſubitam, ut mihi videtur, conſiderationem imponis.* Vis dictionis eſt: *ſi meam cogites tarditatem, celerem mihi conſiderationem imponis.* Infra p. 237. C. Καὶ οἵῳ γε ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον. Parmen. 136. D. Πολὺ ἔργον προστάττεις, ὡς τηλικῷδε. Polit. 309. E. Σῶφρον καὶ κόσμιον, ὡς γε ἐν πολιτείᾳ. Legg. VI. 770. A. Ἐπειδὴ νομοθετεῖν μὲν μέλλομεν, ἤρηνται δὲ ἡμῖν νομοφύλακες, ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου, οἱ δ' ὡς πρὸς ἡμᾶς νέοι κ. τ. λ. e quo loco venuſtum illud ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου deſumſiſſe videtur Juncus apud Stob. p. 585.

p. 585. 42. Ed. Basil. Τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν δυσμαῖς ὄντα τοῦ βίου. Longin. C. XXXV. p. 192. fine. Παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Lucian. Contempl. T. I. p. 498. De Saltat. T. II. p. 266. Καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ καὶ οἵῳ σοι πρέποντα. Imagin. p. 471. Ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾷν τἀῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι καὶ τοῖς κύκνοις· ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Quem locum totum adscripsimus, ut obiter eum corrigere tentemus. Offenderunt Interpretes, & nemo non offendat necesse est, in illud ταῦτα, quod, unde pendeat, quidve significet, nemo facile videat. Solanus illud in ταῖς, Gesnerus in αὕτῃ mutandum censebat, vehementiore uterque quam efficaciore remedio usus. Sed bene se habebit ταῦτα, si legamus: — ὥρα μὲν σιωπᾷν ταῦτα ἀκούουσι ἀλκυόσι καὶ τέττ. Facillime ΑΚΟΥΟΥΣΙ absorberi ab ΑΛΚΥΟΣΙ potuit. Confirmat conjecturam quod ibidem mox sequitur: Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων — εἶγε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεσήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. Caeterum in hoc Luciani loco pro τότε δὴ τί ποτε, vel, quod Jensius tentabat, τότε δή εἴ ποτε, recte recepit Editor τότε δὴ τότε. Magnam fere haec repetitio in aliis item formis vim habet. Plato Soph. 238. A. Ἔστι γάρ, ὦ μακάριε, ἔστι, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀπορίων ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Euthyd. 284. E. Σὺ μὲν — λοιδόρει, ὦ Κτήσιππε, λοιδόρει. Phaedr. 242. D. Δεινὸν, ὦ Φαῖδρε, δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας — Lucian. Toxar. p. 508. Θύομεν, ὦ Μνήσιπ-

εἰπεῖν, θύομεν. De locutione ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ & similibus Cf. Jensius ad Lucian. Tim. T. I. p. 125. P. 235. A. Ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφὲς ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἔστι τὶς μερῶν. ΞΕ. Εἰς γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτὸν τινὰ.) Locus, qui significatur, est supra p. 234. A. Παιδιὰν λέγεις τινά. ΞΕ. Τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παιδιὰν νομιστέον; Unde sine controversia hîc reponendum est τῆς παιδιᾶς. Sed altius sedet vulnus, quam ut hoc remedio curari possit. Corrigendum insuper: ὅτι τῶν τῆς παιδιᾶς μετεχόντων ἔστι τὶς εἷς. ΞΕ. Γόητα μὲν δὴ κ. τ. λ. Uti εἰς ante γόητα μὲν δὴ — θετέον sententiam perturbat, ita εἷς post μετεχόντων ἔστι τὶς aptissime sequitur. Similiter paullo post τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τὶς εἷς. μερῶν ex glossâ ad τῶν μετεχόντων olim adscripta in contextum deinde irrepsisse videtur. Haud dissimili distinctionis vitio liberandus est Xenophon in eximio illo ducum Graecorum a Tissapherne interfectorum characterismo. Anabas. II. c. 1. Ἐκόλαζέ τε αἰεὶ ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥσε καὶ αὐτῷ μεταμέλειν ἔσθ' ὅτε. Καὶ γνώμῃ δ' ἐκόλαζεν. Distingue — μεταμέλειν· ἔσθ' ὅτε καὶ γν. δ' ἐκ. Vitium inde natum videtur quod δὲ non suo loco positum sit. Sed ita nonnunquam & Xenophon & alii, ut notavit D'Orvill. ad Charit. L. VIII. c. 2. p. 173. Ed. Lips. Et sic item corrigas Rep. IV. 425. C. Καὶ τελευτῶν δή, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἴς τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτό, ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τοὐ-

τοὐναντίον. τί γάρ; Οὐκ, ἦ δ' ὅς. Scribe — τοὐναντίον. Τί γὰρ οὐκ; ἦ δ' ὅς. Ita etiam legisse Ficinus videtur.

P. 239. E. Ἐὰν ἐν κατόπτροις, ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεται σου τῶν λόγων ὅταν ὡς βλέπων τὶ λέγῃς αὐτῷ.) Egregia est lectio, quam expressit Ficinus, ὅτ᾽ ἂν ὡς βλέπων βλεπόντι λέγῃς αὐτῷ. Sophista enim, quoniam non rerum considerat effigies & simulacra, sed, omni repudiato involucro, ipsam rerum naturam intuetur, paullo ante dictus est μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα: *Ridebit* igitur, *si cum ipso aliquis, tanquam cum videnti videns, per figuras & specula loquatur.*

P. 241. B. Τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας — ὁρᾷς ὡς εὔποροι καὶ πολλαί.) Legendum ἄποροι pro εὔποροι idque ad ἀντιλήψεις referendum. Contraria huic correctio requiritur infra p. 267. D. Πόθεν οὖν ὄνομα ἑκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν; — καθὸ δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν. Ubi manifesto vitio pro εὐπορεῖν exstat ἀπορεῖν.

P. 248. D. — ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν (φατὲ); δῆλον ὡς οὐδέτερον οὐδετέρου. τἀναντία γὰρ ἂν τοῖς ἔμπροσθεν λέγοιεν. ΘΕΑΙ. Μανθάνω τό δέ γε. ΞΕ. Ὡς τὸ γιγνώσκειν κ. λ.) Obscuro loco lumen affundas, colloquentium partes hoc modo distribuens: — μεταλαμβάνειν; ΘΕΑΙ. Δῆλον ὡς — λέγοιεν. ΞΕ. Μανθάνω τό δέ γε, ὡς το γιγνώσκ. —

P. 251. E. Τί οὖν οὐ καθ' ἓν, ἀποκρινόμενον, ἐφ' ἑκά-

ἑκάστου τὰ ξυμβαίνοντα ἐσκέψω;) Corrigendum existimo: — καθ' ἓν ἀποκρινομένων. *Cur non, respondentibus iis ad singula, ex unoquoque responso quid efficeretur consideraſti?* Quam correctionem, cum alia, tum ſequens Hoſpitis reſponſum, confirmat: καλῶς λέγεις· καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν κ. τ. λ. Tentaverat Stephanus ἀποκρινόμενος: at vero, ut e ſequentibus patet, non Hoſpes reſpondet, ſed ad Hoſpitis interrogationes philoſophi illi, ſive, qui eorum vices ſuſtinet, Theaetetus.

P. 260. A. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἕν τι γενῶν εἶναι.) Excidit fortaſſe πολλῶν. ut legatur τῶν πολλῶν ὄντων ἕν τι γενῶν εἶναι. Sic bene ſe habebit oratio. Similiter ſupra p. 258. C. Τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἓν, quod perperam vertit Ficinus. Redde: *generum, quae multa ſunt, unum.*

Euthyd. p. 271. C. Ὁ δέ σου ἐρωτᾷς τὴν σοφίαν αὐτοῖν, θαυμάσι' ὦ Κρίτων, πάνσοφοι ἀτεχνῶς. ὡς ἔγωγε οὐδ' ἤδειν πρότου ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί· τούτω γὰρ ἐσὸν κομιδῇ παμμάχω·) Et haec & quae proxime ſequuntur, obſcura pariter nec ſatis cohaerentia, omni erunt vitio purgata, ſi ὅτι minutiſſima mutatione in ὅ, τι convertas. Sic Socratis ſententiae lumen accenderis, ut non dicat, quod reddidit Ficinus: *Et hactenus ignorabam equidem perfectos athletas eſſe:* ſed hoc, quod unum dicere & voluiſſe eum & potuiſſe patet: *Sunt omnino ſapientiſſimi; ut ego, quid tandem eſſent qui παγκρατιασταί dicuntur, antequam hos conveni, plane ignoraverim. Hi enim ad omne ſunt inſtructi certaminis genus, nec tantum cor-*

corpore valent & pugno, qua πάντων ἐϛι κρατεῖν, ſed ingenio etiam atque oratione, qua in judiciis certatur, κράτιϛω ſunt.

P. 282. D. Τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — οἷον ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι.) Malim: οἵων ἐπιθυμῶ τῶν πρ. Sic ſupra p. 278. D. Πρότερον δ' ἐγὼ σφῶϊν ἐνδείξομαι οἷον αὐτὸ ὑπολαμβάνω, καὶ οἵου αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. Ejusdem eſt formae Rep. V. p. 459. B. Βαβαὶ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων. Quam formam non intelligens Stephanus tollendum cenſuit εἶναι.

P. 283. E. Εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλὴν, ὅ, τι μαθών, μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδη τοιοῦτο πρᾶγμα.) Cornarius pro μαθὼν ſubſtituendum cenſet ματὴν: non memor dictionis Atticae τί μαθών; Quae dictio raro apud Platonem, ſed frequenter apud Ariſtophanem occurrit. Acharn. vſ. 826. Τιὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; Veſpis Vſ. 251. Τί δὴ μαθὼν, τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; Sic item Pluto Vſ. 909. Σύ; τί μαθών; & aliis locis. Propius etiam ad noſtrum locum accedit Eupolidis illud apud Stob. Sermone IV. p. 53.

—— Εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι
Ὅ, τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς.

Vide Interpretes ad Ariſtoph. Plut. Vſ. 909.

P. 285. E. Ἦ σὺ, ὦ Διονυσόδωρε, οὐκ οἴει εἶναι ἀντιλέγειν; Οὐκοῦν σύ τ' ἂν, ἔφη, ἀποδείξαις πώποτε

ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν εἴ σοι ἀποδείκνυμι ἀντιλέγοντος Κτησίππου Διονυσοδώρῳ. ἢ καὶ ὑπόσχοις ἂν τούτου λόγον;) Vere Cl. Mitſcherl. pro οὐκοῦν legendum οὔκουν judicavit. Sed ne ſic quidem omnis ex impedito loco difficultas eſt ſublata. Non dubito, quin hoc modo germana reſtituenda ſit ſcriptura: οὔκουν σύ γ' ἂν, ἔφη, ἀποδείξαι πώποτε ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν εἴ σοι ἀποδείκνυμι μὴ ἀντιλέγοντος — ἢ καὶ — λόγον; Elliptice ponitur οὔκουν σύ γ' ἂν, quod ad ἢ σὺ οὐκ οἴει εἶναι ἀντιλέγειν; reſpondet hoc ſenſu: *tune vero non putas contradici poſſe? Neque tu etiam putares, ſi probari aliquando audiveras, neminem contradicere nemini poſſe.* Eâdem eſt ellipſeos elegantiâ & inſertum etiam γε habet Gorg. p. 466. E. Φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε ΣΩ. Μὰ τὸν οὐ σύ γε. P. 474. B. Ἐπεὶ σὺ δέξαιο ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ. Καὶ σύ γ' ἄν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες.

P. 286. C. Οἶμαι δὲ αὐτοῦ (τοῦ λόγου) τὴν ἀλήθειαν παρὰ σοῦ μάλιστα πεύσεσθαι. ἄλλο τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι. τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. ἢ γάρ; ἀλλ' ἢ λέγοντα, τἀληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν; Συνεχώρει.) Requiritur poſt ἢ γάρ; affirmans Dionyſodori reſponſum, nec tamen ſalvâ loci perſpicuitate addi illud poteſt. Sic enim verba ἀλλ' ἢ λέγοντα, τἀληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν, quae proxime cohaerent cum anterioribus ἄλλο τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι, ita a ſe invicem ſejungerentur, ut quo quidque pertineret ad intelligendum eſſet difficillimum. Sed pertur-

turbatus est locus. Sedem non habent suam τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος, ἦ γὰρ; ac reponenda sunt post ἢ μὴ λέγειν; qua transpositione & ἦ γάρ; sibi respondens habebit Συνεχώρει, & caetera omnia sibi invicem erunt connexa. Porro Stephani repudianda est opinio, qui ἄλλο τι ἢ ὅτι legendum censet, ut hoc cum praecedentibus cohaereat. Scribendum est ἄλλοτι ἢ *nonne.* Cujus particulae usus notior est, quam ut exemplorum auctoritate confirmari debeat. Et tamen, uti hoc loco Stephanum, ita, quod magnopere miror, Interpretes etiam latuit ad Max. Tyr. Diss. XIX. C. I. Ὁ Πέρσης — ἄλλο τι ἢ καὶ οὗτος ἐπὶ ταῦτα σπεύδων ταῦτα ἔδρα; Ubi Davisius post ἄλλο τι e praecedentibus repetens ἐδίωκεν, ita locum & legit & interpungit: ἄλλο τι, ἢ καὶ οὗτος κ. λ. Marklandus autem tentat: ἄλλο τι καὶ οὗτος ἢ ἐπὶ τοῦτο σπεύδων, ταῦτα ἔδρα; Sed simpliciter scribendum ἄλλοτι ἢ καὶ & vertendum: *nonne hic etiam illud appetens illa perpetravit?* Redeo ad Platonem. Non recusem, si quis pro μάλιστα πεύσεσθαι ex altera Bas. recipiendum existimet κάλλιστα π. Caeterum huc redit sententia: *Nonne fieri nequit, ut falsa quis dicat, sed ita se potius res habet, ut quis vel vere vel non dicat? Haec enim est disputationis illius vis ac sententia: nonne? Adsentiebat.*

P. 286. D. Ἀλλὰ σὺ, ἔφη, ἔλεγξον. ἦ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον ἐξελέγξαι, μηδενὸς ψευδομένου; Οὐκ ἔστιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὔδ' ἄρα ἐκέλευον, ἔφη, ἐγὼ νῦν δὴ, ὁ Διονυσόδωρος, ἐξελέγξαι. τὸ γὰρ μὴ ὂν πῶς

ἄν τις κελεύσαι;) Ita haec vertit Ficinus, quasi verba ἦ καὶ ἔστι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον ἐξελέγξαι, μηδενὸς ψευδομένου; in libro suo Socrati adscripta repererit. Et sane uni Socrati recte adscribi possunt. Sed praeterea corrigenda est interpunctio, ut quod post ἐξελέγξαι positum est comma, id post λόγον reponatur: unde haec exsistat sententia: *An hoc etiam admittit assertio illa tua, refellere aliquem posse si nemo mentiatur?* In sequentibus magna est difficultas. Quid enim dicat Dionysodorus οὐδ' ἄρα ἐκέλευον ἐγὼ νῦν δὴ ἐξελέγξαι, postquam paulo ante Socratem refellere jussit? Nil adjumenti praebet Ficinus, qui, etsi aliam secutus lectionem videtur, tamen non eam exprimit, quam locus requirit. Sed tolletur, opinor, difficultas, si ὁ Διονυσόδωρος vel deleamus vel in ὡς Διονυσ. mutemus, ut haec omnia ab Euthydemo dicantur. Sic tandem recte ad haec dicta Euthydemum alloquatur Socrates.

P. 288. A. Καὶ ὁ Κτήσιππος, θαυμασιά γε λέγετ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, — καὶ ἐγὼ — εἶπον, ὦ Κτήσιππε, καὶ νῦν δὴ ἃ πρὸς Κλεινίαν ἔλεγον, καὶ πρός σε ταυτὰ ταῦτα λέγω, ὅτι οὐ γιγνώσκεις τῶν ξενων τὴν σοφίαν, ὅτι θαυμασία ἐστίν. Postquam Ctesippus de hospitibus dixit mirabilia illos dicere, nunc Ctesippum dicit Socrates ignorare, mirabilem esse hospitum sapientiam. Inepte profecto. Nec tamen haec ineptia vel Socrati vel Platoni tribuenda est. Germana enim est lectio ὅ, τι θαυμασία ἐστιν, eaque ita vertenda: *Ignoras Ctesippe, qua tandem in re mirabilis sit hospi-*

hoſpitum ſapientia. Confirmat correctionem, quod mox de hoſpitibus dicitur, ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὼ σπουδάζετον.

P. 289. B. Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι, καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους· ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διήρηται, τοῦ αὐτοῦ πέρι. ἡ γὰρ λυροποιϊκὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρετον ἀλλήλοιν. οὐχ οὕτω; Συνέφη. Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα.) Dixerat in antecedentibus Socrates, ſibi & Cliniae iſtiusmodi opus eſſe ſcientiâ, in qua & *facere* & *facto uti* de unâ eademque re concurrant. Inde hanc nunc concluſionem minus recte efficit, multum abeſſe, ut ipſe & Clinias lyras & facere & tractare poſſint. Sed noli dubitare, quin recte omnino concluſerit Socrates. Scripſit enim Plato: ἡμᾶς λυροποιοὺς δεῖν δεινοὺς εἶναι. *Multum igitur abeſt, ut egregios nos eſſe oporteat lyrarum opifices, ſcientiaeque eſſe peritos, quae in lyris tractandis cernitur. Nam hac in re & facere & facto uti non concurrunt, ſed alia eſt, quae facit, ars, alia, quae utitur.* Poſtrema illa δηλονότι δεόμεθα gloſſema redolent. Pendet οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε ab antecedenti ἐπηβόλους, quod non intelligens Graeculus quidam, ut ſenſum dictioni affingeret, gloſſema illud adſcripſiſſe videtur. Simili additamento purgandus eſt Dialogus *de Divitiis* qui Aeſchinis nomine fertur p. 52. Ed. Cler. — Ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιλέγοντα ποιῆσαι ὁμολογεῖν σοὶ δηλονότι. Ejicienda ſunt ultima σοὶ δηλονότι. Nec dubito quin idem remedium adhibendum ſit Symp. p. 195. A.

Ἔστι δὲ κάλλιστος ὢν, τοιόσδε· πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν, ὦ Φαῖδρε. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται, φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ὂν δηλονότι. θᾶττον γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται· ὃ δὴ πέφυκεν Ἔρως μισεῖν. Tolerari enim non potest in pulcerrima hac Amoris laudatione ineptum illud ac frigidum ταχὺ ὂν δηλονότι. θᾶττον γ. τ. δ. ἡ. προσέρχ. quo sublato reliqua se optime habeant. Haud dubie profectum est a jejuni cujusdam annotatoris manu, qui haec ad explicandum φεύγων φυγῇ adscripserit. Hujusmodi autem glossemata se ipsa fere produnt adjecto, vel δηλονότι, ut in his, quos memoravimus, locis, vel δήπουθεν, ut Phileb. p. 62. E. Τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἆρ' οὐκ εἰ μέν τινες ἀναγκαῖαι, καθάπερ ἐκεῖ, συμμικτέον καὶ ταύτας; ΠΡΩ. Τί δ' οὔ; τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν, ubi manifestum est postrema haec: τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν, quae otiose redundant, adscripta fuisse aliquando ad praec. ταύτας, ac postea in contextum alieno loco irrepsisse.

P. 290. C. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώτατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχοι.) Omnino probandum est, quod in utraque Bas. & Aldina reperitur, ἔχει cum interrogandi signo. Confirmat hoc illa apud Platonem paris venustatis Socratis interrogatio Symp. p. 208. B. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ σοφωτάτη Διοτίμα, ταῦτα ὡς ἀληθῶς οὕτως ἔχει;

Ibid. D. Εἰ οὖν, ἦ δ' ὃς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης ἥτις ἂν ᾧ ἂν κτήσηται, ἢ ποιήσασα, ἢ θηρευσαμένη αὐτὴ, καὶ ἐπισήσεται χρῆσθαι κ. τ. λ.) Inepta omnia huic loco affinxit Interpres. Sed mutanda est

eſt diſtinctio, ut αὐτὴ ad καὶ ἐπιςήσεται pertineat, & diſtinguatur poſt θηρευσαμένη. Vertendum: *ſi igitur ea nobis opus eſt arte, quae illud, quod vel faciendo vel venando acquiſivit, ipſa tractare ſcit &c.* Eâdem plane conſtructione occurrit αὐτοὶ p. 289. D. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἄλλοι δυνατοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι.

P. 292. D. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἐπιςήμην; ἢ τί χρησόμεθα; — λέγωμεν δὴ οὖν τίς ποτέ ἐςιν αὕτη, ἢ τί χρησόμεθα. βούλει φῶμεν, ὦ Κρίτων, ἢ τ' ἄλλους ἀγαθοὺς ποιήσομεν;) Non placet Stephani conjectura, qui pro ἢ γ' ἄλλους reponendum eſſe ἢ τοὺς ἄλλους opinatur. Malim Atticam reſtitui formam ἢ Γ' ἄλλους. Sed bina praeterea in hoc loco vitia latent, quae uti eum obſcuritate offundunt, ita correctionem habent facillimam. Utrumque ἢ τί χρησόμεθα in ἢ τί χρησόμεθα mutandum.

P. 294. D. — ὡς ἔγωγε καὶ αὐτὸς ὑπ' ἀπιςίας ἠναγκάσθην τελευτῶν ἔρεσθαι τὸν Εὐθύδημον εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπίςαιτο ὁ Διονυσόδωρος. Ὁ δὲ, Πάνυ, ἔφη. Οὐ δή που, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἐς μαχαίρας γε κυβιςᾷν καὶ ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι, τηλικοῦτος ὤν· οὕτω πόῤῥω σοφίας ἥκει. Οὐδὲν, ἔφη, ὅ, τι οὔ.) Corrige — τηλικοῦτος ὤν· ἢ οὕτω πόῤῥω σοφίας ἥκει; Sic nihil requiras ulterius. Magnopere haec dictio Platoni placuit. Cratyl. p. 410. D. Πόῤῥω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Euthyphr. p. 4. A. Οὐ γὰρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι ὀρθῶς αὐτὸ πρᾶξαι, ἀλλὰ πόῤῥω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Gorg. p. 486. A. Καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόῤῥω ἀεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνον-

νόντας. Lepide Lyſid. p. 204. B. Οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος.

P. 295. B. Οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Σώκρατες, ἐρωτώμενος ἀντερωτᾶν; Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ· ἀλλὰ πῶς ποιῶ; οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς· ὅταν μὴ εἰδῶ ὅ, τι ἐρωτᾷς, κελεύεις με ὅμως ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἐπανέρεσθαι.) Mirifice ſibi ipſe repugnat Socrates, qui poſtquam his verbis dixit, ad ea ſe quoque reſponſurum, quae non intelligit, paullo poſt fatetur: οὐ τοίνυν μὰ Δία ἀποκρινοῦμαι πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Et hanc quidem ut ſuperarem difficultatem fuit aliquando cum ante οὕτω inſerendum οὐχ putarem. Nunc vero interrogantis eſſe οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς opinor, hoc ſenſu: *Sit ita: ſed quid faciam? ſiccine vero faciam utcunque tu jubeas? Jubes me autem, ſi non aſſequor quid interroges, ad illud tamen reſpondere, nec meâ ipſum vice interrogare.*

P. 295. E. Σὺ γὰρ πάντως που κάλλιον ἐπίσασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ, τέχνην ἔχων, ἰδιώτου ἀνθρώπου.) Non opus eſt Cornarii conjectura, qui ante ἰδιώτου ἀνθρ. inſerendum cenſuit ἐμοῦ ὄντος. Dictio haec declaranda eſt è grata illa orationis negligentia, quam in Platone ſubinde deprehendere licet. Genitivus ἰδιώτου ἀνθρ. pendet a μοῦ, quod ſcripſiſſe ſe putabat auctor, ſed pro quo revera ſcripſerat ἢ ἐγὼ. Ejusdem eſt rationis Legg. VIII. p. 831. D. — μηδὲν δυσχεραίνοντα, ἐὰν μόνον ἔχῃ δύναμιν καθάπερ θηρίῳ τοῦ φαγεῖν παντοδαπὰ καὶ πιεῖν ὡσαύτως. Ubi θηρίῳ nullo modo declarari poſſit, niſi referendum illud

eſſe

esse animadvertas ad αὐτῷ ἡ δύναμις, pro quo scripserat Plato ἔχει δύναμιν. Ad hanc forte anacoluthiam referendum est etiam Sympos. p. 203. A. Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι· ut Dativus καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι pendeat ab ἀνθρώποις πρὸς θεούς, pro quo scripserat θεοῖς πρὸς ἀνθρ. Sed de hujus loci ratione nolim pronunciare. Forte ibi legendum est: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεούς, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Sic paulo ante dixerat: ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Locum hunc respexit Plutarch. de Orac. Def. p. 416. E.

P. 300. A. Πότερον δὲ ὁρῶσιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, καὶ Σκύθαί τε καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὰ δυνατὰ ὁρᾶν, ἢ τὰ ἀδύνατα; Τὰ δυνατὰ δήπου. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ἔφη, κἀγώ. ὁρᾷς οὖν τὰ ἡμέτερα ἱμάτια; Ναί. Δυνατὰ οὖν ὁρᾶν ἐστὶ ταῦτα. Ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Τί δὲ; ἦ δ' ὅς. Μηδὲν. Σὺ δ' ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Ἀλλά μοι δοκεῖς, Εὐθύδημε, οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμῆσθαι, καὶ οἷόν τε λέγοντα μηδὲν λέγειν, καὶ σὺ τοῦτο ποιεῖν.) Locus a librariis pessime habitus, ut omnis ex eo lepos ac facetia prorsus evanuerit. Et primum quidem κἀγώ ad Euthydemi non pertinet orationem, sed est Ctesippi responsum, ut legendum sit: οὐκοῦν καὶ σὺ; Κἀγώ, ἔφη. quam lectionem secutus est Ficinus. Sequentibus suam restitueris festivitatem, si Σὺ δ' ἴσως οὐκ οἴει ὁρᾶν αὐτὰ· οὕτως ἡδὺς εἶ· non Euthydemo, sed Ctesippo

tribuas, ut ſic ſcribatur: Μηδέν· σὺ δ' ἴσως — ἡδὺς εἶ· ἀλλὰ κ. τ. λ. Sic egregie Cteſippus, quas ipſi Euthydemus ſtruxerat, inſidias effugit. Reliqua in noſtris Edd. & magis etiam in Ficini verſione impedita ſunt. Sed nil, opinor, quod reprehendas reſtabit, ſi ante οἵόντε inſeras εἰ: *Videris mihi, ſi fieri poſſit, ut dicens quis nihil dicat, tu ſane illud facere.* Sic apprimè ad haec Dionyſodorus, Ἦ γὰρ οὐχ οἷόν τε, rogat, σιγῶντα λέγειν;

P. 300. D. — ὥςε ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλείων ἢ δεκαπλάσιος. ὃ δ' ἐδόκει μοι, ἅτε πανοῦργος ὢν ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκόει.) Mirum cui forte videatur παρηκηκόει non pendere ab ἐδόκει, ſed abſolute eſſe poſitum. Et ſane, minus bene ſe habet haec dictio. Malim: ὃ δὲ, δοκεῖ μοι, ἅτε κ. λ. Similiter Protag. p. 314. C. Δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρώρὸς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν· ubi δοκεῖ μοι nullam habet in ſequens verbum vim. Poſterius ὁ Κτήσιππος, tamquam inutile annotatoris additamentum, expungendum videtur. Quod ad loci vim & elegantiam, haud diſſimile eſt illud Menex. p. 235. A. — γεννικῶς πάνυ διατίθεμαι, ἐπαινούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἑκάστοτε ἔςηκα ἀκροώμενος καὶ κηλούμενος, ἡγούμενος ἐν τῷ παραχρῆμα μείζων καὶ γενναιότερος καὶ καλλίων γεγονέναι.

P. 303. B. Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν, ἐφ' ἑκάςοις πᾶσι παγκάλως ἐθορύβουν μόνοι οἱ τοῦ Ἐυθυδήμου ἑταῖροι.) Nullam magnopere vim habet παγκάλως ἐθορύβουν. Sed ſcripſit auctor: ἐφ' ἑκάςοις πᾶσι παγκαλοῖς.

Ibid. E. Ἔγνων ἔγωγε, καὶ τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχω ὡς ταχὺ ἡμᾶς ἐκ τοῦ παραχρῆμα μιμεῖσθαι οἷός τε ἦν.) Ita haec cum antecc. cohaerent, ut in iis dixerit Socrates, mirari se hospitum illorum sapientiam eo maxime nomine, quod ita eam artificiose excogitarint, ut cuivis homini quam brevissimo tempore tradi possit. Quem nexum animadvertens, nemo est, quin videat, causalem post ἔγνων particulam excidisse. Et mihi quidem ita constituendus hic locus videtur: ἔγνων γοῦν ἔγωγε τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων κ. λ. *Animadverti enim, Ctesippum considerans, quam cito & protinus vos imitari potuerit.* Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, & καὶ eâ de causâ additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit.

Protag. p. 310. B. Πρωταγόρας, ἔφη, ἥκει ἅς παρ' ἐμοί. Πρώην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι;) Dure locutus sit Plato, si reddenda sunt haecce, prouti reddita sunt a Ficino: *Tum ego, ille jam pridem venit: tu vero modo audisti?* Sed uno inserto commate dictionem habebis aptissimam. Distinguendum: Πρώην, ἔφην, ἐγώ· σύ δὲ α. π. *ego jam pridem, tu vero modo audisti?* In priore loci parte omnino est probanda Mitscherlichii animadversio, quâ ἅς παρ' ἐμοί non ad ἥκει, uti editur, sed ad ἔφη refertur.

P. 312. D. Εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι; τί ἂν ἀποκρινοίμεθα αὐτῷ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι; ὦ Σώ-

κρατες, ἐπισάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν.) Quandoquidem insignis est hic dialogus cum suavitate atque elegantiâ, tum eâ praecipue facilitate, qua interrogationibus junguntur responsiones; haud temere mireris, tam parum concinnè hoc loco Socrati respondere Hippocratem. Sed noli credere, ita haec esse a Platone conscripta. Scripsit haud dubie vir venustissimus: — Τί ἂν εἴποιμεν; Εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὦ Σώκρατες, ἐπισάτην τ. π. δ. λ. Post τί σοφῶν ἐσι; adjiciendum est, quod excidisse videtur, ἐπισήμων. Sic paulo ante: τῶν τί σοφῶν ἐπισήμονες, & οἱ τῶν σοφῶν ἐπισήμονες.

P. 322. B. Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην· — ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς, διὰ τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις.) Ferri omnino non potest διὰ τίνα τρόπον. Omissum est διὰ in excerpto MS. Cod. Reg. quod penes Ruhnkenium fuit. Sed unice legendum est: — ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρ. Caeterum sunt haec ab Hesiodo profecta. Vid. J. de Rhoer ad Porphyr. p. 9. &, quem citat, Sext. Empir. adv. Rhetor. II. p. 295. Eamdem Hesiodi fabulam respexit Max. Tyr. Diss. XX. init. In antecedentibus p. 321. B. post εἰς τὰ ἄλογα in nostris Editionibus omissa sunt nonnulla, quae in Ficini Cod. apparuerunt. Addit enim ille: (*neque advertit nihil ex tanta sibi elargitione superfore, quo genus nostrum deinde donaret.*) — Quod additamentum tam apprime hunc locum subsequitur, ut, quin ab ipso sit auctore profectum, dubitari nequeat.

P. 325.

P. 325. B. Εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος, οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι, ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί.) Expuncto altero εἰ, ut οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες κ. λ. a priori εἰ pendeant, facilis decurret ac dilucida oratio. Ex egregio, quod in ſeqq. eſt, de pertinaci puero dicto, ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον, colorem duxiſſe videtur Themiſt. Orat. XXI. p. 249. A. Καθάπερ τῶν κλάδων τοὺς διαστρόφους φυέντας οὐκ ἄν ποτε εὐθεῖς μηχανήσαιο ταῖς χερσὶ μαλάττων τε καὶ ἐπικάμπτων, ἀλλ' ἀνατρέχουσιν αὖθις ἐπὶ τὴν σκολιότητα τῆς γενέσεως. Cf. Plutarch. Reip. ger. praec. p. 802. B. — ἐνὶ χρώμενος ὀργάνῳ τῷ λόγῳ, τὰ μὲν πλάττων καὶ συναρμόττων, τὰ δὲ ἀντισατοῦντα πρὸς τὸ ἔργον ὥσπερ ὄζους τινὰς ἐν ξύλῳ, καὶ διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων, κοσμεῖ τὴν πόλιν. Ubi locum in Platonis Sophiſtâ reſpicit, uti notavit Ruhnk. ad Tim. V. Διπλόον.

P. 328. D. Καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκηλημένος, ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον, ὡς ἐροῦντα τι ἐπιθυμῶν ἀκούειν.) Vertit Ficinus: *At ego diu poſt, utpote ſuperiori oratione delinitus, adhuc ipſum intuebar, ſequentium verborum deſiderio inflammatus.* Minus bene. Diſtinguendum: — ἔβλεπον ὡς ἐροῦντα τι, ἐπ. ἀκ. *Et ego, ita ejus oratione captus, ut mihi diu etiam poſt aures deliniret, adhuc eum intuebar, quaſi diceret aliquid, audire cupiens.* Quo ſenſu accipiendum eſſe ἐπὶ πολὺν χρόνον κεκηλημένος ex aliis Platonis locis non temere mihi videor conjeciſſe. Ita Menex. p. 235. B. Οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ

φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥςε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ, καὶ αἰσθάνομαι οὗ γῆς εἰμι· Crito ſub finem ταῦτα εὖ ἴσθι ὅτι ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. Cf. Ruhnk. ad Tim. in V. Ἔναυλος & Κορυβαντιᾶν.

P. 335. D. Ὦ παῖ Ἱππονίκου, ἀεὶ μὲν ἔγωγε σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ.) Ex Ficini verſione, *tuam ſemper philoſophiam admiratus ſum*, conjicere quis poſſit pro ἄγαμαι eum ἠγάμαι legiſſe, quae lectio etſi habet quo ſe commendet, tamen tueri ſe ſatis poſſe vulgatam putem. Caeterum ſimilis eſt huic & forma & ſuavitate locus Rep. L. II. p. 367. E. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἄταρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, καὶ εἶπον κ. λ. Ubi procul dubio pro ἥσθην legendum eſt ἠγάσθην. Cf. Themiſt. Orat. XI. p. 147. B. Καὶ δῆτα ἐγὼ — ἄλλά τε ἠγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων· ἀτὰρ οὖν καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἄγαμαι καὶ ἐπαινῶ. Xenoph. Symp. C. VIII. §. 8. Ἀεὶ μὲν οὖν ἔγωγε ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, νῦν δὲ καὶ πολὺ μᾶλλον — Ibid. §. 12. Νὴ τὴν Ἥρην, ὦ Σώκρατες, ἄλλα τε σου πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι — Themiſt. Orat. I. p. 7. C. Πολλὰ οὖν ἔγωγε ἀγάμενος βασιλέως, μάλιστα ἄγαμαι τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς, ὥσπερ σίδηρον, ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἀντὶ ἀχρήστου ἐποίησε· μᾶλλον δ' ὠφέλιμον ἀντὶ βλαβεροῦ.

Cui

Cui ſententiae ſimilis eſt quae ejusdem exſtat apud Stob. Sermone I. p. 21. Ed. Baſ. Καὶ οὕτως σοι αὐτὰ (τὰ παθήματα) παιδαγωγοῦντι, ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ὠφέλιμα, ἀντὶ ἀχρήστων καὶ βλαβερῶν. Utraque expreſſa eſt ex Platone Rep. III. p. 411. A. Οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴτι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε, καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν.

P. 336. C. — ἕως ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν οἱ πολλοὶ τῶν ἀκουόντων· ἐπεὶ Σωκράτει γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καί φησὶν ἐπιλήσμων εἶναι.) Suſpicatur Stephanus, non integra haec ad nos perveniſſe, vel, ſi integra, certe pro οὐχ ὅτι aliud eſſe reponendum. Cujus ego ſuſpicionis nec cauſſam video nec rationem. Οὐχ ὅτι h. l. *licet* ſignificat, uti optime vidit Ficinus. Eâdem illud ſignificatione & alibi occurrit & Theaet. p. 157. Λ. Τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον· οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπισημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ.

P. 339. B. Πότερον οὖν καλῶς σοι δοκεῖ πεποιῆσθαι καὶ ὀρθῶς; ἢ οὔ; Πάνυ, ἔφην ἔγωγε, καὶ ὀρθῶς.) Platonicam puto reſpondendi proprietatem huic loco reſtitueris, ſi legas: Πάνυ, ἔφην ἐγὼ, ἔμοιγε, καὶ καλῶς καὶ ὀρθῶς. Certe, ut καλῶς inferatur in primis ſequens requirit interrogatio: δοκεῖ δέ σοι καλῶς πεποιῆσθαι, εἰ —

P. 342. B. Σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν ὅτι σοφίᾳ τῶν Ἑλλήνων περίεισιν· (ὥσπερ οὓς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς) ἀλλὰ δοκῶσι

κῶσι τῷ μάχεσθαι καὶ ἀνδρείᾳ περιεῖναι· ἡγούμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ὅπερ εἰσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν.) Non video, quare Stephanus τοὺς ante σοφισάς expungendum cenſeat. Eſt enim, uti ſaepiſſime alibi, ita hîc etiam, τοὺς σὐφισάς veluti interpretamentum antecedentis οὓς. Reſpicit autem ad Protagorae orationem p. 316. Sed aliud eſt idemque gravius, cujus cauſſa hunc locum adſcripſimus. Ὅπερ εἰσι quo hîc ſenſu occurrat, niſi difficili & contorta interpretatione, declarari nequit. Sed non magnopere laborandum. Iisdem fere ſervatis literis, ita corrigi poteſt, ut dilucidum evadat ac perſpicuum. Lege: ᾧ περίεισι.

P. 345. D. Οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν ἑκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ· ὡς ὄντων τινῶν οἳ ἑκόντες κακὰ ποιοῦσιν.) Ut τούτους accommodarem ad ſequens ὃς, mutandum illud aliquando in τούτον vel τοιοῦτον putabam. Nunc vero τούτους ſervandum, ſed pro ὃς legendum ὅσις cenſeo. Ipſe dixit Simonides πάντας δ' ἐπαινοῖμι — ὅσις ἔρδῃ κ. λ. De hoc autem placito οὐδεὶς ἑκὼν κακὸς, in quo Platonis agnoſcas accuratum de hominum indole judicium, non ſemel apud ipſum reperias. Et operae pretium eſt unum alterumve locum adſcribere, quo haec continetur ſententia. Legg. V. p. 731. C. — Πᾶς ὁ ἄδικος, οὐχ ἑκὼν ἄδικος· τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν κέκτητο ἄν ποτε. πολὺ δ' ἥκιστα, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. ψυχὴ δ', ὡς εἴπομεν, ἀληθείᾳ γ' ἐστὶ πᾶσι τιμιώτατον. ἐν οὖν τῷ τιμιωτάτῳ τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἑκὼν μήποτε λάβῃ, καὶ ζῇ διὰ βίου κεκτήμενος αὐτό.

αὐτό. ἀλλὰ ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὅγε ἄδικος, καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων. Praeclare item ibid. p. 734. B. Καὶ τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὔκετι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν. ἀλλ' ἤδη δῆλον ὡς, εἰ τὸ νῦν λεγόμενον ὀρθὸν, πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. ἢ γὰρ δι' ἀμαθίαν, ἢ δι' ἀκράτειαν, ἢ δι' ἀμφότερα, τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεὴς ὢν ζῇ ὁ πᾶς ἀνθρώπινος ὄχλος. Adde Tim. p. 86. D. Rep. IX. p. 589. C. Hipp. Maj. p. 296. C. Conf. Epictet. Diff. I. 28. II. 22. ubi Vid. Uptonus, & M. Anton. V. II. 63. ubi Gataker.

P. 346. A. Ὥσε ἔτι μᾶλλον ψέγειν τε αὐτοὺς, καὶ ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀνάγκαις προσίθεσθαι.) Corrigendum: πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις. Hoc enim voluit Plato: improbi homines si improbos habent parentes, eorum flagitia cum uno quoque communicant, id agentes, ut ipsorum erga illos negligentia a nemine improbetur. Et hac ratione ad *necessarium* in parentes odium, ex eorum improbitate ortum, *spontaneum* accedit, quod ipsis excusandis inservit.

P. 347. C. & D. Manifesta apparent vestigia simultatis illius, quae Platonem inter & Xenophontem fuit. Animadvertit Athenaeus p. 504. F., locum in Platonis Symposio p. 176. E., ubi tibicina, quae aderat, e convivio dimittitur, oppositum esse Xenophontis Symposio: συμπόσια μὲν γὰρ γεγράφασιν ἀμφότεροι, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ μὲν τὰς αὐλητρίδας ἐκβάλλει, ὁ δὲ εἰσάγει. Sed magis etiam & acrius hoc loco idem ille Xenophontis libellus a Platone exagitatur. Quod tenendum, si quidem disputationis hujus vim omnem ac significationem percipere studeamus. Cae-

terum illud πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν· venuſtatis eſt Platonicae. Sic Rep. VIII. p. 568. C. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιϊόντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας.

P. 349. A. Πῶς οὖν οὔ σε χρὴ παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν, καὶ ἐρωτᾷν, καὶ ἀνακοινοῦσθαι; οὐκ ἐσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δή. ἐγὼ ἐκεῖνα ἅπερ τοπρῶτον ἠρώτων περὶ τούτων, πάλιν ἐπιθυμῶ ἐξ ἀρχῆς τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ, τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι.) Procul abſum, ut Stephano aſſentiar, qui, ſublata poſt νῦν δὴ diſtinctione, ſic vertendum putat: *fieri certe nullo modo poteſt quin cupiam &c.* Nam ne dicam, ex hoc loco hanc ſententiam, niſi extorquendo, duci non poſſe, ipſa ſententia quo ſe commendet nihil magnopere habet. Sed haec unice recta videtur difficultatis ſuperandae ratio, ſi diſtinguatur poſt οὐ, & καὶ νῦν δὴ ſequentibus connectatur. Frequentiſſime apud Platonem οὐκ ἐσθ' ὅπως οὐ hoc modo elliptice ponitur: cujus dictionis putidum ſit exempla cumulare. Praeſtat monere ante συνδιασκέψασθαι inſerendum videri σοὶ. Locum ſic item legit Ficinus, niſi quod οὐκ ἐσθ' ὅπως οὐ Protagorae eſſe reſponſum putavit. Sed totam hanc orationem a Socrate proficiſci ipſius evincit orationis habitus ac ratio.

P. 351. C. Οἷον λέγεις; καθ' ὃ ἡδέα ἐστὶν, ἆρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ, εἰ μή τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο; καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως; Οὕτως. Οὐ καθόσον

ὅσον ἀνιαρὰ, κακά;) Quod haec subsequitur Protagorae responsum satis superque evincit, procul eum abesse, ut quod a Socrate interrogatur, id probet atque affirmet. Nullum omnino hîc locum habere illud Οὕτως potest, sed, expuncto illo, reliqua ipsam prodant auctoris sententiam: *An ea quae jucunda sunt eo non esse bona dicis, quod jucunda sunt, si nihil ab iis aliud proveniat? & similiter etiam tristia, eo non esse mala, quod tristia sunt?*

P. 354. C. Ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγεται κακὸν εἶναι, ὅταν μειζόνων ἀποστερῇ ἢ ὅσας αὐτὸ ἔχει, ἢ λύπας μείζους παρασκευάζῃ τῶν ἐν αὑτῷ ἡδονῶν.) Post μειζόνων requiritur ἡδονῶν, quod facile ab illo intercipi potuit. Ita mox eodem sensu λύπας post μείζους additum: ὅταν ἢ μείζους λύπας τῶν ἐν αὐτῷ οὐσῶν ἀπαλλάττῃ ἢ μείζους ἡδονὰς τῶν λυπῶν παρασκευάζῃ;

P. 355. D. Ὅταν τὰ μὲν, μείζω, τὰ δὲ σμικρότερα ᾖ; ἢ πλείω, τὰ δὲ, ἐλάττω.) Facile assentior Stephano, si legeretur ἢ τὰ μέν, πλείω, τὰ δὲ, ἐλάττω, magis hoc esse e consuetudine vulgari. Nec tamen hinc effici concedam, ad hanc consuetudinem immutandum esse locum. Non raro apud Platonem hanc dicendi rationem deprehendas, quâ μὲν ante δὲ omittitur. Phileb. p. 56. D. Πῇ ποτε διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τὶς ἂν ἀριθμητικήν; Gorg. p. 455. D. Οἶσθα γὰρ δήπου ὅτι τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ, ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους. Cratyl. 385. B. Οὐκοῦν εἴη

ἂν λόγος ἀληθὴς, ὁ δὲ, ψευδής; Politic. p. 298. D. Τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα περὶ τούτων, εἴτε τινῶν ἰατρῶν καὶ κυβερνητῶν — γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ καὶ σήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα θεμένους ἔθη. Legg. I. p. 648. B. — Ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν, ὥστε ἀναγκάζειν ἄφοβον γίγνεσθαι, παρακελευόμενος καὶ νουθετῶν καὶ τιμῶν, τὸν δὲ ἀτιμάζων, ὅστις σοι μὴ πείθοιτο κ. λ. Sympos. p. 207. D. Οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὅμως ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νεὸς ἀεὶ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλὺς καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ κ. λ. Tim. p. 69. E. Διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν. Phileb. p. 35. E. Καὶ εἴτις τούτων ἐν ἑκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε δὲ χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς. Sic item Numenius apud Euseb. P. E. p. 727. C. Ἐπεὶ εἰς γε τὰ ἄλλα πολλαχῇ παραλύοντες, τὰ δὲ στρεβλοῦντες, οὐκ ἐνέμειναν τῇ πρώτῃ διαδοχῇ· ubi frustra Editor ante παραλύοντες inserit τὰ μὲν. Dio Chrysost. Orat. XXVIII. p. 288. D. Καὶ ἑτέρους ἀεὶ προσάγοντας, τοὺς δὲ καὶ ἀπιόντας διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἰδεῖν. Nec dubitandum, quin ad hanc item rationem revocandus sit locus Platonis Legg. I. 629. D. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπήνεσας, τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν; ut expungatur τοὺς μὲν. Exquisitam dictionem facile prae insciti corrumpere potuerint librarii. At integram eam servavit Cod. Leidensis, in quo τοὺς μὲν non apparet.

P. 356. A. Ἀλλὰ πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, μῶν ἄλλῳ τῷ, φαίην ἂν ἔγωγε, ἢ ἡδονῇ καὶ λύ-

λύπη;) Neminem facile vel mediocriter attendentem latere potest inferendum esse καὶ λυπηρὸν post ἡδὺ, ut τὸ παραχρῆμα ἡδὺ καὶ λυπηρὸν, cum ad τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, tum ad sequens ἡδονῇ καὶ λύπῃ respondeat. Caeterum tota haec de voluptate & tristitia disputatio multo erit ad intelligendum facilior, si ipsi conferas egregium locum Rep. IX. p. 583. sqq.

Hipp. p. 368. Locum de insigni ista Hippiae ostentatione laudat Themist. Orat. XXIX. p. 345. C. ubi Harduini correctionem, pro καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους legentis κ. π. λ. κ. παντοδαπῶς σ. ipse Platonis locus supervacuam esse ostendit. Similiter Polit. 290. A. Οὓς γε ὁρῶμεν μισθωτοὺς καὶ θῆτας πᾶσιν ἑτοίμους ὑπηρετοῦντας. Sed, quod apud Themistium deinceps p. 346. A. de eodem argumento dicitur, εἰ δὲ σύ τινα οὕτως εὐδαίμονα τῶν ἡμετέρων πολιτῶν ὑπολαμβάνεις, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ· ἐγὼ μέντοι, ὦ μακάριε, τοῦ μακαρισμοῦ τούτου πόρρω ἀφέστηκα· hoc omnino correctione indiget. Nec multum, credo, a germanâ loci lectione aberremus, si legamus: — ὑπολαμβάνεις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ κ. τ. λ. Quae conjectura audax sane ac temeraria videretur, nisi auctoritate niteretur Platonis, Legg. IV. p. 711. E. Εἰ δ' οὖν καὶ γέγονεν, ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐστί τις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος στόματος ἰόντων λόγων· quo fine dubio respexit Themistius.

P. 373. A. Καὶ νῦν, ἐὰν μή μοι ἐθέλῃ Ἱππίας ἀπο-

κρίνεσθαι, δέου αὐτοῦ περὶ ἐμοῦ.) Requiritur omnino ὑπὲρ ἐμοῦ: nec dubito, quin ita scripserit auctor. υ in ὑπὲρ a praecedenti υ facile intercipi potuit.

P. 374. A. Τί δὲ ἐν τῇ ἄλλῃ πάσῃ τῇ τοῦ σώματος χρείᾳ; οὐχ ὁ βελτίων τὸ σῶμα δύναται ἀμφότερα ἐργάζεσθαι, καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῆ, καὶ τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰ καλά; ὥστε ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ ἐργάζηται, ἐκὼν ἐργάζεται ὁ βελτίων τὸ σῶμα· ὁ δὲ πονηρότερος, ἄκων. III. Ἔοικε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν.) Et Ficini versio & ipsa loci ratio monet, legendum esse: οὐχ ὁ ἰσχυρότερος καὶ βελτίων τὸ σῶμα. In reliquis major inest difficultas. Etenim persuadere mihi non possum, ἔοικε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν recte ab Hippia dici. Tantum enim in hoc sermone abest, ut, quod Socrates erat dicturus, ipse officiose dicat, ut non nisi quam brevissime ad singulas interrogationes respondeat. Et vero qualicunque ratione rem consideres, uni Socrati haec verba videntur propria. Equidem, addito γε post ἔοικε continuem Socratis orationem, sic legens: — ἄκων· ἔοικε γε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν. III. Ἔοικε. ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ.

P. 375. E. Τί δ' εἰ ἐπιστήμη, οὐχ ἡ σοφωτέρα ψυχὴ, δικαιοτέρα; ἡ δὲ ἀμαθεστέρα, ἀδικωτέρα; τί δ' εἰ ἀμφότερα; οὐχ ἡ ἀμφοτέρας ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν, δικαιοτέρα; ἡ δ' ἀμαθεστέρα, ἀδικωτέρα; οὐχ οὕτως ἀνάγκη ἔχειν;) Ante τί δ' εἰ ἀμφότερα; & loci postulante contextu & Ficini addicente libro, Hippiae affirmatio ἔοικε vel ναὶ vel similis inferenda est. In sequentibus nemo non videt, post ἀμαθεστέρα excidi-

cidisse καὶ ἀσθενεστέρα, ut ἡ ἀμαθεστέρα καὶ ἀσθενεστέρα bene opponatur anteriori ἡ ἀμφοτέρας ἔχουσα, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν.

Cratyl. P. 384. C. Ὅτι δὲ οὔ φησί σοι Ἑρμογένει ὄνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν· οἴεται γὰρ ἴσως σε χρημάτων ἐφιέμενον κτήσεως, ἀποτυγχάνειν ἑκάστοτε.) Obscuram reddit sententiam illud ὥσπερ, quod si tollatur, bene se habebunt reliqua. Sed alia est etiam correctionis ratio, eademque aptior & verisimilior, ut post ὥσπερ inseramus λέγεις & legamus: — ἀληθείᾳ, ὥσπερ λέγεις, ὑποπτ. Dixerat hoc Hermogenes p. 383. B.

P. 385. A. (Ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα;) Duplex se offert emendandi modus: alter, ut scribamus, ὃ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις: alter, ut θῇ in θέλῃ mutemus. Illum secutus videtur Ficinus, vertens: *Quodcunque imponit quis cuique nomen vocatque, id illi esse nomen asseris?*

P. 388. E. Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρὸς, ὦ Ἑρμόγενες, ὄνομα θέσθαι ἐστὶν, ἀλλά τινος ὀνοματουργοῦ. οὗτος δ' ἐστὶν, ὡς ἔοικεν, ὁ νομοθέτης.) In describendo hoc dialogo eum ubique errorem commiserunt librarii, ut ὀνομαθέτης & ὀνομαθετικὴ cum νομοθέτης & νομοθετικὴ confunderent. Quo vitio & hic locus purgandus est & p. 393. E. 404. B. C. 408. B. 427. C. 431. E. 437. E. Germanam ubique lectionem secutus est Ficinus, cujus ope corrigi item potest p. 428. E. — οὕσπερ σὺ κατ' ἀρχὰς ἔλεγες τοὺς νομοθέτας — Lege: — νομοθέτας καὶ ὀνομαθέτας. Vertit enim: *quos a principio tu legum & nominum conditores cognominabas.*

Idem

Idem vitium tollendum Epinom. p. 987. B. Ὁ μὲν γὰρ Ἑωσφόρος, Ἕσπερός τε, ὁ αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὴ λόγον· ὁ δ' ὁμόδρ. Quem locum ita ſupplemus ex Cod. Leidenſi — Ἕσπερός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον καὶ μαλὰ Συρίῳ νομοθέτῃ πρέπον· ὁ δ' ὁμόδρ. Supplementum expreſſit Ficinus vertendo: *Lucifer enim qui & Veſper eſt, ſtella* Ἀφροδίτης *i. e. Veneris, eſſe dicitur: quod dictum Syrio nominum auctori valde congruum eſt.* Et ex hac quidem Verſione manifeſtum eſt, eum pro νομοθέτῃ legiſſe ὀνομαθέτῃ.

P. 399. D. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα (ψυχὴν καὶ σῶμα) διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν; ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει, ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα; ΕΡΜ. Ναί ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν κ. τ. λ.) Bene animadvertit Stephanus, ſignum hoc interrogandi poſt ἔμπροσθεν mutandum eſſe in punctum, quod utraque Baſil. habet. Sed ne ſic quidem hic locus difficultate vacat. Verba enim ψυχὴν λέγεις ἐπ. κ. τ. λ. Socratis perſonae minime conveniunt. Scribendum videtur: — ἔμπροσθεν. ΕΡΜ. Ψύχην λέγεις — τὸ σῶμα; ΣΩ. Ναί· ὡς μὲν τ. κ. λ. Quae haec praecedit interrogatio: τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαι σε, ὃ ἡδέως ἂν πυθοίμην; non bene ſe habet. Diſtinctionis laborat vitio. Stephanus diſtinguendum cenſet τί οὖν; τὸ μ. &c. Sed legere praeſtat τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαι σε &c. —; ſic infra p. 402. D. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; & centies alibi.

P. 400. B. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ δοκεῖ γέ

γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. ΕΡΜ. Καὶ γάρ ἐσι. ΣΩ. Γελοῖον μέντοι φαίνεται ὡς ἀληθῶς ὀνομαζόμενον ὡς ἐτέθη. ΕΡΜ. Ἀλλὰ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν; ΣΩ. Τὸ σῶμα λέγεις. ΕΡΜ. Ναί. ΣΩ. Πολλαχῇ μοι δοκεῖ κ. λ.) Et hoc loco dicendi partes aliter distribuendae sunt. Scribe: Πάνυ μὲν οὖν, καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. ΣΩ. Καὶ γάρ ἐσι· γελοῖον μέντοι Φ. ὡς ἀλ. ὀν. ὡς ἐτέθη. ἀλλὰ δὴ τ. μ. τ. π. Φ. ἔχειν; ΕΡΜ. Τὸ σῶμα λέγεις; ΣΩ. Ναί· Πολλαχῇ μοι δ. κ. λ. Quae distinguendi ratio ita se ipsa commendare videtur, ut ad eam firmandam non opus sit disputatione.

P. 403. E. Καὶ τὸ αὖ μὴ ἐθέλειν συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις ἔχουσι τὰ σώματα, ἀλλὰ τότε συγγίνεσθαι ἐπειδὰν ἡ ψυχὴ καθαρὰ ᾖ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, οὐ φιλόσοφον σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένον;) Ficinus: *An non philosophi tibi videtur officium, virique summa prudentia & consilio praediti &c.* E qua versione patet, hanc eum lectionem secutum esse: — οὐ φιλοσόφου σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένου; quae haud dubie germana est. Sane, ex Platonis sententia, solis hoc studium philosophis proprium est, eosque a caeteris distinguit hominibus. Phaedone p. 65. A. — δῆλός ἐσιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλισα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ibid. E. Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινὲς ἕκασον ἐπιχειρεῖ θηρεύ-

εἰν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων, καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀληθείαν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ. Cf. Davif. ad Tuſcul. I. c.

P. 409. A. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα (ἡ σελήνη) φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν. ΕΡΜ. Τί δή; ΣΩ. Ἔοικε δηλοῦν τι παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς.) Perperam Interpres: *Quoniam prae ſe aliquid fert antiquius, quod ille nuper dixit &c.* Senſus eſt: *hoc nomen arguit Anaxagorae decretum, Lunam a ſole lumen accipere, ipſo Anaxagora antiquius.* Quam ſententiam ut haec verba exprimant, Attica revocanda eſt dictio: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον — De hoc decreto V. Plutarch. De Placit. Philoſ. II. 25.

P. 410. C. — τὸ γὰρ γεγάασι, γεγενῆσθαι λέγει. ΕΡΜ. Εἶεν. ΣΩ. Τί οὖν ἡμῖν ἦν τὸ μετὰ τοῦτο; ΕΡΜ. Ὧραι, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐνιαυτὸς, καὶ ἔτος. ΣΩ. Αἱ μὲν δὴ ὧραι Ἀττικιστὶ ὡς τοπαλαιὸν ῥητέον, εἴπερ βούλει τὸ εἰκὸς εἰδέναι· ὧραι γὰρ εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν κ. τ. λ.) Perverſe librarii ante εἶεν Hermogenis & ante τί οὖν ἡμῖν &c. Socratis nomen praepoſuerunt. Utrumque a Socrate dicitur. Reliqua, duce Ficino, ſic conſtituo: ΣΩ. Ὧραι μὲν δὴ ὧραι Ἀττικ. — εἰδέναι. ὧραι γὰρ εἰσι διὰ τὸ ὁρίζειν κ. λ. Ὧραι ab antecedente ΣΩ. partim interceptum videtur.

P. 417. A. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ ἢ τὴν ἅμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων· καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιούτου

εὖτου πραττόμενα, συμφερόντά τε καὶ σύμφορα κεκλῆσθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι. EPM. Ἔοικε.) Eodem haec remedio indigent, quo p. 419. C. ὀδύνη δὲ, ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη. EPM. Ἔοικε. Utroque loco Hermogenis nomen delendum, & Ἔοικε Socratis orationi adjungendum eſt.

P. 421. A. Rogante Hermogene, undenam ὄνομα dicatur, ſic progreditur diſputatio: ΣΩ. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; EPM. Ἔγωγε τὸ ζητεῖν. ΣΩ. Ἔοικε τοίνυν ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ' ἐστὶν, οὗ τυγχάνει ζήτημα τὸ ὄνομα. ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν. Interpres: *quid vocas μαίεσθαι? Herm. Voco equidem inquirere.* Mutandum τί in τι & diſtinguendum poſt Ἔγωγε. *An aliquid vocas μαίεσθαι? Herm. Ego ſane, inquirere illud voco.* Sic legere jubet Platonis conſuetudo. Sed hoc levius: gravius eſt, bene interpretari ſequentia. Haec enim ita ſunt obſcura, ut quid voluerit philoſophus, admodum ſit ad perſpiciendum difficile. Nec adjumentum praebet Ficinus, qui verſionem dedit ipſo contextu obſcuriorem. Stephanus difficultatem, etſi non removit, tamen removere conatus eſt, conjiciens expungendum poſt ὀνόμασμα eſſe ἐστίν, & tollendum quod poſt εἶναι poſitum eſt comma. Quam Stephani opinionem probat Fiſcherus. At vero vel ita nihil luminis accedit loco, & μαίεσθαι illud, de quo rogavit Socrates, nullum omnino uſum habet. Sed, quid multis? Pro ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν. legendum videtur: — τοῦτο

εἶναι ὂν, οὗ μαῖσμα ἐσίν. Caeterum poſt ζήτημα diſtinguendum, ut τὸ ὄνομα ad ὅτι τοῦτ' ἐσὶν ὂν referatur. Ut ſententiam loci quam breviſſimo compendio complectamur, hoc ait Socrates: *ὄνομα dici ab ὂν & μαίεσθαι i. e.* ζητεῖν, QUAERERE: *eſſe enim ὄνομα illud ὂν, cujus eſt μαῖσμα i. e.* ζήτημα, QUAESTIO *ſive* DISQUISITIO.

P. 421. B. Τὸ δὲ ὂν καὶ ἡ οὐσία ὁμολογεῖ τῷ ἀληθεῖ, τὸ ἰῶτα ἀποβαλόν· ἰὸν γὰρ σημαίνει, καὶ τὸ οὐκ ὂν αὖ, ὥς τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ οὐκ ἰόν.) Τὸ ἀληθὲς hoc loco eſt univerſi hujus conditio, ut omnia perpetuo eant, moveantur, mutentur. Cui conditioni ὂν & οὐσία convenire dicitur, τὸ ἰῶτα ἀποβαλόν. Atqui ὂν & οὐσία, ut rerum naturae conveniant & motum ſignificent, mutanda ſunt in ἰὸν & ἰουσία, aſſumere ἰῶτα debent, non abjicere. Sed facile tolli repugnantia poteſt. Simpliciter enim ἀποβαλόν in ἀπολαβόν mutandum. Quod ad poſteriorem loci partem attinet, apparet quidem, hanc ejus eſſe vim & ſententiam, τὸ ὂν & τὸ οὐκ ὂν ſignificare ἰὸν & οὐκ ἰὸν, ſed quid ſibi vult illud: ὥς τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ? Nemo enim pro οὐκ ὂν dicat οὐκ ἰόν. Forte hoc voluit Plato, pro οὐκ ὂν nonnullos dicere οὐχὶ ὂν, atque adeo ita illud pronunciari nonnunquam ac ſi dicatur οὐκ ἰόν. Quae ſi Platonis mens eſt, pro οὐκ ἰὸν ſcribendum eſt οὐχὶ ὄν.

P. 425. C. Οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες ἡμῖν αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι, εἰ μέν τι χρηϛὸν εἴη αὐτὰ διελέσθαι, εἴτε ἄλλον ὁντινοῦν, εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει αὐτὰ διαιρεῖ-

ρεῖσθαι.) Corrigendum videtur ἴδωμεν. Ita κατιδεῖν in antecedentibus: ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, καὶ ἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἱοίτ' ὦμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προεισπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι κ. τ. λ. & σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo ſuperius: ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιχειρήσομεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα — οὕτω θεᾶσθαι.

P. 426. E. Πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει διὰ τοῦ ρ. ἐῶ γὰρ, οἶμαι, τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἥκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην. διὸ φαίνεταί μοι κ. τ. λ.) Ineptum illud neque ullo modo tolerandum ἐῶ γὰρ, οἶμαι, ſenſum praebebit aptiſſimum, ſi mutetur in ἔγνω γὰρ, οἶμαι, τ. γ. —

P. 438. D. Οὐ γάρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα τούτων.) Lege ἕτερα ἄττα. Mox ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὦ Κρατύλε, δυνατὸν μαθεῖν ἄνευ ὀνομάτων τὰ ὄντα, jubente ſententia, δυνατὸν in ἀδυνατὸν mutandum eſt. Et paulo poſt τὸ γάρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἄλλο ὂν, ἕτερον ἄν τι καὶ ἀλλοῖον σημαίνῃ, pro ἄλλο ὂν ſcribendum ἀλλοῖον.

P. 439. B. Ἔτι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα ἐς ταυτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ, καὶ τῷ ὄντι μὲν οἱ θέμενοι αὐτὰ, διανοηθέντες τε ἔθεντο, ὡς ἰόντων ἁπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων.] Conſulenti de hoc loco aliquando D. Wyttenbachium, doctorem meum ſuaviſſimum, ita mihi reſpondebat Vir ſummus: „Hunc locum ita ſoleo legere: — „ἐξαπατᾷ, εἰ τῷ ὄντι ἡμῖν οἱ θέμενοι αὐτὰ διανοη„θέντες ἔθεντο, ὡς ἰόντων α. α. κ. ρ. Eſt vero dictio „διανοέομαι ὡς ὄντος τινός pro διανοέομαι εἶναί τι Pla„toni frequens. Exempla poſuimus ſatis multa in Bi-

„ blioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 29." Eâdem de re intricatiſſimus item locus eſt infra p. 440. C. — μὴ οὐ ῥᾴδιον ᾖ ἐπισκέψασθαι· οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου, ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπισευκότα ἐκείνοις, καὶ τοῖς θεμένοις αὐτὰ διϊσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα· καὶ αὐτοῦ γε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὔδενος, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ &c. Lege: καὶ τοὺς θεμένους αὐτὰ διϊσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότας, καὶ — Dicitur prudentis non eſſe, de nominum quidem auctoribus praeclare exiſtimare, quaſi firma rerum cognitione inſignibus, de ſe ipſo vero & rebus tam humiliter judicare, ut nil conſtans ac firmum, fluere omnia ac mutari dicat.

Gorg. p. 451. D. Λέγε δὴ τῶν περὶ τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὗτοι οἱ λόγοι εἰσὶν οἷς ἡ ῥητορικὴ χρῆται. ΓΟΡ. Τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων, ὦ Σώκρατες, καὶ ἄριστα.) Nullum habet uſum τῶν ante περὶ τί ἐστι τ. τ. ac delendum videtur. Forte natum eſt ex antecedentibus, uti non ſemel eſt obvium. Deinde, ut bene ſe habeat atque intelligi poſſit Gorgiae reſponſio, ante τὰ μέγιστα ponendum eſt περὶ. Utramque correctionem confirmat p. 452. Α. Οὐ γάρ ἐστιν ἡ τούτου τέχνη περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἡ ἐμή.

P. 453. C. Τοῦ οὖν ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων, σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς λέγω, οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου.) Impeditam ſententiam levi negotio plane expediveris, poſito poſt λέγω interrogandi ſigno. Dictio haec, cum apud alios auctores, tum inprimis

apud

apud Platonem frequens. Infra p. 457. E. Τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κ. τ. λ. Protag. p. 343. B. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Meno p. 97. E. Πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς κ. λ. Legg. IV. p. 722. D. Τί δὲ ταῦτ' εἴρηκα; τόδ' εἰπεῖν βουληθεὶς ὅτι κ. λ. Plura dabit D. Heinsius in notis ad Max. Tyr. p. 65. Hanc formam restituere voluit Stephanus Cratylo p. 423. D. — λέγω δέ τι τοῦτο. ἔστι τις πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἑκάστῳ —; Sed positive dicitur λέγω δέ τι τοῦτο, atque eodem sensu, quo infra ibid. p. 430. E. Τοῦτο δὴ λέγω· ἆρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν —; & p. 434. A. Ὧδε δὲ λέγω· ἆρα ποτ' ἄν τις —; Rectius eam restituamus Menoni p. 79. B. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅ, τι ἄν πράττοις, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι. τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῂς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. MEN. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν δεῖ σ' εἰπεῖν ὅ, τι ἐστί. ubi τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; uti ineptissime a Menone dicitur, ita unice Socratis esse proprium videtur: & Politico p. 264. C. Τοῦδ' ἕνεκά τι πάντα ἠρώτησα ταῦτα, διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔστι μὲν ἔνυδρόν, ἔστι δὲ καὶ ξηροβατικόν. Lege τοῦ δ' ἕνεκα πάντα ἠρώτησα ταῦτα; διότι τ. τ. αγ. — τι ex vicino π ortum.

P. 464. D. Καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φροντίζει, τῷ δὲ ἀεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν.) Emendandum videtur θηρεύεται τὴν εὔνοιαν. Lucian. De Conscrib. Hist.

Hiſt. T. II. p. 16. Τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι. Et ibid. lepidiſſimè p. 54. Οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀναστάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Atque ita fere *venari* dicitur de rebus bonis ac jucundis. Hierocles in Aurea Carm. p. 102. Ed. Lond. Lucian. Toxar. T. II. p. 508. Dio Chryſoſt. p. 470. D. Julian. p. 266. C. Muſon. apud Stob. p. 82. & 200. Ed. Baſil. Euripid. in Epiſt. ad Archiloch. T. II. p. 499. Ed. Beck.

P. 472. A. Καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις ὀλίγου σοι πάντες συμφήσουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι.) Lege ταυτὰ. Ita & alibi & Rep. IV. p. 432. A. Παρεχομένη ξυναδοντας τοὺς ἀσθενεσάτους ταυτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ τοὺς μέσους.

Ibid. E. Κατὰ δέ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὦ Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε καὶ ἄδικος ἁπάντων μὲν ἄθλιος· ἀθλιώτερος μὲν τοίνυν ἐὰν μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ἀδικῶν.) Falſa eſt ſine dubio lectio ἁπάντων, quod animadvertens Stephanus ſubſtituendum judicavit πάντως. Non male. Forte tamen praeſtet ἅπας πάντως: *Me judice & injuriam faciens & omnis omnino injuſtus miſer eſt: miſerior autem qui non luit poenas, quam qui luit.* Huic ſententiae conferri meretur egregius locus Rep. IX. p. 591. A. Πῇ δὲ (φήσομεν) ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων, ἔτι πονηρότερος γίγνεται; τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κομίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἥμερον ἐλευθεροῦται; cui priſtinae nonnihil venuſtatis detraxerunt librarii. Scripſit

fit enim elegantiſſimus auctor τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. Quo item remedio juvandus eſt locus Legg. IX. p. 872. E. Τοῦ γὰρ κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην, οὐδὲ ἔκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθὲν πρὶν φόνον φόνῳ, ὁμοίῳ ὅμοιον, ἢ δράσασα ψυχὴ τίση, καὶ πάσης τῆς συγγενείας τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη κοιμήσῃ. Lego κοιμίσῃ. Quam emendationem auctoritate Cod. Leid. confirmatam reperi. Nec dubitandum, quin eadem elegantia reſtituenda ſit Charondae, vel quisquis tandem auctor ſit eximii illius legum proöemii, quod nobis ſervavit Stobaeus p. 288. Χρὴ δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας δικαίως προεξάναι τῶν ἀρχομένων, καθάπερ τέκνων ἰδίων, ἔχθραν καὶ φιλίαν καὶ θυμὸν ἐν τῷ κρίνειν κοσμίσαντας. Scribe κοιμίσαντας. Obiter moneo, locum hujus prooemii, qui paullo ante occurrit, ὡς ἐν αἷς πόλεσι πρεσβυτέρων ἀναισχυντίαι, φύονται παῖδες αὐτῶν καὶ παίδων παῖδες ἀναίσχυντοι· expreſſum eſſe e Platone de Legg. V. 729. C. Ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεξάτους. Sed, ut in viam redeamus, illâ inprimis elegantiâ delectatus eſt Themiſt. Orat. XXXII. p. 359. D. Οὔκουν ἐκκόπτειν αὐτὰ πειρᾶσθαι χρεών· ἀμήχανον γὰρ· ἀλλ' εἴπερ ἄρα εἴη, ἐπικόπτειν τε καὶ πραΰνειν, κοιμίζειν τε ἐφ' ὅσον δύνατον, καὶ νουθετεῖν. Orat. IX. p. 123. D. Καὶ ὅποτε ἐγείρειν χρὴ τὸν θυμὸν καὶ ὁπότε κατακοιμίζειν. Orat. XVII. p. 214. D. Ὅταν θυμὸς μὲν ᾖ κεκοιμισμένος. Sic item Lucian. Jup. Trag. T. II. p 643. Κοίμισον ὀργάν. Et Juncus apud Stob. p. 585. l. 16. Καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ

τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ, μέγα ὄφελος φαίεν ἂν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόῤῥευσιν· ὅποτε τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιστον δὴ καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν εὖδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας· ubi ob oculos habuiſſe videtur nobile illud Sophoclis dictum, qui interrogatus: πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; reſpondebat: εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέσατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινὰ καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Quod laudat Plato Rep. I. p. 329. B. Et reſpicit Plutarch. in libello *An Seni Sit Ger. R.* p. 788. D. Cf. Muret. T. III. p. 535. Ed. Ruhnk. Venuſte item κοιμίζειν de doloribus dicitur apud Xenoph. in Sympoſ. II. 24. Ἀλλὰ πίνειν μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδράγορας ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει. Quem locum ita reſtituturus eſt Vir ſummus ad Plutarchi Moral. p. 16. E. ut pro ἀνθρώπους legatur ἄνθρακας.

P. 474. A. Ἀλλ' εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἔλεγχον (ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον) ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος, καὶ πείρασαι τοῦ ἐλέγχου οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι.) Suſpectum eſt profecto illud ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον Nam in antecedentibus non dixit Socrates, ſe redarguendi vices ſuſcipere velle. Deinde πείρασαι τοῦ ἐλέγχου &c. alienum videtur a loci ſententia. Corrigo — ἔλεγχον, ὥνπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος καὶ πειρᾶσαι τοῦ ἐλ. Sed haec ut bene

in-

intelligantur, res altius eſt repetenda. Gorgias, quo Socratis rationes refelleret, nihil omnino reperiens, variis modis temere eas impugnare conatus erat. Nam Socratem vel teſtibus citatis, vel grandibus verbis ac ſententiarum quaſi μορμολυκείοις, vel denique riſu redarguere voluerat. Quos redarguendi modos feſtive traduxerat Socrates, veluti p. 471. E. Ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν κ. τ. λ. p. 473. D. Μορμολύττῃ αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. Et ibid. E. Τί τοῦτο, ὦ Πῶλε, γελᾷς; ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστὶν, ἐπειδάν τις τὶ εἴπῃ, καταγελᾶν, ἐλέγχειν δὲ μή. Haec ante. Nunc autem Socrates, *niſi*, inquit, *horum redarguendi modorum meliorem habes, meâ mihi vice concedas talem experiri modum, quali ego opus eſſe judico.*

P. 475. D. Ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ, ὥσπερ ἰατρῷ, παρέχων.) Stephanus poſt παρέχων inſerendum judicat σεαυτόν. Non ſine veri ſpecie, nec tamen vere. Nonnunquam enim omittitur. Supra p. 456. B. οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ. Infra p. 480. C. Ἀναγκάζειν δὲ καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους μὴ ἀποδειλιᾷν, ἀλλὰ πάρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κάειν τῷ ἰατρῷ. Theaet. p. 191. A. Ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρέξομεν, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούληται. De quo loco V. Cl. Wyttenb. Bibl. Crit. Vol. II. P. 2. p. 46. Charmid. p. 176. B. Ἔμοιγ' ἔσαι τοῦτο τεκμήριον ὅτι σωφρονεῖς, ἵν' ἐπᾴδειν παρέχῃς Σωκράτει.

P. 483. A. Socratem reprehendens Callicles, quod ex industria commiſceat ea, quae naturâ, cum iis, quae lege ſunt pulcra, ἐὰν μέν τις κατὰ νόμον λέγῃ, τὰ κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν, ἐὰν δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου· ſic deinceps pergit: ὥσπερ αὐτίκα ἐν τούτοις, τῷ ἀδικεῖν τε καὶ τῷ ἀδικεῖσθαι, Πώλου τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. Quae verba ut ad loci nexum & rationem adaptentur, hac opus eſt emendatione: — Πώλου τὸ κατὰ φύσιν, οὐ κατὰ νόμον, αἴσχιον λέγοντος κ. τ. λ. De hoc placito V. Rep. II. p. 358. E. & 359. A. Legg. X. p. 889 & 890. Protag. p. 337. e quibus locis efficitur, hanc ejus eſſe vim & ſententiam: leges naturâ eſſe nullas, omnes vero arte a quibusdam eſſe hominibus confectas ad caeteros homines coërcendos ac ſubigendos. In antecedentibus καίτοι ἔγωγε οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἁνάρμοστόν τε καὶ διαφωνεῖν· emendandum ἀναρμοστεῖν τε κ. δ.

P. 483. E. Πλάττοντες τοὺς βελτίστους καὶ ἐῤῥωμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν, ἐκ νέων λαμβάνοντες, ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα·) Non negligendum videtur Ficini illud *tanquam leones vincientes*, e quo probabiliter conjicias, eum legiſſe ὥσπερ λέοντας δεόντες. Et vero poſt λέοντας requiritur verbum, quo vim accipiat καὶ ante κατεπᾴδοντες. Caeterum ΔΕΟΝΤΕΣ facile abſorberi a ΛΕΟΝΤΑΣ potuit. Eleganter hoc ſenſu πλάττειν uſurpatur Legg. IV. p. 712. A. Πειρώμεθα προσαρμόττοντες τῇ πόλει σῇ, καθάπερ παῖδα πρεσβύ-

ται,

ται, πλάττειν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους. Ib. V. 746. A. VII. 789. E. Τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν, τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε, οἷον κήρινον, ἕως ὑγρόν· Ubi legendum ὑγρὸν ᾖ e Wyttenbachii conjecturâ, quam Vir ſummus propoſiturus eſt ad Plutarch. Mor. p. 96. A. Alcib. I, p. 121. D. Rep. VI. 500. D. Et pulcerrimo loco Legg. II. p. 671. B. Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθάπερ τινὰ σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διαπύρους γιγνομένας, μαλθακωτέρας γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥσε εὐαγώγους ξυμβαίνειν τῷ καὶ ἐπισαμένῳ παιδεύειν τε καὶ πλάττειν, καθάπερ ὅτ' ἦσαν νέαι. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλάσην, τὸν αὐτὸν ὄνπερ τότε, τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην. Reſtituendum videtur hoc verbum Themiſtio Orat. XXI. p. 244. B. Ὅτι οὐ μόνον ἀπόχρη, τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσόφου, ἀλλὰ δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νεάν τε καὶ ἁπλῆν. Ubi legendum ἀναπλασθῆναι. Imitatur enim Platonem Rep. II. 377. A. Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τόπος (l. τύπος) ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Quo loco confirmatur elegans Petavii conjectura pro ἁπλῆν legentis ἁπαλὴν. Cf. Plutarch. de Liberor. Educ. c. 5.

P. 485. A. — Φιλοσοφίας μὲν, ὅσον παιδείας χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μειρακίῳ ὄντι φιλοσοφεῖν.) Ita philoſophiam informat Callicles, ut gratioſa ſit res atque elegans, utilis vero ac neceſſaria

non item: ut ſit puerilis quaſi ludus, quem ludere ut pueris decorum, ita viris turpe ſit atque inhoneſtum. Egregie igitur ſibi ipſe repugnet, ſi ὅσον παιδείας χάριν tractandam eſſe philoſophiam dicat. Sed noli dubitare, quin pro παιδείας dixerit παιδιᾶς. De harum vocum permutatione V. Ruhnk. ad Tim. p. 2.

P. 485. D. Ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἄνδρας ἀριπρεπεῖς γίγνεσθαι· καταδεδυκότι δὲ, τὸν λοιπὸν βίον βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα· ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγξασθαι.) Malim μηδὲν μηδέποτε φθέγξασθαι. Non ſemel hunc locum, quod Petavium latuiſſe miror, imitando expreſſit Themiſtius Orat. II. p. 30. B. Ἡ μᾶλλόν γε ὅσις ὑπὲρ ἀρετῆς θαμὰ διεξίοι καὶ θαρσαλεότητος καὶ ἀνδρείας, ἐπὶ σκιμποδίου καθήμενος, πρὸς μειράκια τρία ἢ καὶ τέτταρα, οὐχ οἷός τε ἂν τοῦ δωματίου παρακύψαι ὑπ' ἀσθενείας. Orat. XXII. p. 265. B. οἳ σφίσιν ἀποχρῆν ὑπειλήφασιν ἐν γωνίᾳ μόνῃ πρὸς τὰ μειράκια ψιθυρίζειν, φεύγειν δὲ τὰ μέσα τῆς πόλεως κατὰ τὸν Καλλικλέους ὀνειδισμὸν, καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς φησιν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἄνδρας. Orat. XXVIII. p. 341. D. Οὐ γὰρ οἶδα, ὅθεν φρίττουσί τε καὶ εὐλαβοῦνται ἀγορὰς, ἐν αἷς φησὶν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἄνδρας καὶ οὐκ ἀνέχονται παρακύπτειν ἔξω τοῦ σκίμποδος καὶ τῆς γωνίας. Reſpicit autem Plato Homericum illud Il. ι. vſ. 441.

Νή-

Νήπιοι, οὔπω εἰδόθ' ὁμαίου πολέμοιο,
Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·

quod in ſuum uſum contulit Plutarch. Praec. Ger. Reip. p. 801. D.

P. 489. C. — ἢ οἴει με λέγειν, ἐὰν συρφετὸς συλλεγῇ δούλων, καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων, πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι, καὶ οὗτοι φῶσιν, αὐτὰ ταῦτα εἶναι νόμιμα;) Germana eſt ſine dubio lectio: — ἰσχυρίσασθαι, τούτους εἶναι τοὺς κρείττους καὶ ἃ ἂν οὗτοι φῶσιν, ἀ. τ. ε. ν. Quam in Cod. ſuo Ficinus reperiiſſe ac vertendo ſecutus videtur. Vertit enim: *An putas me dicere, ſi faex ſervorum hominumque undique viliſſimorum in unum confluat, hos, praeterquam fortaſſe corporis viribus, eſſe potentiores: & quae hi ſtatuant, eſſe jura?* Eodem Ficino duce infra p. 506. A. corrigendum eſt: οὐδὲ γάρ τοι ἔγωγε εἰδὼς λέγω ἃ λέγω, ἀλλὰ ζητῶν κοινῇ μεθ' ὑμῶν· ὥστε ἄν τι φαίνηται λέγων ὃ ἀμφισβητῶν ἐμοί — Vulgata habet ζητῶ & φαίνηται ὃ λέγων ἀμφισβ.

P. 506. C. Ἐπειδὴ δὲ σὺ, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλεις συνδιαπερᾶναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦγε ἀκούων ἐπιλαμβάνου ἐάν τι σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· καί με ἐὰν ἐξελέγχῃς, οὐκ ἀχθήσομαι σοι, ὥσπερ σὺ ἐμοί· ἀλλὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράψῃ. ΚΑΛ. Λέγε, ὦ 'γαθὲ, αὐτὸ, καὶ πέραινε.) Scribendum: Λέγε, ὦ 'γαθὲ, αὐτὸς, κ. π. Quod confirmat qui a Ficino expreſſus eſt Codex. Caeterum hac opportunitate monendum, ita nonnunquam apud Platonem αὐ-

αὐτὸς occurrere, ut ſimpliciter σὺ notet: quod ſaepiſſime Interpretes latuit. Lyſide 204. A. Βούλει οὖν ἔπεσθαι —; Αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἰσειμι. *Primum a te libenter cognoſcam.* Inepte enim Ficinus: *id in primis libenter audirem.* Sed nec alibi vim ſignificationis cepit. Charm. 158. C. Εἰ δέ τι τούτων ἐπιδεὴς εἶναι δοκεῖς, ἐπᾳσέον πρὸ τῆς τοῦ Φαρμάκου δόσεως. αὐτὸς οὖν μοι εἰπὲ, πότερον ὁμολογεῖς τῷδε καὶ Φῇς ἱκανῶς ἤδη σωφροσύνης μετέχειν ἢ ἐπιδεὴς εἶναι. Ibid. E. Ὥσε τούτου γε ἕνεκα ὅπη αὐτὸς οἴει βελτίω σκέψασθαι, ταύτῃ σκόπει. Lach. 181. C. Χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾶν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς. Ibid. 187. C. Εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐξὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαί τε καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ γινώσκειν, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης. Hipp. Maj. 292. B. Καὶ ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδή περ αὐτὸς ταῦτα οἴει. Sic item Thucydid. II. 72. ubi ad Plataeenſes Archidamus: παρασκευή τε τοσήδε καὶ πόλεμος γεγένηται αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως. — Quod ad exquiſitam loci formam ἀλλὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράψῃ, ſimillimam habet Thucyd. I. c. 129. in Xerxis illa ad Pauſaniam epiſtola: καὶ τῶν ἀνδρῶν οὕς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαντίου διέσωσας, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος.

P. 521. C. Κολακεύσοντα ἄρα με, ὦ γενναιότατε, παρακαλεῖς. ΚΑΛ. Εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες, ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις; ΣΩ. Μὴ εἴπῃς, ὃ πολλάκις εἴρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος —)

νος —) Non mirum eſt, judicaſſe Stephanum, vel corruptelâ hunc locum laborare, vel poſt ποιήσεις nonnulla excidiſſe. Calliclis enim dictum abruptum eſt, nec ſuos habet numeros. Attamen procul abeſt, ut vel immutatione vel ſupplemento opus ſit. Sanus eſt locus, idemque perſpicuus, ſi juſtâ utamur cum diſtinctione tum interpretatione. Diſtingue: — παρακαλεῖς; ΚΑΛ. Εἰ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες; ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις..... ΣΩ. Μὴ εἴπῃς — Dicturus erat Callicles: ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις, ἀποκτενεῖ σε ὁ βουλόμενος, ſed medio in ſermone eum praevertens Socrates μὴ εἴπῃς, inquit, — ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος. Verte: *Ad adulandum me, generoſiſſime, provocas? Call. Mavisne, o Socrates, Myſus vocari? nam niſi hoc feceris..... Socr. Ne dicas, quod jam ſaepe dixiſti, (niſi hoc fecerim) occiſurum me eſſe quicunque velit* — Nec tamen magnopere repugnem, ſi quis legere malit: εἰ μή σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σωκρατες. Ut ad Socratis quaeſtionem concinnè Callicles aptiſſimèque reſpondeat: *Provoco te equidem, niſi Myſus vocari malis: nam niſi &c.* Caeterum ſimiliter ab altero colloquentium alterius abrumpitur & occupatur ſermo apud Lucian. Necyom. T. I. p. 458.

P. 524. B. Ἐπειδὰν δὲ διαλυθῇτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλοιν (τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ) οὐ πολὺ ἧττον ἑκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἕξιν τὴν αὑτοῦ, ἥνπερ καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος, τό, τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ, καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα, ἔνδηλα πάντα.) Etſi τε nonnumquam apud Platonem nullam omnino apodoſin

habet, tamen hoc loco τό, τε σῶμα nisi dure & contorte, per anacoluthiam declarari non potest. Equidem scribendum esse judico: — τό, τε σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ, καὶ — ad quam scripturam proprius aliquantum accedit Eusebius, qui post τό, τε σῶμα insertum habet καὶ. Ita ψυχὴν aliquando in φύσιν immutasse videntur librarii Sympos. p. 209. B. Τούτων δ' αὖ ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχὴν, θεῖος ὢν, καὶ ἡκούσης τῆς ἡλικίας τίκτειν τε καὶ γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμεῖ. Nam pro τὴν ψυχὴν expressit Ficinus τὴν φύσιν, vertens: *quisquis ergo virtutum hujusmodi naturâ plenus & gravidus est.* Nisi tamen alterum ab altero interceptum existimemus, ut germana sit lectio: — ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχὴν, τὴν φύσιν θεῖος ὢν, καὶ —

P. 525. A. Προσήκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι.) In alterâ Basil. exstat παραδείγματα, Eusebius παράδειγμα habet, omisso τι. Sed unice legendum παραδείγματι. Caeterum constans haec fuit Platonis sententia: Legg. IX. 854. D. Οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίγνεται οὐδεμία, γιγνομένη κατὰ νόμον· δυοῖν δὲ θάτερον ἀπεργάζεται σχεδόν· ἢ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα — τοὺς δ' ἄλλους παράδειγμα ὀνήσει, γενόμενος ἀκλεής. — Ibid. 862. D. E. XI. 934. A. Οὐχ ἕνεκα τοῦ κακουργῆσαι διδοὺς τὴν δίκην· (οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγένητον ἔσαι ποτέ) τοῦ δ' εἰς τὸν αὖθις ἕνεκα χρόνον ἢ τοπαράπαν μισῆσαι τὴν ἀδικίαν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον, ἢ λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύτης ξυμφορᾶς.

Cri-

Critia 106. B. Δικὴ δὲ ὀρθὴ, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν.

P. 527. C. Καὶ ἔασιν τινὰ σοῦ καταφρονῆσαι, ὡς ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσαι ἐὰν βούληται· καὶ ναὶ μὰ Δία σύ γε θαῤῥῶν πάταξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγήν.) Impedita haec ſint & obſcura, niſi animadvertatur exquiſita vis Verbi Medii πάταξαι: *ſine te verberari, patere ut verbereris.* Spectavit hoc Ariſtid. Orat. Plat. II. p. 225. Τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόῤῥης ἀδίκως πατάξῃ με; Ignominioſam intelligit plagam τὸ ἐπὶ κόῤῥης πατάττεσθαι, cujus ea erat vis, ut ex Luciani ſententia Necyom. T. I. 481. niſi ἀνδραποδῶν τὰ ἀτιμότατα eâ afficerentur. V. Harpocrat. in V. ἐπὶ κόῤῥης.

Phileb. p. 14. C. Ἆρ' οὖν λέγεις, ὅταν τις ἐμὲ φῇ Πρώταρχον ἕνα γεγονότα φύσει, πολλοὺς εἶναι· πάλιν τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις μέγαν καὶ σμικρὸν τιθεμένους, καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄλλα μυρία;) Perturbata haec & depravata ita conſtituenda videntur: — πολλοὺς εἶναι, καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ καὶ ἐναντ. ἀλλ. μ. κ. σ. τιθεμενοὺς — *ſi quis me, qui unus ſum, multos, & multos hoſce me vocat, eosque ſibi invicem eſſe contrarios dicit, eumdem ſtatuens magnum eſſe & parvum, gravem & levem &c.* Cf. Parmen. p. 129. C. De hac ſophiſtica diſputatione & caeteris, quae huic ſunt ſimiles, lepide pronunciat Soph. p. 251. C. Ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγῷμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυτέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δή τι καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι.

P. 17. A. Τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει. οἷς διακεχώρισαι τό, τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους.) Uti nihili eſt hoc loco πάλιν, ita unice ſententiae accommodatiſſimum videtur ἔμπαλιν. Caeterum interpungendum: ἐκφεύγει, οἷς δ.

P. 32. A. Διάκρισις δὲ γ' αὖ καὶ διάλυσις, ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δὴ πάλιν ἀπόδοσίς τε καὶ ψύξις, ἡδονή.) Corrige: κατὰ φύσιν δ' ἡ πάλιν ἀπ. τ. κ. ψ. ἡ.

P. 34. C. Οὔ δὴ χάριν ἅπαντ' εἴρηται ταῦτα, ἕνεκα τόδε. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὅτι μάλιστα καὶ ἐναργέστατα λάβοιμεν.) Longiſſime haec ſententia a Platonis mente & conſilio abeſt. In praecedentibus enim p. 33. C. disceptandum propoſuit de voluptatibus, quae memoriâ praeteriti temporis percipiuntur, atque adeo de iis voluptatibus, quae uni animo propriae nullum habent cum corpore commercium. Quid igitur? finita diſceptatione diſputaſſe ſe dicat, ne animi corporisque voluptates ſeorſim ponantur? Immo vero diſputavit, ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς καὶ σώματος ὅτ. κ. ε. λ. Ante σώματος inſerimus καὶ, quia genitivus σώματος, non a χωρὶς, ſed ab ἡδονὴν pendet. Sic Polit. p. 276. D. ᾗ τε τὸν θεῖον ἄν που διειλόμεθα νομέα χωρὶς καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν.

P. 35. D. Βίου γὰρ εἶδός τι μοὶ φαίνεται βουλεύεσθαι δηλοῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς.) Bene Ficinus vel legit vel legendum eſſe vidit βούλεσθαι δηλοῦν, de quâ dictione, in hodiernis item linguis frequen-

quentata, V. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 27. Nec minus bene Ficinus quae mox ſequuntur p. 36. A. Πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως, ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινι λύπῃ λυπούμενον — in Cod. ſuo ſcripta invenit. Vertit enim: *Pro. Non gaudentem, per Jovem: ſed* — ut dubitari non poſſit, quin legerit: — ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὴ χαίροντα, μὰ Δί', ἀλλὰ — Caeterum pro βουλεύομαι item βούλομαι ſubſtituendum infra p. 50. D. Τούτων γὰρ ἁπάντων αὔριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι· τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βουλεύομαι σέλλεσθαι.

P. 38. B. Ἄγε ὅπῃ σοι φαίνεται. ΣΩ. Πῇ δὲ δὴ ἄγω; ΠΡΩ. Πῇ;) Lege: ΣΩ. Τῇ δὲ δὴ ἄγω, quod cum poſtulat loci ratio, tum Ficini confirmat verſio.

P. 44. D. Οἶμαι γὰρ τοιόνδέ τι λέγειν αὐτοὺς, ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν· ὡς, εἰ βούλῃ, θείημεν ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν — πότερον εἰς τὰ σκληρόταται ἀποβλέποντας κ. τ. λ.) Lego: ὡς, εἰ βουληθείημεν ὅτ. ε. τ. Contraria ratione emendandum Legg. VI. p. 769. B. Ἔιποτε τὶς ἐπινοήσειε γράψαι τέως κάλλιστον ζῶον, καὶ τοῦτ' αὖ μηδέποτε ἐπὶ τὸ φαυλότερον — ἰσχεῖν, ubi pro τέως κάλλιστον, quod habet item Cd. Leidenſis, ſcribendum — τε ὡς κάλλιστον — Sic dividenda voce corrigendum Critia 121 D. Θεὸς δὲ ὁ θεῶν Ζεὺς, ἐννόμοις βασιλεύων ubi ſcribere ἐν νόμοις praeſtat quam ἐννόμως, quod tentavit Steph. Simillime Legg. IX. p. 869. Πῶς τούτῳ δίκης γε ἄλλως προσῆκον ἂν τυγχάνειν γίγνοιτο ἐννόμῳ; lege ἐν νόμῳ. Eadem ratione in eodem opere duos item locos expedias, alterum L. I. p. 643. C. Εὖγε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε, λέγεις. τὴν ἀνδρείαν δὲ,

Φέρε, τιθῶμεν πότερον ἁπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον; ἢ καὶ πρὸς πόθους —; Cod. Leid. habet: *Φέρε τι, θῶμεν· πότερον* — Unde veram lectionem elicias hancce: *Φέρε, τί θῶμεν; πότερον* —. Alterum locum L. IX. p. 862. A. *Πολλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἥγε μὴ νικᾷ.* sic corrige: *ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ.* Elegans est hujusmodi vocis *δοξὴ* ellipsis. Rep. III. 397. D. *Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ.* Politic. 277. A. *Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται.* Ibid. 291. C. *Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν.* Philib. 416. *Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατά γε τὴν ἐμήν.* Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. II. 653. C. *Καὶ παιδείαν προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις.* Cd. enim Leid. non habet *δόξαν*.

P. 46. D. *Ὁπόταν ἐντὸς τὸ ζέον ᾖ καὶ τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τρίψει δὲ καὶ τῇ κινήσει μὴ ἐφικνεῖται τις, τὸ δ' ἐπιπολῆς μόνον διαχέῃ.*) Uti nemo non vidit hoc loco pro *κινήσει* reponendum esse *κνήσει*, ita p. 51. C. *Καί τινας ἡδονὰς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν κινήσεων προσφερεῖς.* substituendum etiam censeo *κνήσεων*. Sermo enim est de figurarum geometricarum pulcritudine, cujus perceptio eam dicitur animo voluptatem praebere, quae una sit animo propria & nullum habeat cum corporis voluptatibus, perfricationibus, titillationibus, similibus, commercium.

P. 49. A. *Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ὦ Πρώταρχε, δίχα· εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον, ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ὄψεσθαι μίξιν.* ΠΡΩ. *Πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις;* ΣΩ. *Ναί. πάντες ὁπόσοι κ. τ. λ.*)

Haud

Haud facile perſpicias, quid ſibi velit cum Protagorae illud πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; tum Socrates reſponſum Ναί. Sed dilucidum apparebit, ſi ſuo utrumque auctori reſtituatur: — μίξιν· πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πάντες ὁπόσοι κ. λ.) *Hoc autem bipartiendum, o Protagora, ſi quidem velimus puerilem conſiderantes invidiam, videre voluptatis ac moleſtiae conmixtionem. Quomodo hoc igitur bipartiamus, inquis? Prot. Inquam.*

P. 49. C. Ἄγνοια γὰρ, ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν, ἐχθρά τε καὶ αἰσχρὰ (βλαβερὰ γὰρ καὶ τοῖς πέλας, αὕτή τε καὶ ὅσαι εἰκόνες ταύτης εἰσίν) ἡ δὲ ἀσθενὴς ἡμῖν τὴν τῶν γελοίων εἴληχε φύσιν.) Diſplicet αἰσχρὰ. Pariter enim imbecillium ignorantia αἰσχρὰ dici poteſt. Subſtituenda videtur ἰσχυρά. Caeterum haud ſcio, an male ſcribas: βλαβερὰ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς πέλας, αὐτή τε καὶ ὅσαι εἰκόνες γ' αὐτῆς εἰσίν. *Potentium hominum ignorantia infenſa & valida (noxia enim eſt & ipſa & quotquot ejus ſunt ſimulacra cum ſibimet ipſis, tum proximis omnibus) imbecillium autem ignorantia ridicula eſt ac nullius momenti.*

P. 52. A. Τί δέ; μαθημάτων πληρωθεισῶν, ἐὰν ὕστερον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης γίγνωνται, καθορᾷς τινὰς ἐν αὐταῖς ἀλγηδόνας;) Pro monſtroſo illo μαθημάτων πληρωθεισῶν commode quis e Ficini verſione reponat μαθημάτων πληρωθείς τις — Hujusmodi anacoluthiae ſaepiſſime apud Platonem ſunt obviae. In iis quae ſequuntur, ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις μετὰ ταῦτα τόδε αὐτῶν διαθετέον· corrigendum διαθεάτεον, uti paulo poſt διασκοπῶμεν & θεασώμεθα.

P. 56.

P. 56. A. Οὐκοῦν μεσὴ μέν που μουσικὴ — καὶ ξύμπασα αὐτῆς αὐλητικὴ, τὸ μέτρον ἑκάστης τῷ ϛοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα·) Quandoquidem chordae nihil habent cum re tibiaria commune, pro ξύμπασα αὐτῆς αὐλητικὴ legendum videtur ξύμπασα αὐτῆς αὖ λυρικὴ, niſi praeferas, quod ex Ficini verſione elici poſſit, ξύμπασα αὐτῆς αὖ πληκτικὴ.

P. 57. A. Quaerenti Protarcho, quo valeat praecedens disputatio, hoc modo reſpondet Socrates: Δοκεῖ τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ ἧττον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἠρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς ζητῶν ἀντίϛροφον ἐνταῦθα προβεβληκέναι· ϛκοπῶν ἄρα ἔϛί τις ἑτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιϛήμης ἐπιϛήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή· quod reſponſum omni ſe parte recte habebit, ſi leviter correxeris: — προβεβληκέναι ϛκοπεῖν — vel ζητῶν mutaveris in ζητεῖν. Stephanus pro ζητῶν ſubſtituens ζήτησιν exquiſitum hunc verbi uſum non aſſecutus videtur. Menone p. 90. E. Ἄλλοις δέ τισι πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων οἱ κ. λ. Hippias Maj. p. 291. C. Ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰϛχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖσαι. Euthydem. p. 306. C. Καὶ τρίτοι ὄντες τῇ ἀληθείᾳ, ζητοῦϛι πρῶτοι δοκεῖν εἶναι. Theage p. 127. B. Καί ϛε μὴ ζητεῖν ἄλλῳ μηδενὶ ϛυγγενέϛθαι ἢ Ϲωκράτει. Charmid. p. 172. C. Καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι ἢ ὅϛϛον ἐϛίν. Rep. II. p. 375. E. Καὶ οὐ παρὰ φύϛιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. VI. p. 486. D. Ἀλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. IX. p. 571. C. Ζητῇ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἤθη. Contra Lucian. Paraſit. T. II. p. 860. Εὕροις εἰπεῖν. Et Soph. Oed.

Oed. Rege vs. 120.

— Ἔν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

Cujus loci ſenſus ex hoc uſu declarandus eſt. Utrumque habet Plutarch. in Praec. Reip. Ger. p. 798. F. Ζητῶν δὲ παύσασθαι, καὶ δεόμενος μεταβολῆς καὶ ἡσυχίας, εὗρε καταθέσθαι τὴν δύναμιν κ. τ. λ.

P. 57. D. — ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί.) Perturbatum corruptumque locum, cum ex antecedentium ratione, tum ex Ficini verſione, ita conſtituendum emendandumque cenſemus: — ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται ξ. σ. Computandi metiendique artes ſupra ſubinde conjunxit, uti paulo ante (τεχναὶ) περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμοὺς & p. 56. E. λογιστικὴ καὶ μετρητική.

P. 58. E. Ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται, καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταγμένως.) Malim ξυντεταμένως: *omni ſtudio & intentione perquirunt.* Ita Rep. VI. p. 499. A. Ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου. Ibid. p. 504. D. Epiſt. VII. p. 340. C. Idem vitium eximendum eſt Legg. XI. p. 935. D. Παίζοντι μὲν ἐξέσω τινὶ περί του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταγμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ — μὴ ἐξέσω μηδενί. ut legatur συντεταμένῳ: quod cum res ipſa jubet, tum confirmat ſimillimus locus Euthydem. p. 288. D. — συντεταμένου καὶ σπουδάζοντα. Nec dubito, quin ſimiliter συντεταμένη reſtituendum ſit Themiſtio Orat. VI. p. 73. D. Ἀλλὰ γνώμη πρὸς ἐκείνον ὁρῶσα καὶ πρὸς

τὸν ἐκείνου ζῆλον συντεταγμένη. Idem Orat. XI. p. 143. Λ. Ἀεὶ οὖν περὶ τὸ ἀρχέτυπον τεταμένη αὕτη ἡ τέχνη — & in magnifica illa ſententia Orat. XVIII. p. 219. A. Ἀλλ' εἰ ἡ ψυχὴ ἄνω ὁρῶσα, πρὸς τὸν τοῦ παντὸς βασιλέα συντεταμένη, καὶ ἀρχομένη ἐκεῖθεν, ὅσα οἷόν τε ἀρύεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῇ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείᾳ.

P. 60. A. Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τότε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν.) Locum ſic & ſuppleo & immuto: Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν ἓν οὔ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε αγ. κ. ἡ. &c. *Unum hoc eſſe negat.*

Ibid. D. Εἰ δέ γε παρηνέχθημέν τι τότε, νῦν ὅσισοῦν ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω·) Ficinus: *quodſi quis forte tunc praetervectus eſt, nunc reſumens rectius aſſeveret:* ut in Cod. ſuo inveniſſe videatur: παρηνέχθη μέν τις τότε. Neque tamen hinc reponendum exiſtimemus παρηνέχθη μέν τι τότε. Bene ſe habet vulgata. Verte: *ſi quid tunc aberravimus.* Atque ita nonnunquam Plato, ubi pertractatum eſt, quod tractandum erat, argumentum: Tim. p. 54. A. Ἂν οὖν τις ἔχῃ κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν τούτων ξύγκρασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἀλλὰ φίλος, κρατοῖ. Ibid. Τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Legg. VII. 796. D. Εἰ δέ τινα ταύτης ὑμεῖς ἔχετε βελτίω, θέντες εἰς κοινὸν λέγετε. Epiſt. VIII. 353. E. Εἰ μὲν δή τις ὀρθότερον ἄμεινόν τε ἔχει τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθησομένου, ἐνέγκων εἰς τὸ μέσον, ὀρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθείη.

P. 63. C. Inquirens Socrates, an aliqua ſit voluptatem inter & ſapientiam conjunctio, utramque tamquam

quam perſonam inducit & hac de re interrogat. Ac primum quidem Voluptates, cum alia reſpondent, tum haec: *πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἓν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν, τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰ ἄλλά τε πάντα καὶ αὖ τὴν αὐτὴν ἡμῶν, τελέως εἰς δύναμιν ἑκάστην.* Quorum poſtremam partem ita vertit Ficinus, ac ſi *εἰς* delendum, & *ἑκάστην* ad *δύναμιν* referendum exiſtimaverit. Sed longe aliud huic loco remedium quaerendum eſt: nam *τελέως εἰς δύναμιν* moveri non debet. Scribendum videtur:— *καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἑκάστην. Cognoſcere & alia omnia & ſe ipſam, quoad ejus fieri poteſt, unamquamque noſtrum.* Deinde Sapientiam alloqui parat: *πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν Φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον, ἆρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; Φαῖμεν ἂν· αὖ τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖμεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν;* Quem intricatiſſimum locum Cornarius ut aliquanto redderet planiorem, ante *αὖ τὸν νοῦν* inſeruit *καὶ*. Sed ne ſic etiam commodus ex eo ſenſus elici poteſt. Tentavi equidem aliquando: — *ἀνερωτητέον· ἆρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; εἰ Φαῖμεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν;* *Si Mentem & Sapientiam interrogantes diceremus: an voluptatibus vobis in commixtione veſtra opus eſt? dicerent forte: qualibus inquis voluptatibus?* Nunc vero malim: — *ἀνερωτητέον· ἆρ' ἡ. τ. π. ε. τ. ξυγκράσει; Φήσομεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν;* Similis eſt interrogandi reſpondendique ratio in iis, quae haec ſubſequuntur, *πρὸς ταῖς ἀλη-*

θέσιν ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσομεν, ἆρ' ἔτι προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι καὶ τὰς σφοδροτάτας; καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; ἴσως φαῖεν ἄν — Illud certe in dubium vocari nequit ποίων ἡδονῶν; a Mente & Sapientia dici, quae in sequentibus etiam suam a voluptatibus aversionem produnt. Habet autem haec dictio magnam fere indignandi significationem. Theaet. p. 180. B. Ἀλλ', οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσιν — ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἑτέρου μαθητὴς ἀλλ' αὐτόματοι ἀναφύονται, ὅποθεν ἂν τύχοι ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσίασας, καὶ τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἡγεῖται εἰδέναι. Amator. p. 132. B. Ἦπου τι μέγα καὶ καλὸν ἐσι περὶ ὃ τοσαύτην σπουδὴν πεποιημένω ἐσόν. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; Gorg. p. 490. D. Ἀλλ' ἴσως ἱματίων — ΚΑΛ. Ποίων ἱματίων; & mox Ἀλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονεκτεῖν — ΚΑΛ. Ποία ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Charmid. p. 174. B. Ἆρά γε ἦ τὸ πεττευτικόν; Ποῖον, ἦ δ' ὅς, πεττευτικόν; Euthyd. p. 304. E. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφην, χάριέν γε τοι πρᾶγμά ἐσιν ἡ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χάριεν, ὦ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον. Caeterum in loco nostro non praetereundum — ἐκάσην. ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε τανῦν, φήσομεν. ΣΩ. Ὀρθῶς. πάλιν τ. κ. τ. λ. quod sic constituendum videtur — ἐκάσην· καὶ καλῶς γε εἰρήκατε τανῦν, φήσομεν. ΠΡΩ. Ὀρθῶς. ΣΩ. Πάλιν τ. κ. τ. λ.

P. 63. E. (ἡδονὰς) — οἰκείας ἡμῖν νόμιζε· καὶ πρὸς ταύτας, τὰς μεθ' ὑγιείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν, καὶ δὴ καὶ ξυμπάσης ἀρετῆς· ἐπόσαι καθάπερ θεοῦ ὀπαδοὶ γιγνό-

γιγνόμεναι, αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντη ταύτας μιγνύντας δ' αἰεὶ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπομένας, πολλή που ἀλογία τῷ νῷ μιγνύναι. —) Horum ſenſum atque elegantiam, non niſi mutata paulisper interpunctione, aſſequi & percipere poſſimus. Scribendum: — σωφρονεῖν· καὶ δὴ καὶ ξυμπάσης ἀρετῆς ὁπόσαι —: *& quotquot univerſae virtutis, veluti Deae, comites, ipſam ſequuntur &c.* Sed hoc leve. Majorem habet declarandi difficultatem ταύτας μιγνύντας, quod Stephanus abundare cenſebat, niſi pro μιγνύντας aliud quid reponatur. Sed lenius equidem remedium adhibeam, ut emendem: — πάντη, ταύτας μίγνυ, τὰς δ' αἰεὶ μετ' ἀφρ. — Stephano item in mentem venerat, ante δ' αἰεὶ inſerendum eſſe τὰς.

P. 64. A. Ἆρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ τε ἑαυτοῦ καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;) Miror, Stephanum germanum illud ἐχόντως ἑαυτὸν, quod ſe ipſum mirifice commendat, quippe ſignificans *νουνεχόντως, prudenter*, ſollicitaviſſe: corruptelam vero, quae unicuique legenti facile in oculos incurrat, non deprehendiſſe. Inepte enim μνήμη cum δόξα ὀρθὴ conjungitur, quod cum nuſquam ferendum eſt, tum vero minime in Platone. Scripſit hic ſine dubio: — καὶ ἐπιστήμης καὶ δόξης ὀρθῆς. Nihil enim in eo eſt harum vocum conjunctione frequentius; quippe qui nihil facile & ſaepius & ſtudioſius conſideravit, quam quid *ſcientiam* inter & *rectam opinionem* interſit.

Ibid. C. — ἐπισκεψώμεθα, εἴθ' ἡδονῇ εἴτε νῷ προσ-

φυές τε καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ συνέσηκεν.) Scribe προσφυέστερον καὶ οἰκ. Sic p. 67. A. Μυρίῳ γ' αὖ νοῦς ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ — Infra p. 65. D. Καλῶς εἴρηκας. ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον· aptius eſt ὁμοίως. Et p. 66. A. Καὶ πάντα ὁπόσα τοιαῦτα χρὴ νομίζειν τὴν ἀΐδιον εἰρῆσθαι φύσιν. praeeunte Ficino, emendo εἰλῆφθαι.

Meno p. 72. A. Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρῆσθαι, ὦ Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν, σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρά σοι κειμένων.) Non plene ſe mihi commendat Cl. Gedikii opinio, qui e Plutarcho T. II. p. 93. B. ita hoc Socratis dictum laudante εὖ γε — ὅτι μίαν ἀρετὴν ἐρωτηθεὶς, σμῆνος ἀρετῶν κεκίνηκας, corrigendum putat κινουμένων. Quamquam haec opinio ſatis habere commendationis videatur, ſi animadvertamus, huc quoque reſpexiſſe Themiſtium Orat. I. p. 5. A. Ὁρᾶτε οὖν ὅτι τὸ σμικρὸν ἐκεῖνο ῥῆμα διακρούοντί μοι, ἅπας ὁ τῶν ἀρετῶν ἐσμὸς ὑποφθέγγεται; Neque enim eò adduci poſſum, ut repudiandam vulgatam exiſtimem. Acquieſco in κειμένων. Nihil enim, quod reprehendam ac de vitio ſuſpicer, in hac lectione reperio: & quod Plutarchi attinet ac Themiſtii auctoritatem, ſententiam illi, non verba, memorarunt. Et vero, utriusque elegantiſſimum dictum colorem duxiſſe videtur ex Rep. V. p. 450. A. Οὐκ ἴσθε ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε: unde profecit quoque Porphyrius de Abſtin. I. c. 34. p. 58. Ἐξ ὧν αἱ μνῆμαι καὶ αἱ φαντασίαι, αἵτε δόξαι ἀθροιζόμεναι ἐσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσαι. Eleganter etiam hoc ſenſu ſimpliciter ponitur κινεῖν

&

& ἐγείρειν. Theaet. p. 184. A. Ἄλλως τε καὶ ὃ νῦν ἐγείρομεν, πλήθει ἀμήχανον. Cratyl. p. 411. A. Ἐγείρεις μὲν, ὦ ἑταῖρε, οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων· Phileb. p. 36. D. Λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Sympoſ. p. 198. E. Πάντα λόγον κινοῦντες. Ariſtocles apud Euſeb. Praep. Euang. XI. 3. p. 510. C. Ἐριζικοὺς κινήσαντες λόγους· & paulo poſt: πάντα δὲ ἐγείρων λόγον καὶ περὶ πάντων ζητῶν. Cf. Wyttenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 83.

P. 86. E. Ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι ποῖόν τι ἐστὶν, ὃ μήπω ἴσμεν ὅ, τι ἐστίν. εἰ μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον.) Pro εἰ μή τι οὖν Cl. Gedikius εἰ δὲ μή, τί οὖν; legendum, & poſt τί οὖν ſubaudiendum ἴσμεν opinatur. Sed nullum eſt dubium, quin elegans loco forma reddenda ſit εἰ μή τι οὖν ἄλλο, σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. In re notiſſima excitaſſe ſufficiat Longinum in fragmento epiſtolae ad Porphyrium p. 250. Κἂν εἰ μηδὲν δὲ ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκᾷν ἀφίκοιο) τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν ἀέρα μετριώτατον ὄντα πρὸς ἣν λέγεις σώματος ἀσθένειαν. Ubi pro τήν τε παλαιὰν σ. legendum τήν γε π. ut Lucian. Conviv. T. III. p. 424. Ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίσασθαι καλῶς εἶχεν. Et forte pro προσδοκᾷν ſcribendum προσδοκῶν.

Alcib. I. p. 105. E. Νεωτέρῳ μὲν οὖν ὄντι σοὶ, οὐκ εἶα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην διαλεγοίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε·) Atqui genius ille Socratis nunquam ipſum ad agendum impellebat, tantum a propoſito repellebat. Quod & aliunde conſtat & ab ipſo dicitur

tur Theage p. 128. D. Ἀεί μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν· προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Sed ſcripſit auctor ἀφῆκε.

P. 119. D. — ὧν δεῖ που περιγενέσθαί σε ΔΕΙ˜ τοσοῦτον —) Legendum ὧν δήπου, niſi praeferas ὧν δεῖ που περιγενέσθαί σε ΄ΑΕΙ΄ τοσ. Quam correctionem item adhibendam puto Luciano D. D. T. I. p. 287. Ἀλλὰ προσέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, ubi multo planiorem habebis ſententiam, ſi, mutato δεῖ in ἀεὶ, καθιππεύειν ad προσέτακται referas.

P. 120. D. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φήσεις ἐν γενναίοις γένεσιν, ἢ μή;) Impedita haec reddit φήσεις, pro quo ſi, Ficinum ſecutus, φύσεις ſubſtituas, nihil requiras ulterius.

P. 122. A. Ὁ δὲ ἀνδρειότατος, ἄφοβον καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζων, ὅταν δείσῃ, δοῦλον ὄντα.) Tentavit Steph. παρασκευάζων, ἅτε δὴ, ὅταν δεήσῃ, δοῦλον ὄντα. Sed ſimpliciter corrigendum: — ὅταν δεήσῃ, δειλὸν ὄντα. *Fortiſſimus autem impavidum (puerum) atque intrepidum reddens, quando ita eſt neceſſe, ſi ignavus ſit.* Contraria ratione δειλὸς in δοῦλος mutavi Legg. III. p. 699. C. Ταῦτ' οὖν αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποίει, ὁ φόβος ὁ τότε παρών· ὅ, τε ἐκ τῶν νόμων τῶν ἔμπροσθεν γεγονὼς, ὃν δουλεύοντες τοῖς πρόσθεν νόμοις ἐκέκτηντο, ἣν αἰδῶ πολλάκις ἐν τοῖς ἄνω λόγοις εἴπομεν· ᾗ καὶ δουλεύειν ἔφαμεν δεῖν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· ἧς ὁ δειλὸς ἐλεύθερος καὶ ἄφοβος. Ejusdem eſt rationis & gravitatis locus Legg. VI. p. 762. E. Δεῖ δὴ πάντ' ἄνδρα διανοεῖσθαι περὶ ἁπάντων

τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μὴ δουλεύσας, οὐδ' ἂν δεσπότης γένοιτο ἄξιος ἐπαίνου· καὶ καλλωπίζεσθαι χρὴ τῷ καλῶς δουλεῦσαι μᾶλλον ἢ τῷ καλῶς ἄρξαι· πρῶτον μὲν τοῖς νόμοις (ὡς ταύτην τοῖς θεοῖς οὖσαν δουλείαν) ἔπειτα τοῖς πρεσβυτέροις κ. τ. λ. Quam ſententiam laudat Plutarch. Praec. Ger. Reip. p. 806. F. & reſpicit Themiſt. Orat. XIII. p. 170. C. Sic item Legg. IV. p. 715. C. Τοὺς δ' ἄρχοντας λεγομένους, νῦν ὑπηρέτας τοῖς νόμοις ἐκάλεσα· — ἐν ᾗ μὲν γὰρ ἂν ἀρχόμενος ᾖ καὶ ἄκυρος νόμος, φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιαύτῃ ἑτοίμην οὖσαν· ἐν ᾗ δ' ἂν δεσπότης τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ ἄρχοντες δοῦλοι τοῦ νόμου, σωτηρίαν, καὶ πάνθ' ὅσα θεοὶ πόλεσιν ἔδοσαν ἀγαθὰ γιγνόμενα καθορῶ. Epiſt. VIII. 354. C. Νόμος ἐπειδὴ κύριος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐκ ἄνθρωποι τύραννοι νόμων· & mox — τοῖς μὲν τυραννίδος ἐφιεμένοις, ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἁπλήσῳ πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων· εἰς βασιλέως δ' εἶδος πειρᾶσθαι μεταβάλλειν, καὶ δουλεῦσαι νόμοις βασιλικοῖς· ubi ἁπλήσῳ non φυγῇ adjungendum, ſed, in ἁπλήσως mutatum, ad πεινώντων referendum eſt. Adde ibid. E. & Legg. V. 729. D. Nec negligendum nobile illud Demarati de Lacedaemoniis ad Xerxem dictum apud Herodot. VII. 104. Ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεσι γάρ σφι δεσπότης, νόμος, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοὶ, σέ.

P. 127. B. Οὐ δ' αὖ ἄρα ταύτῃ οἰκοῦνται αἱ πόλεις, ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν.) Scribendum eſſe εὖ οἰκοῦνται & ipſa loci ratio & ſequens εὖ οἰκεῖσθαι evincit. Elegantiſſimum eſt in ſequentibus illud οὐ-

κοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματός σου ἐρῶν, ἐπειδὴ λήγει ἀνθοῦν, ἀπιὼν οἴχεται — ὁ δέ γε τῆς ψυχῆς ἐρῶν, οὐκ ἀπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴῃς. Similiter Sympos. p. 183. E. Ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἦρα, οἴχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας· ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς. Juncus apud Stob. p. 586. 2. Ὅτι τὸ μὲν νέον ὥρα τις καὶ ἀκμὴ κατακοσμεῖν ἔοικεν, τό, τε τοῦ σώματος ἄνθος λήγει ἅμα τῷ χρόνῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς κάλλος, ὅπερ ἐκ θείας κοινωνίας ἔσχε τὴν ἀποβολὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τινάς· τοῦτο δὲ οὔτε πόνος ἢ λιμὸς ἢ ἀμελεία τις, ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὁ πολὺς χρόνος δύναται ἀμαυρῶσαι, συγγενόμενον δὲ ὀτῳοῦν καὶ συντραφὲν, οὐκ ἄφθη ποτε θᾶττον ἀπαλλαγὲν τῆς ἐκείνου ψυχῆς. Nec praetermittendus est Xenophon Sympos. c. VIII. §. 14. Ἦν δὲ καὶ ἀμφότεροι σέρξωσι, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, ἀπολειπόντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι. ἡ δὲ ψυχὴ, ὅσονπερ ἂν χρόνον ἴῃ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sed huic loco labes insidet, quae obiter delenda videtur. Si tenendum est ἀμφότεροι, referendum est ad amatorem & amatum. At vero nullam sic magnopere vim habeat sententia. Praesertim si consideramus quae hunc locum proxime antecedunt: φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, ἀνάγκη ἰδία καὶ ἐθελουσία καλεῖται· τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων πολλοὶ μὲν τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Legendum conjeci ἀμφότερον. Sic τὸ ἀμφότερον σέργειν apprime opponitur τῷ ἦθος ἄγασθαι & τῷ σώματος ἐπιθυμεῖν.

Si-

Similiter haec distinguit Plato Sympos. 209. B. Τά τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχρὰ ἀσπάζεται, ἅτε κυῶν· καὶ ἐὰν ἐντύχῃ ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφυεῖ, πάνυ δὴ ἀσπάζεται τὸ ξυναμφότερον. Caeterum quâ venustate his locis de formae pulcritudine usurpatur ἄνθος & ἀνθεῖν, eâdem usurpatur ἀπανθεῖν Aristaeneto L. II. Ep. I. p. 73. Ed. Abresch. — ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως· οὗ δὲ ἂν εὐανθές τε καὶ εὐῶδες ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Ubi non sine veri specie Pauw. ἐυῶδες in εὐειδὲς mutandum censet. Sed vulgatam tuetur Platonis auctoritas Sympos. 196. B. Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν, οὐκ ἐνίζει Ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθής τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει· e quo loco illustrandus est Aristaenetus. Atque hoc quidem sensu ἀπανθεῖν restituendum Luciano de Parasito T. II. p. 469. Ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ καὶ ἀπομαραίνεσθαι. Uti enim durissimum est, neque ullo modo tolerari potest ἀποθανεῖν, ita unice se commendat ἀπανθεῖν.

P. 133. C. Τῷ θείῳ ἄρα τοῦτο ἔοικεν αὐτῆς· καί τις εἰς τοῦτο βλέπων, καὶ πᾶν τὸ θεῖον γνοὺς, θεόν τε καὶ Φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίη μάλιστα.) Magnopere displicet illud θεόν τε καὶ Φρόνησιν, pro quo unice requiritur σοφίαν τε καὶ Φρόνησιν. In iis enim, quae haec praecedunt, rogaverat: ἔχομεν οὖν εἰπεῖν, ὅ, τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς θειότερον ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ Φρονεῖν; Paullo ante — ἡ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία — de-

lendum est σοφία, tamquam glossema ad ἡ ψυχῆς ἀρετὴ adscriptum.

Alcib. II. p. 145. A. Ὅρα τοίνυν καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ἂν δυνηθῶ· καλεῖς γὰρ δή που Φρονίμους κ. τ. λ.) Ficinus vertendo omisit ἂν δυνηθῶ, quod sane adeo est a Socratis oratione alienum, ut ineptum facile atque expungendum videri possit. Sed blandiorem adhibere medicinam licet. Scribe: — τούτοις. ΑΛ. Ἂν δυνηθῶ. ΣΩ. Καλεῖς γὰρ κ. λ. Utriusque nomen excidisse videtur propter vicinarum literarum similitudinem. Eadem usurpanda corrigendi ratio Rep. V. 460. D. — ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν — Scribe: — γίγνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν — Quam correctionem Ficini confirmat versio. Levi hujusmodi distinctionis immutatione expediendum censebat Heilm. difficilem Thucydidis locum L. III. c. 15. — οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπειδὴ ἤκουσαν, προσδεξάμενοι τοὺς λόγους, ξυμμάχους τε τοὺς Λεσβίους ἐποιήσαντο, καὶ [τὴν] ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν. τοῖς τε ξυμμάχοις παροῦσι κατὰ τάχος ἔφραζον ἰέναι ἐς τὸν ἰσθμὸν τοῖς δύο μέρεσιν, ὡς ποιησόμενοι. καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο — distinguens: ἐσβολὴν, — ποιησόμενοι, καὶ αὐτοὶ — Sed, me quidem judice, frustra. Scribendum videtur: — ἐποιήσαντο, τοῖς τε ξυμμάχοις — ποιησόμενοι ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν· καὶ αὐτοὶ κ. τ. λ.

Charmide. Suavissimum hujus dialogi proœmium cum aliis se dotibus commendat, tum imprimis mira illa urbanitate, quâ Charmidem Socrates ad sermones secum miscendos invitat subinde atque elicit.

Quo-

Quominus tolerandum est, si pulcerrimae huic Socratis orationi librariorum incuria nonnihil sordis ac mendi intulit. Et hoc quidem nomine excitanda sunt verba p. 157. B. Καὶ γὰρ γῦν, ἔφη, τοῦτ' ἔστι τὸ ἁμάρτημα περὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι χωρὶς θατέρου, σωφροσύνης τε καὶ ὑγιείας, ἰατροὶ τινὲς ἐπιχειροῦσιν εἶναι· quae, ut menti auctoris ac sententiae contraria sunt, ita sermonis flumen retardant atque impediunt. Neque tamen magnopere quaerendum, quod huic malo mederi possit, remedium. Optime se habebunt reliqua, si unum σωφροσύνης τε καὶ ὑγιείας, quod ad θατέρου olim ab annotatore aliquo adscriptum videtur, e contextu ejicias. Quam habeat vim χωρὶς θατέρου ex iis quae haec praecedunt intelligere licet: ὅπως τῷ φαρμάκῳ τούτῳ μηδείς σε πείσῃ τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θεραπεύειν, ὃς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον παράσχῃ τῇ ἐπῳδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Unde hic loci sensus colligitur: *Et sane hic error nostrorum hominum animos occupavit, ut, neglecta animi curatione, corpus curare studeant.* Respexit hunc locum Maximus Tyr. p. 190. Ed. Heins.

P. 159. C, Πότερον οὖν, κάλλιστον ἐν γραμματιστοῦ τὰ ὅμοια γράμματα γράφειν ταχὺ ἢ ἡσυχῇ; Ταχύ.) Si haec servanda est distinguendi ratio, merito Stephanus κάλλιστον in κάλλιον mutandum censet. Sed distinguendum: πότερον οὖν κάλλιστον; ἐν γραμμ. id quod confirmat conclusio haecce: φαίνεται ἄρα ἡμῖν, ἔφην ἐγὼ, κατά γε τὸ σῶμα, οὐ τὸ ἡσύχιον, ἀλλὰ τὸ τάχιστον καὶ ὀξύτατον, κάλλιστον ὄν. In sequentibus pro διδάσκειν δὲ ἄλλον, οὐ ταχέως καὶ κάλλιον καὶ σφόδρα,

μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; lego: — οὐ ταχέως καὶ σφόδρα, κάλλιον μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; Sic μᾶλλον non ſemel apud Platonem Comparativo adjicitur. Gorg. p. 487. B. Αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος. Euthyd. p. 281. C. Πότερον οὖν ἂν μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι, πένης ὢν ἢ πλούσιος; Legg. VI. 781. A. λαθραιότερον μᾶλλον. Similiter ἧττον Legg. IX. p. 852. E. — ἢ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα.

P. 164. E. — ὡς τὰ γράμματα φησὶ, καὶ ἐγώ.) Dura ſane ſententia, ſi poſt καὶ ἐγὼ ſubaudiendum ſit φημὶ: ſed concinna eadem atque, ut ita dicam, Platonica, ſi legatur: ὡς τὰ γράμματα φησὶ, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ. Rep. VII. p. 530. D. — ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοι φασὶ, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν· Protag. p. 316. A. — ὡς φὴς σὺ, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Rep. IV. 424. C. — ὡς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Gorg. p. 487. D. & ſimilia alibi.

P. 165. B. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Κριτία, σὺ μὲν ὡς φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ, προσφέρῃ πρός με, καὶ ἐὰν δὴ βούλωμαι, ὁμολογήσαντός σου.) Legendum omnino ὁμολογήσοντός σοι, quod cum totius loci habitus & ratio poſtulat, tum in primis, quod continuo ſequitur, τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ ζητῶ γὰρ μετὰ σοῦ ἀεὶ τὸ προτιθέμενον, διὰ τὸ μὴ αὐτὸς εἰδέναι· σκεψάμενος οὖν, ἐθέλω εἰπεῖν, εἴτε ὁμολογῶ, εἴτε μή· Paullo poſt, pro corrupto illo ἔσιν, ὡς ἔφη, ἑαυτοῦ γε; Ficino duce, corrigendum ἔσιν ἴσως, ἔφη, ἑαυτοῦ γε.

P. 165. E. Οὐ γὰρ ὁμοία αὕτη πέφυκε ταῖς ἄλλαις ἐπι-

ἐπιστήμαις, οὐδε γε αἱ ἄλλαι ἄλλαις.) Scribe: ἀλλήλοις. Idem reſtitue Rep. V. p. 453. B: Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατές τε καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἀλλήλοις ἀμφισβητεῖν· Perverſum eſt enim, quod vulgo legitur, ἄλλους ἀμφισβ. Nec alia ratione expediendum Phaedr. 237. C. Τοὺς δὲ πολλοὺς λέληθεν ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἑκάστου· ὡς οὖν εἰδότες, οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἄλλοις ὁμολογοῦσιν. Legendum: οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολ. Contrario juvandus remedio videtur Julian. Orat. VIII. 242. D. Ἀλλ' ἐξ ὧν ἀεὶ ταῦτα νοοῦντες, καὶ προαιρούμεναι κακὸν μὲν δοῦναι τῶν πολιτῶν τινι τοσοῦτον δέω λέγειν ἀπέσχομεν, ὥστε οὐδὲ ἐβουλευσάμεθά ποτε μετὰ ἀλλήλων. χρηστὸν δὴ εἴ τι γέγονεν ἢ τι βεβούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν. τοῦτο ἀλλήλοις εἰπεῖν μελήσει. Cujus loci priorem partem vertendo jam correxit Petavius, ut ex ipſius verſione: *Sed eo ſolo foedere devinximus, quod eadem ſentientes ac volentes, tantum ab inferendo malo ulli civium abfuimus, ut ne de eo quidem inter nos unquam ipſi tractaverimus.* reponendum ſit — ταυτὰ ν. κ. προαιρούμενοι, κακ. — Poſteriorem partem non intellexiſſe videtur. Inepta eſt enim, quam ex his verbis confinxit, ſententia: *At e contrario, ſi quid in alios boni per nos re ipſa derivatum fuerit, aut de eo praeſtando in commune conſultum, de hoc privatim inter nos agebatur.* Sed haud dubie ſcripſit auctor: χρηστὸν δὲ εἴ τι γέγονεν ἢ τι βεβούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν, τοῦτο ἄλλοις εἰπεῖν με-

μελήσει: *An vero utile quid communi, vel facto, vel consilio egerimus, hac de re penes alios erit judicium.*

P. 172. C. Ἴδωμεν γὰρ, εἰ βούλει, συγχωρήσαντες, καὶ ἐπίσασθαι ἐπιστήμην, δυνατὸν εἶναι εἰδέναι· καὶ ὅ γε ἐξ ἀρχῆς ἐτιθέμεθα σωφροσύνην εἶναι, τὸ εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδε, μὴ ἀποστερήσωμεν, ἀλλὰ δῶμεν· καὶ ταῦτα ἅπαντα δόντες, ἔτι βέλτιον σκεψώμεθα, εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσοῦτον ὄν·) Ita hunc locum describendo corruperunt ac turbarunt librarii, ut, nisi audaciore conjecturâ, sensum ex eo probabilem elicere nequeas. Conjeci equidem: Ἴδωμεν γὰρ, εἰ βούλει, συγχωρήσαντες, γενέσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης δυνατὸν εἶναι, καὶ ὅγε κ. τ. λ. Videtur enim Socrates hoc loco concedere id, de quo ante multum & diu egerat, & quod concesserat item p. 169. D. δυνατὸν εἶναι γενέσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης. Sed hoc est ejusmodi, ut accuratâ antecedentis disputationis lectione intelligendum sit, argumentatione probari non possit. Εἰδέναι post εἶναι e sequenti εἶναι, τὸ εἰδέναι temere nasci potuit. Caeterum τοσοῦτον ὄν mutandum censeo in τοιοῦτον ὄν. Iteratur enim τοιοῦτον ex antecedentibus quae cum hoc loco proxime connexa sunt: ἴσως δέ γε ἡμεῖς οὐδὲ χρηστὸν ἐζητήσαμεν· τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτόν ἐστιν· ubi legendum οὐδὲν χρηστὸν, uti p. 175. A. — ὅτι οὐδὲν χρηστὸν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Caeterum pro εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει scribe: εἰ ἄρα τι καὶ ἡ. ὀ.

Lach. p. 181. B. Ὦ Σώκρατες, οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινος ἔστι καλὸς, ὃν σὺ νῦν ἐπαινῇ, ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι, καὶ εἰς ταῦτα εἰς ἃ οὗτοι ἐπαινοῦσιν.)

Ver-

Vertit Ficinus: *optima haec laus eſt, o Socrates, quae tibi nunc a viris fide dignis tribuitur, qui in iisdem laudandi & ipſi ſunt, in quibus te laudant.* E qua verſione elegantem elicere lectionem licet: — πιστεύεσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι εἰς ταῦτα (f. ταυτὰ) εἰς ἃ αὐτοὶ ἐπαινοῦσιν. Redde: *pulcra eſt ſane, o Socrates, qua tu nunc celebraris, laudatio, profecta illa a viris & fide dignis & eddem, qua celebrant, laudatione celebrandis.*

P. 182. C. Ornatâ hoc loco Nicias & compoſitâ oratione exercitationem laudat, qua armis pugnatur: ac poſtquam omnem ejus utilitatem expoſuit, hoc item ad ipſius commendationem affert, quod aliarum etiam omnium, quibus conjuncta eſt, diſciplinarum ſtudium excitet. Cui laudationi haec ſubjicit: καὶ ἤδη δῆλον, ὅτι τὰ τούτων ἐχόμενα καὶ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα, καὶ καλὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια ἀνδρὶ μαθεῖν τε καὶ ἐπιτηδεῦσαι, ὧν καθηγήσαιτ' ἂν τοῦτο τὸ μάθημα. Frigide ſane ac languide! Sed ſuam orationi vim omnem atque efficaciam reſtitueris, ſi legas: καὶ τί δεῖ δηλοῦν, ὅτι —; *Et quid opus eſt declarare, diſciplinas, quibus haec conjuncta eſt exercitatio, praeclaras eſſe omnes & cognitu digniſſimas?*

P. 184. C. Poſtquam Nicias & Laches de exercitatione illa ſuam uterque ſententiam profeſſus, alter eam laudibus extulit, alter autem vituperavit ridendamque propoſuit, dubius haeret Lyſimachus, utram utri ſententiam praeferat, nec videt, utilisne judicanda ſit an ſupervacanea exercitatio. Qua fluctuans dubitatione confugit ad Socratem, ejusque arbitrium

ac judicium expetit: ἀλλὰ δέομαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. In quibus verbis, uti nemo non reprehendit ἐπὶ, ita delendum id esse existimare quis possit. Sed malim equidem: καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπικρινοῦντος του καὶ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. *Rogo te, o Socrates, ut quid hoc de re sentias, significes. Nam consultatio haec nostra opus habere arbitro videtur, qui utrasque partes, verane an falsa dicant, examinet ac dijudicet.*

P. 188. D. Καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν, οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα· ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος· οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα.) Conjecit Cornarius: ἀλλὰ τῷ ὄντι ξυνηρμοσμένος αὐτὸς αὑτοῦ κ. τ. λ. Quae conjectura etsi justum omnino sensum praebet, tamen non tota videtur probanda. Neque enim eo adduci possim, ut ζῆν ἡρμοσμένος, quod aptissimè dicitur, ex librariorum errore ita temere natum censeam. Et vero, non est quare moveatur. Alteram conjecturae partem quam maxime probo. Nam οὗ ante ἡρμοσμένος nullum habere locum potest & ex antecedenti ἡρμοσμένος· οὐ ortum videtur. Cum eximia hac sententia conferendus est Maxim. Tyr. Diss. XXXI. c. 2. Ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς τῶν μελῶν ἁρμονίαις τὸ παρακλειφθὲν, κἂν σμικρὸν ᾖ, διαλύει τὸν κόσμον τοῦ μέλους· οὕτω κἂν τῇ τοῦ βίου ἁρμονίᾳ, εἴπερ μὴ ἐκμελὴς ἡμῖν ἔσαι, μηδὲ εἰκῇ διαπεφαινόμενος, ὁμολογίαν εἶναι δεῖ ἔργου καὶ λόγου. Et paucis interjectis: ὅσις οὖν τῆς ἁρμονίας ταύτης ἐρᾷ καὶ

ἐθέ-

ἐθέλει ἡχεῖν τὸν τῶν ἔργων φθόγγον, οὗτος κ. τ. λ. Idem Diſſ. XXXIX. c. 1. Εἰ δέ τις — τὸν αὐτοῦ βίον συμμέτρως καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον, λόγῳ καὶ πόνῳ καὶ ἐθισμῷ καὶ εὐτελείᾳ καὶ καρτερίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἡρμόσατο. Ubi Markl. pro πόνῳ ſubſtituit νόμῳ. Sed praeſtet, opinor, ſervato πόνῳ, delere καὶ ante εὐτελείᾳ, ut hanc habeamus ſententiam: *ſi quis ſuam ipſe vitam ratione, labore atque conſuetudine ad frugalitatem, continentiam caeterasque virtutes omnes concinnè & harmonice temperavit.* Cf. Themiſt. p. 261. D. Et Plutarch. T. II. 809. E. Hac harmoniae notione paſſim Plato praeclare utitur. Gorg. 482. B. *Niſi exiſtimes, eum, qui injuſte vivit, nec tamen injuſtitiae poenas luit, omnium eſſe mortalium infeliciſſimum,* μὰ τὸν Κύνα τὸν Αἰγυπτίων θεὸν, οὔ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς, ὦ Καλλίκλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ· καί τοι ἔγωγε οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀνάρμοστόν τε (l. ἀναρμοστεῖν τε) καὶ διαφωνεῖν, καὶ χορὸν, ᾧ χορηγοίην, καὶ πλείστους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι, ἀλλ' ἐναντία λέγειν, μᾶλλον ἢ ἕνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν. Legg. II. p. 662. B. Rogante Socrate de injuſtis hominibus, nonne injucundam ſibi ipſi ac miſeram vitam traducant, reſpondet Clinias: καὶ πῶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι ξυγχωρεῖμεν; ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὦ Φίλοι, δοίη τὶς συμφωνίαν· ὡς νῦν γε σχεδὸν ἀπᾴδομεν ἀπ' ἀλλήλων. Ib. V. p. 729. A. Ἡ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δὲ ἀναγκαίων μὴ ἐνδεὴς, αὕτη πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη· ξυμφωνοῦσα γὰρ ἡμῖν καὶ

ξυναρμόττουσα εἰς ἅπαντα, ἄλυπον τὸν βίον ἀπεργάζεται. Ib. VIII. p. 837. E. Ἔοικά γε, ὅπερ καὶ ἐτόπαζον, τυχεῖν τῆς σῆς, ὦ φίλε, ξυνῳδίας — Κλεινίᾳ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰσαῦθις περὶ αὐτῶν τούτων πειράσομαι ἐπᾴδων πείθειν. Mitto alia. Unum addo Themiſt. Orat. VI. 77. A. — ἡ τοῦ λόγου κοινωνία, καὶ ἡ τοῦ σώματος πρὸς τὸν λόγον εὐαρμοσία: Quod ductum videtur ex ſublimi illa Platonis ſententia Rep. III. p. 402. C. Οὐκοῦν ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα, καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι; — καὶ μὴν τό γε κάλλιστον, ἐρασμιώτατον· — τῶν δὴ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὅγε μουσικὸς ἐρῴη ἂν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη. Cui Cf. Lucian. T. II. p. 469.

P. 189. D. Ἃ μὲν οὖν νῦν δὴ ἐπεχειρήσαμεν σκοπεῖν, τίνες οἱ διδάσκαλοι ἡμῖν τῆς τοιαύτης παιδείας γεγόνασιν, ἢ τίνας ἄλλους βελτίους πεποιήκαμεν, ἴσως μὲν οὐ κακῶς ἔχει ἐξετάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα ἡμᾶς αὐτούς.) Jubente ſententia corrigendum: ἐξετάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα. *Ad harum rerum conſiderationem non male nosmet ipſos conſideremus.*

P. 191. E. Socrates poſtquam dixerat, in voluptatibus, doloribus, cupiditatibus, timoribus, alios eſſe fortitudine, alios ignaviâ inſignes, nunc deinceps de utraque, fortitudine & ignavia, quaerit τί ποτε ὂν ἑκάτερον τούτων, τοῦτο ἐπυνθανόμην. E quibus verbis etiamſi apte elici poſſet, quod dedit Ficinus, *quid ſit utrumque horum interrogabam*; totus tamen loci nexus longe aliud requirere videtur. Scribendum cenſeo:

τί

τί ποτε ὂν ἑκάτερον τούτων, τοῦτο ἔστι, ἐπυνθανόμην. Unde haec exiſtit ſententia: *quid autem cum ſit utraque res, haec ſit ignavia, illa fortitudo, quaerebam.* Quam ſententiam omnino requirunt ſequentia.

P. 194. A. — ἵνα μὴ καὶ αὐτῶν ἡμῶν αὐτὴ ἡ ἀνδρία καταγελάσῃ, ὅτι οὐκ ἀνδρείως αὐτὴν ζητοῦμεν· εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησις ἐστὶν ἀνδρία.) Expungendum omnino poſtremum hocce ἀνδρία, quod ab aliena manu adſcriptum videtur: *ne nosmet ipſos ipſa derideat fortitudo, quod non fortiter eam exquirimus, num forte ipſa ſit temperantia.* πολλάκις h. l. quod Interpretem latuit, *forte* notat, neque hac ſignificatione apud Platonem infrequens eſt: Phaedon. 73. D. Ὥσπέρ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν, πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Rep. IV. 424. C. Μὴ πολλάκις τὸν ποιητήν τις οἴηται λέγειν κ. λ. Ib. IX. 584. B. Ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς. Theag. 122. A. Ἵνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τῳ διαφθαρῇ. Critia 113. A. Μὴ πολλάκις ἀκούοντες — θαυμάσητε. Alibi. Conf. Abreſch. Diluc. Thucyd. p. 174.

P. 198. D. Οἷον περὶ τὸ ὑγιεινὸν εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους, οὐκ ἄλλη τις ἢ ἰατρικὴ, μία οὖσα, ἐφορᾷ καὶ γιγνόμενα καὶ γεγονότα, καὶ γενησόμενα.) Uti mox καὶ δή που τὰ περὶ τὸν πόλεμον — ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται, ita & hoc loco legendum οἷον τὰ περὶ τὸ κ. λ. Poſt ὑγιεινὸν addam καὶ νοσῶδες. Suadet hoc conſtans fere Platonis conſuetudo. In antecedentibus ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ σὺ σκόπει τὰ λεγόμενα· Scribe: σύσκοπει.

P. 199. B. Ἡ δέ γ' αὕτη ἐπιστήμη τῶν αὐτῶν καὶ μελ-

μελλόντων καὶ πάντως ἐχόντων εἶναι (ὡμολόγηται.)] Huic lectioni si conferamus & Ficini versionem: *Eadem vero scientia est earundem rerum praeteritarum, praesentiumque & futurarum*, & quae sequuntur οὐ γὰρ μελλόντων μόνον περὶ τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐπαΐει, ἀλλὰ καὶ γιγνομένων καὶ γεγονότων καὶ πάντως ἐχόντων, dubitare non possumus, quin ab auctore profecta sit haecce scriptura: ἡ δὲ γ' αὐτὴ ἐπιστήμη τῶν αὐτῶν καὶ γεγονότων καὶ γιγνομένων καὶ μελλόντων καὶ πάντως ἐχόντων εἶναι.

P. 201. A. Ἐγὼ γὰρ φημὶ χρῆναι, ὦ ἄνδρες (οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος) κοινῇ πάντας ἡμᾶς ζητεῖν.) Lege: ἔκφορος λόγου. Simillime Aristoph. Thesmoph. vs. 479.

Αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κοὐδεμί' ἔκφορος λόγου.

Ita ἐκφέρειν apud Platonem Menex. p. 236. C. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον. Et Lucian. Necyom. p. 457. fine. Ἀλλὰ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὔδε τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν κ. τ. λ.

Lysid 212. B. φιλοῦντες γὰρ ὡς οἷόντε μάλιστα οἰόμενοι οἴονται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι· οἱ δὲ, καὶ μισεῖσθαι.) Stephanus depravatum illud οἰόμενοι in οἱ μέντοι mutandum censuit; sed malim equidem: οἱ μὲν οἴονται οἱ α., οἱ δὲ, κ. μ. *Quod nonnunquam amatoribus erga amatos accidit: ardentissimè eos amantes, vel amari se vicissim non credunt, vel etiam odio haberi.* — Quae in antecedentibus occurrit dictio ποιήματα ἡμῶν καταντλεῖν, perquam illa elegans, obvia est item Rep. I. p. 344.

p. 344. D. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Unde profecit Lucian. Demosth. Encom. T. III. p. 503. Ἦ που γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Eadem forte elegantia restituenda est Platoni Reip. III. 411. A. Οὐκοῦν ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥσπερ διὰ χώνης (ἃς δὴ νῦν ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας) — ut, sublatis uncis, pro καταυλεῖν reponatur καταντλεῖν. Caeterum ex hoc loco colorem duxit Themist. Orat. XXII. 265. B. Οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ προσᾄδουσι, γλυκεῖάν τε καὶ μαλακὴν καταχέοντες ὑμῶν ἁρμονίαν. Addit autem κατὰ in καταντλεῖν & similibus verbis, praesertim si genitivum, quem vocant, sibi adjunctum habet, miram dictioni venustatem. Rep. VII. 536. B. Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Legg. VII. 800. C. Καὶ σάντες οὐ πόῤῥω τῶν βωμῶν, ἀλλὰ παρ' αὐτοὺς ἐνίοτε, πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν κατάχέουσι, ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοώδεσάτοις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς· Ibid. 804. B. Καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν, ὡς πάντων δειλότατον Φύσει θηρίων ἐσί. Min. 302. D. Διὰ τί οὖν ποτε — αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασαι τοῦ Μίνω ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος; Lucian. Nigrin. T. I. p. 41. Ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥσε κ. τ. λ. Id. Eunuch. T. II.

p. 351.

p. 351. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; Id. Lexiph. T. II. p. 338. Εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Quod expreſſum eſt ex Platonis Critone 54. D. — Sub finem hujus dialogi νῦν δὲ — ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, καταγέλαστοι γεγόναμεν, ἐγώ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς, eodem Ficino duce, legendum cenſeam ἐγώ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς, νέοι. Hujusmodi antitheſi in primis delectari ſolet Plato. Apol. Socr. 25. D. Τί δή ποτ' ὦ Μέλιτε, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν, ὥσε — Legg. VII. 821. E. Καίτοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε οἶός' ἦν δῆλοῦν τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος. Theaet. 183. D. Νέος ὤν, ὦ Θεαίτητε, τοὺς πρεσβυτέρους ἀδικεῖν διδάσκεις; Menex. 234. A. Καὶ ἄρχειν ἡμῶν, ὦ θαυμάσιε, ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων, τηλικοῦτος ὤν; Auctor dialogi, qui *Hipparchus* inſcribitur, Platonem imitatus 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχείρει με ἐξαπατᾶν, ἄνδρα πρεσβύτερον ἤδη, οὕτω νέος ὤν. Et magnam fere antitheſi efficaciam addit orationis concinnitas. Tim. 47. C. — συγγενεῖς ἐκείναις οὔσας, ἀταράκτοις τεταραγμένας. Menex. 241. A. Οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι τοσοῦτον μόνον ἐπιδείξαντο τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι κατὰ γὴν οἵόντε ἀμύνασθαι τοὺς βαρβάρους ὀλίγοις πόλλούς· Jone 534. D. Ἵνα ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες εἰδῶμεν ὅτι οὐχ οὗτοι εἰσὶν οἱ ταῦτα λέγοντες, οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νοῦν μὴ πάρεσιν. Gorg. 511. B. Καὶ σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μὲν, ἂν βούληται· ἀλλὰ πονηρὸς ὢν καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. Apol. S. 19. A.

Ἐπι-

Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὐτωσὶν ὀλίγῳ χρόνῳ. Ibid. 24. A. Quae antitheſeos efficacia reddenda videtur Timaeo 86. E. Ὅπου γὰρ ἂν οἱ — χυμοὶ — τὴν ἀφ' αὑτῶν ἀτμίδα τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ συμμίξαντες ἀνακερασθῶσι, παντοδαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι, μᾶλλον καὶ ἧττον, καὶ ἐλάττω καὶ πλείω. ut legatur μᾶλλον καὶ ἧττον, ἐλάττω καὶ πλείω.

Menex. p. 247. E. *Niſi parentes noſtri fortiter ferant ſortem noſtram, ſuſpicionem facile moveant, vel parentes ſe noſtros non eſſe, vel mentiri quicumque nos laudant:* χρὴ δὲ οὐδέτερα τούτων· ἀλλ' ἐκείνους μάλιστα πάντων, ἡμῶν ἐπαινέτας εἶναι, ἔργῳ παρέχοντας αὑτοὺς φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἀνδρας ἀνδρῶν·) Huic ſententiae ſuam reddideris vim omnem ac ſignificationem, ſi interpungas ἡμῶν ἐπαινέτας εἶναι ἔργῳ, παρέχ. Magnam vim habet ἄνδρας ἀνδρῶν, quam formam inſigni fere efficaciâ uſurpavit Plato. Et operae pretium eſt hujus uſus nonnulla hic exempla adſcribere. Epiſt. VII. 341. E. Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ — μόγις ἐπισήμην ἐνέτεκεν, εὖ πεφυκότος, εὖ πεφυκότι. Ibid. 351. A. — εὐεργετῶν ἐν δυνάμει καὶ τιμαῖσι γενέσθαι τὰ μέγιστα ἐν ταῖς μεγίσταις. Rep. X. 600. E. Ἀλλ' — ὁ ζωγράφος σκυτοτόμου ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν. Euthyd. 304. E. Περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιούμενον. Menex. 239. C. Δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν ἔχει. Legg. V. 740. E. Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων. Rep. VIII. 566. D.

ὅτι μέγας μεγαλωσὶ οὐ κεῖται. Tim. 37. A. Ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων. Ib. 30. A. Εὗρισκεν — οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι ποτ' ἔργον. Ib. 33. A. ex Cod. Tub. & Ficini verſione διὰ δὴ — τὸν λογισμὸν τόνδε ἓν ὅλου ὅλων ἐξ ἁπάντων καὶ τελέων τέλεον — ξυνέσησε. Ibid. 34. B. Καὶ ὅλον καὶ τέλεον ἐκ τελέων καὶ ὅλων σωμάτων σῶμα ἐποίησε ubi vulgo legitur καὶ ὁ. κ. τ. ἐ. τελέων σωμάτων σ. ἐπ. Sed formam hanc Cicero vertendo expreſſit C. V. §. 5. fine. Legg. VIII. 835. C. Gorg. 522. D. Protag. 316. C. Numen. apud Euſeb. 543. C. Cf. Abreſch. Animadv. ad Ariſtaen. p. 257 & 317.

Polit. p. 258. B. Οὐ μὲν δὴ κατὰ ταυτόν γε, ὦ Σώκρατες, φαίνεταί μοι τμῆμα. Νέος ΣΩ. Τί μήν; ΞΕΝ. Κατ' ἄλλο. Νέος ΣΩ. Ἔοικέ γε. ΞΕΝ. Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἂν εὑρήσει;) Scribe: Κατ' ἄλλο, ἔοικέ γε· τὴν οὖν π. Frequenter nec invenuſte brevi hujusmodi reſponſo additur ἔοικέ γε. Charm. p. 175. A. Πῶς οὖν ὠφέλιμος ἔσαι ἡ σωφροσύνη; — Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἔοικέ γε. Sic εἰκός γε Lach. p. 184. E. Ἆρα τοῖς πλείοσιν ἂν ἡμῶν πείθοια, ἢ ἐκείνῳ ὅστις; — Ἐκείνῳ εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Theaetet. p. 203. C. Alibi. Eleganter hanc de Politico diſputationem πολιτικὴν ἀτραπὸν vocat: qua metaphora varia ſubinde ratione utitur. Lyſide p. 213. E. Ἀλλὰ ταύτῃ μὲν μηκέτι ἴωμεν· (καὶ γὰρ χαλεπή τις μοὶ φαίνεται, ὥσπερ ὁδός, ἡ σκέψις) ᾗ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι, σκοποῦντα τὰ κατὰ τοὺς ποιητάς.

Cri-

Critia init. Ὡς ἄσμενος, ὦ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαύμενος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι. Soph. 231. C. Πρῶτον δὴ φάντες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν· καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι — Rep. VII. 532. E. Οἷ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη, καὶ τέλος τῆς πορείας. Sic item Themist. Orat. II. p. 38. B. Μικρὸν ἐπισήσαντες, εἰ δοκεῖ, καὶ διαναπαυσάμενοι ἐκ τοῦ δρόμου, σκοπῶμέν τοι — Max. Tyr. Diss. XXV. init. Ἀναλαβόντες αὖθις αὖ τοὺς περὶ ἔρωτος λόγους, ὥσπερ ἀρχὴν μακρᾶς ὁδοῦ, μετ' ἀνάπαυλαν βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ τέλος, ἡγεμόνας παρακαλέσαντες τῆς ὁδοῦ Ἑρμῆν κ. τ. λ.

P. 260. D. Οὐκοῦν καὶ τὸ κηρυκικὸν φῦλον, ἐπιταχθὲν, τἀλλότρια νοήματα παραδεχόμενον, αὐτὸ δεύτερον ἐπιτάττει πάλιν ἑτέροις.) His si conferamus praecedentia, quibus connexa sunt, πωληθέντα που πρότερον ἔργα ἀλλότρια παραδεχόμενοι, δεύτερον πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι, dubitare non possumus quin auctor scripserit: — ἐπιταχθέντα τἄλλότρια νοήματα παραδεχόμενον αὐτὰ δευτ. Simili modo corrige locum infra p. 307. A. Ὡς ἡσυχαΐά που φαμὲν ἑκάστοτε καὶ σωφρονικὰ, περί τε διάνοιαν πράττομεν ἀγασθέντες καὶ κατὰ τὰς πράξεις αὖ βραδέα καὶ μαλακὰ, καὶ ἔτι περὶ φωνὰς γιγνόμενα λεῖα καὶ βαρέα — Lege: πραττόμεν' ἀγασθέντες. *Uti quieta & temperata dicimus, quae circa cogitationem & actionem lente ac placide, & circa voces leviter ac graviter fiunt.* Item p. 309. B. Τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον

φημονοφυὲς νομίσας αὐτῶν εἶναι τὸ φερεὸν ἦθος. Scribe: νομίσασ' αὐτῶν. Sermo eſt de Arte Politica, uti in ſequentibus, ubi dicitur ξυναρμοσαμένη. Nec diſſimili remedio opus habet Rep. VII. 538. C. Ἀλλὰ πῇ προσάπτομεν· οὓς τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ εἰκών; Τῇ δε. Cui difficili obſcuroque loco ſenſum ac lumen reſtitueris corrigendo: ἀλλὰ πῇ πρὸς ἁπτομένους τῶν λ. α. φ. *Sed quâ ratione ad illos, qui dialecticae ſtudent haec referenda eſt comparatio? Hacce.* Ita in ſequentibus p. 539. A. — τῶν οὕτω λόγων ἁπτομένων.

P. 264. E. Τί δέ; Τὸ πολιτικὸν, ὥσπερ τὸ πεζὸν, ζητητέον; ἢ οὐκ οἶει καὶ τὸν ἀφρονέστατον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, δοξάζειν οὕτω;) Legit Ficinus: — τὸ πολιτικὸν, ὡς περὶ τὸ πεζὸν ζητητέον, οὐκ οἶει —; Vertit enim: *Quod civilis facultas circa illa, quae gradiuntur, dumtaxat verſatur, vel ſtolidiſſimus quisque, ut ita dixerim, animadverteret.* Nec alia fuiſſe videtur Platonis ſententia ac ſcriptura: niſi forte τὸ πολιτικὸν, uti & antecedens τὸ βασιλικὸν, in τὸν πολ. & τὸν βασ. mutandum cenſeas.

P. 268. B. Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν, μόνον ἐκκρίνοντες, μυρίων ἄλλων ἀμφισβητούντων;) Scribendum eſt ſine dubio ἐγκρίνοντες. Haec autem Regis cum paſtore aſſimilatio inſignem habet ſublimitatis vim Legg. IV. p. 713. C. ubi aureâ aetate Saturnus dicitur hominibus praepoſuiſſe non homines, qui ipſos regerent,

ſed

ſed ejusmodi naturas, quae tanto eſſent hominibus ſuperiores, quanto nunc ſunt gregibus paſtores. Cf. infra p. 271. D. & Critia p. 109. B. *Dii, cum terram invicem ſecundum varias ipſius regionis diſtribuiſſent*, οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ἢ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Cui loco ſi conferamus quam ipſius verſionem dedit Ficinus, reperiemus, multa ei & praeclara jam deeſſe, quae in Ficini Cod. exſtiterunt. Sic enim vertit: *Hoſce, veluti greges ipſorum poſſeſſionesque & armenta nutrivere, hoc tantum excepto, quod corporibus corpora cogere noluerunt, quemadmodum plagis pecora jumentaque paſtores ſolent:* AT VERO TAMQUAM DOCILE ET OBEDIENS ANIMAL, QUASI EX PUPPE NAVEM AGILEM DIRIGENTES, PERSUASIONE PRO GUBERNACULIS UTEBANTUR, EAQUE ANIMAM ATTINGEBANT *& pro arbitrio ſuo ita ducentes mortale genus omne gubernabant.* Sed ſublimis ſententiae jacturam, ut haec Ficini verſio, ita Plutarchi locus aliquantum compenſat, qui manifeſte ſententiam exprimit. Locus ille eſt in Praec. Ger. Reip. T. II. p. 801. D. qui, etſi longiusculus, totus apponendus eſt, ut ſenſus appareat: Οὐ μὴν ἀμελητέον γε διὰ τοῦτο τῆς περὶ τὸν λόγον χάριτος καὶ δυνάμεως, ἐν ἀρετῇ θεμένους τὸ σύμπαν, ἀλλὰ τὴν ῥητορικὴν νομίσαντες μὴ δημιουργὸν, ἀλλά τι συνεργὸν εἶναι πειθοῦς, ἐπανορθωτέον τὸ τοῦ Μενάνδρου. Τρόπος ἐσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.

καὶ γὰρ ὁ τρόπος καὶ ὁ λόγος· εἰ μὴ νὴ Δία φήσει τις ὡς τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον, καὶ τὸν ἱππέα στρέφειν τὸν ἵππον, οὐ τὸν χαλινόν, οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὅπερ εὐστοφώτατον ζῶον, ὥς φησι Πλάτων, οἷον ἐκ πρύμνης ἀπτομένην καὶ κατευθύνουσαν· Obiter moneo, in eodem Dialogo paullo ante pro τοῖς δ' ἐνθένδε ἐκπλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος legendum esse τ. δ' ἐ. ε. ἐπὶ τὸ πέραν πέλαγος.

P. 271. B. Ἐχόμενον γὰρ ἔοι τῷ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν, ἐκ τῶν τετελευτηκότων αὖ, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκεῖ ξυνισαμένους, καὶ ἀναβιωσκομένους — καὶ γηγενεῖς δὴ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξ ἀνάγκης φυομένους, οὕτως ἔχειν τοὔνομα καὶ τὸν λόγον.) Neque Eusebii lectionem τοὔνομα καὶ τὸν τρόπον, nec vero Stephani conjecturam τοὔνομα κατὰ τὸν λόγον; sed unice vulgatam τοὔνομα καὶ τὸν λόγον germanam esse judicem. Sensus est: *terrigenas & nomine dici & definitione significari.* Ita fere ὄνομα & λόγος a se invicem distinguuntur, ut λόγος sit, *quo nomen definitur ac declaratur.* V. Soph. p. 218. C. 221. A. Euthydem. p. 285 & 286. Cf. Dan. Heinsi. ad Max. Tyr. in not. p. 90. Caeterum ne Eusebii lectionem omnino negligamus, ipsius forte τὸν τρόπον substituendum pro priore τὸν λόγον, ut legatur κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Quod autem dicit τῷ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν proverbium respicit, quod memorat Legg. I. p. 646. A. Οὐ μόνον ἄρ', ὡς

ὡς ἔοικεν, ὁ γέρων δὶς παῖς γίγνοιτ' ἂν, ἀλλὰ καὶ ὁ μεθυσθείς.

P. 273. D. *Deus, mundum videns conturbatum & in dissolutionis discrimine versantem*, πάλιν ἔφεδρος αὐτοῦ τῶν παλαιῶν γιγνόμενος, τὰ νοσήσαντα καὶ λυθέντα ἐν τῇ καθ' αὐτὸν προτέρᾳ περιόδῳ στρέψας, κοσμεῖ τε, καὶ ἐπανορθῶν, ἀθάνατον αὐτὸν καὶ ἀγήρῳ ἀπεργάζεται.) Magnifica profecto & sublimis sententia! Sed vitium latet, quod orationem impeditum reddit. Expungendum videtur τὰ ut νοσήσαντα καὶ λυθέντα ad κόσμον referatur. Verte: *Iterum ad ejus gubernacula praesidens, aegrotantem eum ac dissolutum ad priorem circumvolutationem dirigens in ordinem redigit.* Supra παρὰ μὲν γὰρ τοῦ συνθέντος πάντα καλὰ κέκληται, praeeunte Ficino, corrige: κέκτηται.

P. 275. C. Postquam dixit Hospes opinari se τοὺς δ' ἐνθάδε νῦν ὄντας πολιτικοὺς, τοῖς ἀρχομένοις ὁμοίους τε εἶναι πολὺ μᾶλλον τὰς φύσεις, καὶ παραπλησιαίτερον παιδείας μετειληφέναι καὶ τροφῆς, ita pergit: Ζητητέον γε μὴν οὐδὲν ἂν εἰ ἦσάν αὖθ' ἧττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ' οὕτως εἴτ' ἐκείνως πεφύκασι. Quibus verbis omnem, opinor, obscuritatem hac emendatione eximas: Ζητητεοί γε μὴν οὐδὲν ἂν εἶησαν οὔθ' ἧττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ' κ. τ. λ. *Verumtamen, sive hoc, sive illo modo se habeant, nihilominus quaerendi sunt.* Ita paulo ante ἀμφισβητοῦσι τῷ ζητουμένῳ ταυτῦν. Simili emendatione expedimus Critiam p. 117. E. Τοῦτο δὴ πᾶν συνῳκει τὸ μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων, ut legamus: — συνῳκεῖτο.

P. 275.

P. 275. D. *Politicam definientes gregis altorem, ut hoc eum nomine apprehenderemus, effugit nos* κατὰ τὴν ὀνομασίαν. ΣΩ. Πῶς; ΞΕΝ. Τοῦ τὰς ἀγέλας ἑκάστας τρέφειν, τοῖς μὲν ἄλλοις πού πᾶσι μέτεστι νομεῦσι, τῷ πολιτικῷ δὲ οὐ μετὸν, ἐπηνέγκαμεν τοὔνομα, δέοντι τῶν κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμπασι. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις, εἴπερ ἐτύγχανέ γε ὄν. ΞΕΝ. Πῶς δ' οὐκ ἦν τό γε θεραπεύειν που πᾶσι κοινόν —) Locus non una parte depravatus. Ferri enim non potest, Politicum dici humani generis non esse pastorem. Hoc in antecedentibus omnium maxime demonstratum est. Deinde nihili esse videtur Socratis responsum. Equidem legendum conjeci: τῷ πολιτικῷ δὲ αὖ μετὸν, ἐπηνέγκαμεν τοὔνομα, δεόν γε τῶν κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμπασι. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις, εἴπερ ἐτύγχανε μεῖον πᾶσι. ΞΕΝ. Πῶς κ. τ. λ. Huc redit Hospitis sententia. „ Politicum nondum cepimus, quia nomine eum definivimus, quod a caeteris eum pastoribus non distinguit, „ sed his item commune est." Verte: *Effugit nos Politicus secundum nomen quod ipsi imposuimus. So. Quomodo? Hosp. Greges alere caeteris pastoribus omnibus proprium est, &, cum Politico item propriuin sit, hoc ei nomen imposuimns, etiamsi commune nomen omnibus imponendum sit pastoribus. So. Vere dicis, si quidem omnibus hoc proprium sit. Hosp. Quidni vero cura omnibus propria sit?* Πᾶσι, quod inferendum puto, a sequentibus πῶς absorptum videtur. Infra p. 277. D. post καὶ μάλα ἀτόπως ἐοίκαμεν ἐν τῷ παρόντι κινῆσαι τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος ἐν ἡμῖν exciderunt non-

nonnulla, quae in codice ſuo Ficinus reperiſſe videtur. Subjungit enim: *nempe in magnis arduisque incoepimus, quod in minimis & facilibus erat per ordinem inchoandum.* quod apprime huic loco convenit, praeſertim cum ab Hoſpite dicatur, qui per totum hunc Dialogum analyticam differendi rationem ſequitur.

P. 285. E. Ἀλλ', οἶμαι, τοὺς πλείους λέληθεν ὅτι τοῖς μὲν τῶν ὄντων ῥαδίως καταμαθεῖν αἰσθηταί τινες ὁμοιότητες πεφύκασι, ἃς οὐδὲν χαλεπὸν δηλοῦν, ὅταν αὐτῶν τις βουληθῇ τῷ λόγον αἰτοῦντι περί του, μὴ μετὰ πραγμάτων, ἀλλὰ χωρὶς λόγου ῥαδίως ἐνδείξασθαι.) Sententiam habebis & integram & perſpicuam, ſi μὴ ante μετὰ πραγμάτων, quod menti auctoris repugnat, expungas: deinde ῥαδίως καταμαθεῖν, duce Ficino, in ῥαδίοις καταμαθεῖν immutes.

P. 290. D. Ἤδη τοίνυν μοι δοκοῦμεν οἷόν γέ τινος ἴχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι.) Hujus loci quae in Ed. Baſ. exſtat lectio γείτονος ἴχνους non video quare Stephano placuerit. Dicit enim Hoſpes, de ſacerdotibus ſe mentionem facientem in aliquod quaſi veſtigium incidiſſe, eo ducens, quo ipſe tenderet, i. e., ad reges; apud Aegyptios enim ſacerdotes ſimul eſſe reges. Eadem eſt dictionis venuſtas Themiſt. Orat. I. p. 12. C. Ἀλλ' ἐπανακτέον τὸν λόγον ἐκτρεπόμενον τοῦ ἴχνους, ἐφ' ὅπερ ὥρμησεν ἐξ ἀρχῆς. Orat. XX. p. 235. A. Οὔδε ἴχνους λαβέσθαι οἷός τε ὢν, οὔτε ἀρχῆς ἡσινοσοῦν ἐπιδράξασθαι εἴσω φερούσης. Orat. XXIII. p. 288. B. Σκοπῶμεν ὅσις ἄν μοι αὐτῷ προσαρμόσαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὕροιτε ὥσπερ ἴχνος τηλαυγὲς τῆς ἐμῆς πορείας. Infra p. 301. D. Νῦν δέ γε ὅτε

οὐκ ἔστι γιγνόμενος, ὡς δὴ φαμὲν, ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεὺς, οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται, τό, τε σῶμα εὐθὺς καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων εἷς, δεῖ δὴ συνελθόντας ξυγγράμματα γράφειν, ὥς ἔοικε, μεταθέοντας τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἴχνη. Cujus modi elegans comparatio placuit item Xenophonti Cyrop. V. 118. B. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐμοίγε δοκεῖς σὺ φύσει πεφυκέναι, οὐδὲν ἧττον, ἢ ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελισσῶν ἡγεμών· quo referendum pulcerrimum illud Themistii Orat. II. p. 36. A. Φύεται δὲ αὐτόματος, καὶ ἐκτρέφεται, ὥσπερ ἐν σμήνει, αὐτοφυὴς ἐκ γενετῆς καὶ αὐτοδίδακτος βασιλεὺς, ᾧ συμπεριβομβεῖ καὶ συμπέτεται ἑκούσιον τὸ σμῆνος καὶ ξὺν χαρμονῇ. Cf. Rep. VII. p. 520. B.

V A-

VARIAE LECTIONES.

PLATONIS SOPHISTA

(a D. RUHNKENIO)

Ad Cod. Reg. 1812. *collatus.*

Pag.		
217. E.	χαρίσασθαι	χαρίζεσθαι
218. B.	δὴ νῦν οὕτως	μὲν δὴ οὕτως
— C.	συνομολογεῖσθαι	συνωμολογῆσθαι
220. A.	Καὶ ἔνια	κατ' ἔνια
— B.	μὲν γένους πᾶσα ἡμῖν ἡ — καθ' ἃ τὸ — αὐτόθι	μὴν γένους, πᾶσα μὲν ἡ — κατὰ τὸ — αὐτόθεν
— E.	οὐχ ἥτις	οὐχ ἥ τις
221. A.	δοκῶ μὲν	δοκῶμεν
— B.	ὅλου	ὅλον
223. D.	τὴν δὲ ἀλλότρια	τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια
— E.	περὶ ψυχὴν	περὶ τὴν ψυχὴν
224. C.	μεταβλητικὴν	μεταβλητικὸν
225. A.	τῷ μὲν σώματα — καὶ πρέπον λέγειν ὄνομα τι	τῷ μὲν σώματι — καὶ πρέπον ὄνομα λέγειν, τι
— B.	ἀπορήσεις	ἀποκρίσεις
— D.	τὸν τοίνυν τοὐναντίον	τούτου τοίνυν τοὐναντίον
226. C.	ὥσπερεὶ	ὡς περὶ
227. A.	ἔσχεν	ἔχει
— B.	εἰλήχασι	εἰλήφασι
— C.	εἴπερ ὅγε	εἴγε ὅπερ
— D.	ὑφηγῇ	ἀφηγῇ

Pag.		
228. A.	δυσειδὲς τῶν ἓν ὄντων γένος	δυσειδὲς ἓν ὂν γένος
229. A.	ἀρθότατα	ἀρθότερον
232. B.	αὐτοὺ μηνύων	αὐτὸ μηνῦον
234. A.	ἐρεῖς. τινὰ γὰρ	ἐρεῖς τινα. καὶ γὰρ
236. A.	εἰκός γε	ἐοικός γε
— B.	μηδὲ εἰκὸς	μηδ' ἐοικὸς
— E.	ὄντως εἶναι	ὄντως οὖν fed in marg. εἶναι
237. B.	κἀμὲ κατὰ ταύτην	κἀμὲ καὶ ταύτην
— C.	τῶν τι ὄντων ἐπὶ τὸ μὴ ὂν	τῶν ὄντων ἐπί τι τὸ μὴ ὂν
— E.	γοῦν ἂν — ἔχοι	γοῦν — ἔχει
238. B.	οὐκοῦν	οὔκουν
239. A.	ὡς ἓν — ἕν τε γὰρ ἤδη.	ὡς ἑνὶ — ἕν τε γὰρ εἴδει
— E.	ὡς βλέπων τι	in marg. ὡς βλέποντι
241. E.	τεχνῶν τῶν ὅσαι	τεχνῶν ὁπόσαι
243. B.	αὐτοῦ περὶ	αὐτοῦ πέρι
— D.	ἢ δῆλον ὅτι — ἀναπυνθανομένους — τοῦτ' ἀμφοῖν	ἢ δηλονότι — ἀναπυνθανομένων — τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν
244. C.	τοῖς οὖν αὐτοῖς — οὐ πάντως ῥᾷστον	τίς οὖν αὐτοῖς — οὐ πάντως ῥᾷστον
245. B.	εἶναι τὸ ὂν	in marg. τὸ ἓν
	εἶναί πως, οὐ	εἶναι πῶς οὖ
— D.	ἀλλὰ μυρία	ἄλλας μυρίας
246. B.	ἦ δεινοὺς εἴρηκας	ἤδειν οὓς εἴρηκας
— D.	περὶ βελτιόνων	παρὰ βελτιόνων
248. D.	μανθάνω τό δέ γε. ΞΕ. ὡς	μανθάνω. ΞΕ. Τό δέ γε ὡς
249. C.	καθορᾷς — ὀπουοῦν — τῷ δὴ φιλοσόφῳ	καθορᾷν — ὁπηοῦν — τῷ δὴ φιλοπόνῳ
— D.	βαβαὶ μέν τ' ἂν περὶ τὴν	βαβαὶ μέ τ' ἂν & in marg. μηδὲν ἂν
		in marg. πλὴν τὴν
251. E.	ἀποκρινόμενον	ἀποκρινόμενος
252. A.	τί δὲ; ἔσαι — προσκοινωνοῦν	τί δὲ ἔσαι; — προσκοινωνεῖν
— B.	μετείημεν	μετίοιμεν & in marg. μετίοιεν

Pag.		
255. A.	θάτερον ὁποτερονοῦν	θάτερον. ὁπότερον οὖν
256. B.	γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο	γέγονεν ὡς οὐκ ἐκεῖνο
257. C.	τί τὸ ποῖον; — τινὰ ἑαυτῆς	τὸ ποῖον; — τινὰ
— D.	τέχναι τισὶ τάχ' ἂν. ΞΕ. Ἀλλό πη δὴ λέγωμεν. ἔστι	in marg. τέχναι τ' εἰσὶ τάχ' ἂν. ἀλλά πη δὴ λέγωμεν. ΞΕ. Ἔστι
259. D.	ὅ Φησιν τούτῳ	ὅ Φησι τούτων
263. C.	δέ γε, τίνος	λέγε τίνος
264. E.	τὴν οἰκείαν λιπόντες Φύσιν	τὴν ἴδιον οἰκίαν λιπόντες, Φύσιν
265. D.	ὑπολαμβάνω	ὑπολαμβάνων
— E.	αὐταῖν	αὐτοῖς & in marg. αὖθις
266. A.	αὐτὸ ποιητικὸν	αὖ τὸ ποιητικὸν
267. D.	ἀπορεῖν	εὐπορεῖν
268. A.	ὧν εἴρηκας	ὡς εἴρηκας
— B.	μακρολογώτερον	μακρολογώτατον

PARS DIALOGI PROTAGORAE

(a D. RUHNKENIO)

ad Cod. Reg. 3017. *collata.*

Pag.		
220. C.	ὁποτέρως βούλοιτο διεξιέναι	ὁποτέρους βούλοιτο οὕτως διεξιέναι
— E.	τοὺς δ' ἀσθενεςέρους τάχει ἐκόσμει· τοὺς δὲ	τὰ δὲ ἀσθενέστερα τάχει κόσμει. τὰ δὲ
321. A.	ἀλληλοφθοριῶν — εὐμαρίαν — ὑπάρχῃ	ἀλληλοφθορίας — εὐμάρειαν — ὑπάρχοι

Pag.		
321 B.	ἔλαθεν αὐτὸν	ἔλαθεν αὐτὸν
— C.	λοιπὸν δὴ ἔτι ἀκόσμητον	λοιπὸν δὲ, ἀκόσμητον ἔτι
— D.	κτητήν τῳ ἢ χρησ.	κτήσαντο χρησ.
— E.	ἔμπυρον τέχνην	ἔμπειρον τέχνην
322 A.	μετέσχε — ἐνόμισε· καὶ ἐπεχείρει — τέχνη· καὶ οἰκήσεις — εὕρετο	μὲν ἔσχε — ἐνόμισε· ἐπεχείρει — τέχνη· οἰκήσεις — εὕρατο
— B.	ἠδίκουν ἀλλήλους	ἠδίκουν
— C.	Ἑρμῆς, διὰ τίνα	Ἑρμῆς, τίνα
— D.	μετεχόντων	μὲν ἐχόντων

VARIAE LECTIONES

CODICIS VOSSIANI EX BIBLIOTHECA LUGDUNO-BATAVA,

quo continetur Platonis *Minos*, omissâ editâ lectione.

P. 313. A. τῶν νόμων; — κατ' αὐτὸ τοῦτο — οἶμαι

Ibid. B. νόμος. εἰ οὖν σοι πρόχειρον εἰπέ. — ἄλλο δὲ τὰ λεγόμενα· καὶ ἄλλο μὲν ἀκοῇ, ἄλλο δὲ τὰ ἀκουόμενα· καὶ ἄλλο δὴ νόμος, ἄλλο δὲ τὰ νομιζόμενα;

Ibid. C. ἀλλόμοι γῦν ἐφάνη pro ἀλλ' ὅμοιον νῦν ἐφάνη

P. 314. A. δηλούσῃ ἡμῖν τὰ πράγματα. εἰ δ' αὖ ἤρετο ἡμᾶς, τί δαὶ, ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούεται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ, ἀπεκρινάμεθ' ἂν αὐτῷ τῇ διὰ τῶν ὤτων δηλούσῃ ἡμῖν τὰς Φωνάς. — τίνι ὄντι τῷ νόμῳ

Ibid. B. καὶ νοσώδη — μαντικῇ. ἡ γάρ που τέχνη — εἶναι: Τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα, ἔμοιγε δοκεῖ·

Ibid.

P. 314. C. τάχα δὲ ὧδε ἂμεινον εἰσόμεθα — τί δαὶ δίκαιοι — οἱ νόμοι — οἱ δὲ ἄνομοι, ἀνομίᾳ ἄνομοι

Ibid. D. οἱ δὲ ἄνομοι — ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ ἀνομία; — ζητεῖν:

Ibid. C. non exstat MIN. Οὐ δῆτα. — ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν δόξα γέ τις καὶ αὐτό μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι.

P. 315. A. ὁ νόμος ἆρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις; — ἐξεύρεσις

Ibid. B. χρῶνται, ἄλλοι τε ἄλλοις

Ibid. C. ἔνιοι αὐτῶν καὶ τοὺς αὐτῶν υἱεῖς τῷ Κρόνῳ, ὡς ἴσως συ ἀκήκοας — ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τῇ λοκαίᾳ

Ibid. D. ἐγχυτιστρίας — οἱ δ' αὖ ἐκείνων ἔτι πρότεροι, αὐτοῦ — κατὰ ταυτὰ — οὐδεν τοι — λέγῃς.

Ibid. E. Φέρε δὴ σὺ·

P. 316. A. Πέρσαις; ἀλλὰ: ἀεὶ δή που; — πότερον δὲ τὰ πλείον ἕλκοντα — τὰ πλείου ἕλκοντα — Λοκαίᾳ;

Ibid. B. κατὰ πάντων εἰπεῖν — ἁμαρτάνῃ

Ibid. D. νομίζουσιν, ἢ ἄλλοι ἄλλα; — καὶ οἱ ἰατροὶ — νομίζουσιν εἶναι; Ναὶ:

Ibid. E. Ἆρ' οὖν καὶ τὰ γεωργικὰ συγγράμματα, νόμοι εἰσὶν; — κηπουρῶν — κηπουρικοὶ ἆρα νόμοι ἡμῖν εἰσὶν οὗτοι; — Μαγειρικοὶ ἆρα νόμοι εἰσίν;

P. 317. A. ἆρα ταῦτα συγγράμματα ἐστὶν, οὓς οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι βασιλέων τε καὶ ἀγαθῶν συγγράμματα

Non exstat ἐπίσανται δ', ὡς φασὶν, οἱ μάγειροι;

Ibid. B. περὶ τῶν αὐτῶν; οὐκ: οὐδὲ μεταθήσονται ποτὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἕτερα καὶ ἕτερα νόμιμα — τινὰς ὅπου οὖν τοῦτο — πότερον — ὃ μὲν ὀρθὸν ἦν νόμιμον,

Ibid. C. τὸ δὲ μὴ ὀρθὸν, εὖ, ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι τοῖς

Ibid. C. διαθώμεθα pro θεατσώμεθα & ἐπὶ γῇ pro τῇ γῇ

Ibid. E. καὶ οἱ τίνος νόμοι ὀρθοί εἰσιν; — τίς δὲ τὴν τροφὴν

P. 318. A. τίς δὲ τὴν τῶν προβ. — οὐχ οἱ τοῦ βασιλέως;

Ibid. B. γέγονε τοῖς αὐλητ. — λοιπὰ, ὡς

Ibid. D. τὸν δὲ Μίνων

Ibid. E. τραγικὸν. Τί δαὶ οὐ ταῦτα λέγεται περὶ Μίνω; — ὑπό γε — τραγ-

γῳ-

γῳδιοποιοί — οὐδ' ὅ, τι χρὴ μᾶλλον

P. 319. A. ψέξειν ἢ ἐπαινέσεσθαι — μὴ γάρ τι οἷου — πάντων τούτων ἱερώτατόν ἐσιν ἄνθρωπος ὁ ἄγαθος — ἤδη οὖν καὶ περὶ Μίνω, ὡς αὐτὸν Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος ἐγκωμιάζουσι, τούτου ἕνεκα Φράσω· ἵνα μὴ ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπου,

Ibid. B. ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ εἰσὶν — τῇσι δὲ Φησὶν — εἰς Μίνων — οἷον οὐδεὶς

Ibid. C. παγκάλη — λέγοι γὰρ τὸν Μίνων ἄλλῳ ἢ Μίνῳ pro ἄλλῳ ἢ μόνῳ

Ibid. D. τὸν Μίνων, οὐ τὸν Ῥαδάμανθυν· Ῥαδάμανθυν δὲ οὔτ' ἐνταῦθα δικάζοντα πεποίηκε, — Μίνων ἁπάντων — ἐγκεκωμιάσθαι

Ibid. E. Μίνων — τῇ προτεραίᾳ

P. 320. A. Λακεδαιμόνιοι δεύτεροι, μάθοντες — αὐτου πολίτας

Ibid. B. ἀλλὰ ἦν — ὥσπερ ἐγὼ λέγω Non exstat ἐπεπαίδευτο γὰρ ὑπὸ τοῦ Μίνω

Ibid. C. ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ — τὴν ἄλλην, τῷ Τ. — γραμματίοις

Ibid. D. μνησθεὶς αὐτοῦ — Φησὶν, ὃς βασιλεύτατος

Ibid. E. εὐλαβήσῃ — ἢ εὐλογοῦντες

P. 321. A. ὃ σὺ ἐρωτᾷς ad ἐντείνοντες in margine adscriptum est πληγὰς διδόντες

Ibid. B. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς — εἰρηκέναι — κρῆτες

Ibid. C. ποιμένας — ἄγαθος νομοθέτης — τὸ σῶμα αὐτὸ

Ibid. D. τί δαὶ δὴ — αἰσχυνθεῖμεν — ἡμῶν καὶ τῆς ἡλικίας αὐτῶν; — τὰ μὲν ἐν αὐταῖς.

VARIAE LECTIONES,

EJUSDEM CODICIS VOSSIANI,

quo item continentur Platonis libri *De Legibus*.

Lib. I. p. 624. A. θεὸς· ὥστε τὸ δικαιότατον εἰπεῖν, παρὰ

P. 625. A. ἀηδῶς περὶ πολιτείας — πάντως δ' ἥ γε

Ibid. E. ὁπότ' ἂν στρατεύωνται — εἰ δὲ

P. 626. B. τὰ τῶν κρητῶν

P. 626. C. ταυτὸν ἐστὶ;
Ibid. D. ἢ πῶς ἔτι λέγομεν;
Ibid. E. ἑκάστους, αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς Ad ἑκάστους adscriptum est in marg. καὶ
P. 627. A. τὸ κρείττω τε ἑαυτῆς
Ibid. C. τοὺς πλείους
Ibid. E. παραλαβὼν τὴν συγγένειαν
P. 628. B. νικησάντων δὲ, ποτέρων pro νικησάντων δὲ τῶν ἑτέρων
Ibid. D. γένοιτο ὀρθῶς;
P. 629. A. ἂν ἐρωτᾷν
Ibid. D. οὕτως ὑπερεπῄνεσας, omisso τοὺς μὲν
Ibid. E. τολμήσωσιν
P. 630. C. ἔτι δὲ pro ἐστὶ δὲ ἦν τις δικαιοσύνην ἄν τελέαν — τετάρτη μέντοι
Ibid. D. ad ὑπέρ γε θείας in marg. adscriptum est θηλονότι πολιτείας
Ibid. E. προστιθέμενοι
P. 631. C. ἐστὶν ἀγαθῶν — μετὰ νοῦ — τρίτον δ' ἂν
Ibid. D. ἐπικοινωνουμένους, μετὰ τε
Ibid. E. ἰόντων μέχρι γήρως, τιμῶντα — ξυμπάντων δὲ
P. 632. C. τίνα δὴ τρόπον pro ἐπισήσει exstat ἐπιστήσοιται Adscriptum est ἐπισᾶσεται
Ibid. E. ὅπως δὲ pro ὅπως δ' ἂν & πειρασώμεθα αὖ αὐτὸ pro πειρασόμεθα αὐτὸ
P. 633. A. πειράσομαι· καὶ — ἢ τέταρτον, — ἃ λέγει
Ibid. B. τὴν θήραν ἀνεῦρε — Τέταρτον δὲ — δυναίμεθα λέγειν, πειρώμεθα.
Ibid. C. Φέρε τί, θῶμεν· πότερον
Ibid. E. τῶν λυπῶν ἥττω pro τῶν λοιπῶν ἥττω
P. 634. A. ad ἢ πρὸς ἀμφότερα; adscriptum est ἀλλὰ πάλιν· ἐπιτηδεύματα, ποῖα
Ibid. B. νόμοις· λεγέσθω τί τοῦτ' ἐστὶν
Ibid. C. τὸ τοιοῦτον, ὦ ἄριστοι ξένων· τὶς ἡμῶν pro τὶς ἡμᾶς ad ψέξῃ τὶ adscriptum est ἐζήτει
Ibid. E. τῶν παρ' ὑμῖν — καὶ πρὸς ἡλικιώτην
P. 635. B. οὐ μὴν ἐπιτιμῶ γε — τῶν δὲ τῶν
Ibid. D. ἐλευθέριοι ἔσονται
P. 636. B. τὰ ἡμῶν σώματα — παλαιῶν νόμων — οὐ μόνων
Ibid. D. ἰδίοις ἤθεσιν
Ibid. E. ἂν ἐθέλῃ
P. 637. B. τῶν παρ' ἡμῶν
Ibid. E. πολεμικὰ ξύμπαντα ὄντα
P. 638. A. ad λέγοντες μάχης in marg. adscriptum est βλέποντες

P. 638. B. Χείους pro Κείους & ἔϛιν καλόν pro ἔτι καλόν
Ibid. C. μήτε τὴν ἐργασίαν — καὶ ὅπως προσφέρειν ἔχουσιν, omiſſo δεῖ
Ibid. D. ταυτόν μοι δοκοῦμεν — κύριον pro καίριον
Ibid. E. ἀμφισβητοῦντα, ὑμῖν πόλεσι δυεῖν
P. 639. A. Σκεψώμεθα δή πη, τῇδε· — μετὰ τῶν κακῶν — τὸν τοιοῦτον ψόγον
Ibid. C. οἰόμεθα δήποτε
Ibid. D. ad ταύτην οὖν μῶν in marg. pro μῶν annotatum eſt ὑμῶν ἤδη τις πώποτε
Ibid. E. μόρια δ' εἶπου σμικρὰ — πῶς δὴ ταῦτα
P. 640. A. τῶν δειλῶν
Ibid. B. μηχανὴ καὶ μηδὲν
Ibid. C. εἴπερ ἔϛι μετὰ
Ibid. D. αὐτῶν τῷ πράγματι
P. 641. B. τῇ πόλει
P. 642. B. ad ἀκούων γὰρ τῶν παίδων annotatum eſt in marg. ἐκ τῶν π.
P. 643. C. προμεμαθηκέναι, προμανθάνειν — διὰ τῶν παιδειῶν
Ibid. D. ἡμῖν ἀρέϛκει
Ibid. E. τὸν δὲ ἀπαίδευτον ἐνίοτε, — πεπαιδευμένων σφόδρα ἀνθρώπων — ὡς ἔοικ' εἶναι παιδείαν, ὁ νῦν λόγος ἂν εἴη· τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε
P. 644. A. ὡς ἐμοὶ φαίνεται pro ἐξ ὧν φαίνεται
Ibid. C. αὐτὸν τιθῶμεν;
Ibid. D. περὶ δὲ
Ibid. E. ad φησὶν ὁ λόγος in marg. ὁ λογισμὸς
P. 645. A. ad ὑπηρετῶν in marg. τῶν καὶ οὕτω δὴ pro καὶ οὕτω δὲ
Ibid. C. κακία δὴ
Ibid. D. ἀπεργαζόμεθα
Ibid. E. ad τὴν τῆς ψυχῆς in marg. κατὰ
P. 646. C. Φαρμακοποσίαν
Ibid. D. Μάλιϛα pro Κάλλιϛα
τοῦτ' ἐν τούτοις ὀρθῶς διανοηθῆναι — τινὰ ἡμῖν ὠφέλειαν ἔχουσα
Ibid. E. ὡς ἔοιχ' ἡμῖν, ἤδη
P. 647. A. ad ἐναντίος δ' ἐϛι annotatum eſt δ' ἔτι τὸ τούτῳ βάρος ἐναντίον
Ibid. B. νενόμηκεν
Ibid. D. ἥμιϛυς ἑαυτοῦ
Ibid. E. πάντων τῶν τοιούτων
P. 648. A. περὶ αὐτοῦ· καὶ — Φέρε οὖν, ὦ νομοθέτα
Ibid. C. τάττοις — γυμνασάμενον
Ibid. D. ὀρθῶς ἄν τι pro ὀρθὸν ἄν τι — παρασκευάζεσθαι, μηδὲν ὀκνεῖ
Ibid. E. σωφρονεῖ γὰρ
P. 649. A. ἔϛιν Φύσει που τὸν οἶνον Φράζων
Ibid. B. βαβῄσωμεν
Ibid. D. εἰς τὰ τί τολμᾶν

P. 649.

P. 649. E. ἰόντα — κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν — ξυγγενόμενον — ἐπιτρέποντα αὐτοῦ

P. 650. A. καὶ δὴ καὶ τοῦτο

Lib. II.

P. 652. A. ἔνες' ἐν τῇ pro ἔνεσι τῇ

P. 653. A. βεβαίους pro βεβαιοῦν

Ibid. C. κατά γε τὴν ἐμὴν omisso δόξαν διαφθείρεται κατὰ πολλὰ Ad κατὰ adscriptum est in marg. καὶ τὰ

Ibid. D. τάς τε τρόφας γενομένας

P. 654. A. χορηγεῖν ἡμῶν — ἀλλήλοις ξυνείροντας

Ibid. B. πεπαιδευμένον ἱκανῶς, κεχορευκότα ἔσίν ἀναγκαῖον pro ἐσίν. ΚΛ. Ἀναγκαῖον πότερον εἰ καὶ

Ibid. C. τί δ', ἂν χορείαν pro χορηγίαν τὸ διανοηθὲν

Ibid. D. ᾠδῆς τε καὶ — οὐδ' εἴτις

Ibid. E. ὑμῖν αὖ — τί δαὶ δὴ

P. 655. A. εὔχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα, οὐκ ἔσιν ἀπεικάσαντα

Ibid. B. καὶ ἵνα δὴ — ἔτι δὴ τόδε

Ibid. C. τὰ μὲν αὐτὰ, pro τὰ μὲν, ταῦτα,

Ibid. E. οὗτοι δὲ

Ad αὐτοῖς πρὸς pro αὐτοῖς annotatum est in marg. αὖ τοῖς

P. 656. B. ὅπου δὴ

Ibid. C. ὅ, τι ἂν τύχῃ

Ibid. E. ὅσοις σχήματα

P. 657. A. τοῦτο δ' οὖν τὸ pro τοῦτο δὲ τὸ

Ibid. B. που καινῇ — ἐπικαλοῦσαν

Ibid. C. λέγομεν pro λέγωμεν

P. 658. A. μήτε μουσικὸν μήθ' ἱππικὸν

Ibid. B. ἡγούμεθα — ἡγεῖτο

Ibid. C. ad νικῷ in marg. νικώῃ

Ibid. D. τὶς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκὼς εἴη, τοῦτο μετὰ τοῦτο, ἢ γάρ;

Ibid. E. τὸ γὰρ ἔθος ἡμῖν, τῶν νῦν δὴ — πανταχοῦ, βέλτιστον — μάλιστα δὲ ἥτις

P. 659. A. οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου

Ibid. B. δίκαιον θεατῶν, μᾶλλον δ' κριτὴς; καθίζει

Ibid. E. ἐπῳδαὶ, ταῖς — γεγονέναι Adscriptum in marg. γεγονυῖαι, γεγόνασι

P. 660. A. πάντως ἀγαθῶν — ἁρμονίαισιν

Ibid. D. Φαίμὲν pro Φαῖμεν

Ibid. E. Φέρε νῦν pro Φέρε δὴ: ἀλλ' ὅτι pro ἄλλοτι & σωφρονῶν pro σώφρων ὤν

P. 661. C. ποιήσετε pro πείσετε
Ibid. E. κακῶν εἶναι γιγνόμενον pro κακῶν ἐγγιγνόμενον
P. 662. A. τί δαὶ τὸ καὶ κακῶς;
Ibid. C. φέρε γὰρ, ὦ πρὸς — ἔστιν βίος, ἥδιστος,
Ibid. E. ad ἠρωτημένα in marg. adscriptum est πρὸς
εἰπέτω pro εἰπάτω
P. 663. A. ἥκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν Haec verba in Cod. tanquam Cliniae responsum perhibentur.
Ibid. B. νομοθέτης δ' εἰ μὴ δόξαν adscriptum in marg. δή μοι
Ibid. C. φαινόμενα. ἐκ
Ibid. D. ὦ φίλοι
Ibid. E. ad μᾶλλον ποιεῖν in marg. annotatum πείθειν
P. 464. B. τὸν αὐτὸν ἥδιστόν τε
Ibid. C. φθεγγόμενα
Ibid. D. μυθολόγους, περὶ τῶν αὐτῶν ἠθῶν
Ibid. E. τῇ δὴ τῆς
P. 665. C. δεῖν ταῦτα — ᾄδειν, οἱ τοιοῦτοι παντάπασι
P. 666. A. ἆρ' οὖν — ἐμμανῆ εὐλαβουμένους — πρεσβυτάτων
Ibid. B. ad μαλακώτερον adscr. in marg. τε
Ibid. C. ἆρ' οὖν κἂν ἐθέλοι
P. 667. B. τοῖς ἐν τοῖς pro τῆς ἐν τοῖς
Ibid. C. τί δαὶ; pro τί δὲ;
Ibid. E. μόνον ἕνεκα
P. 668. A. ad μή τις adscr. in marg. εἴ τις τό γε ἴσον ἴσον, οὔδε
Ibid. B. ὡς Φαμὲν ὀρθότης
Ibid. D. καὶ τὸ κακῶς — εἴ τις καὶ ἐν τούτοις ἀγνοεῖ
Ibid. E. εἰ ἔχει pro ἢ ἔχει
P. 669. C. τὸ χρῶμα pro τὸ σχῆμα
P. 670. A. ἀλλ' ὅτι, ποτε δεῖ
Ibid. B. ἢ πῶς τὶς τὴν
Ibid. C. ὀρθῶς ἔχει
P. 671. C. ὥσπερ τότε, τὸν pro ὅνπερ τότε τὸν θάρρει, τὸν μὴ κάλλιστον
P. 672. A. κακῶς αὐτοὺς pro κακῶν τοὺς
Ibid. B. μητρυιᾶς Ἥρας διεφορήθη — ἐμβάλλειν
Ibid. C. ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ pro ἀποκτείνῃ τὶς αὐτὸ & in marg. annotatum est:

ἀκταίνειν, γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν· ἢ μετεωρίζειν ἢ ὁρμᾶν ἢ ἐξάττειν.

Ibid. D. θεῶν αἰτίους pro τούτων αἰτίους — τιμωρίᾳ τῇ τῶν
P. 673. A. ὃ νῦν δὴ σχεδὸν
Ibid. B. ad πότερον adscriptum est ὁπότερον
Φαίην, σχεδὸν ταῦτ'

P. 673. D. χρείᾳ τὸν κολοφῶνα Adſcriptum eſt in marg.
κολοφῶν, σημαίνει τὸ κῦρος τῆς ἐπικρίσεως.
P. 674. A. ὑδροποσίαις — δούλην μήτε δοῦλον
Ibid. B. λέγοιεν οἷς pro λέγοι ἐν οἷς
Ibid. C. ἐμμετριώτατα

Lib. III.

P. 676. A. οὖν ταύτῃ pro οὖν δὴ ταῦτα
ὅθεν περ καὶ
Ibid. B. ῥᾴδιον οὐδαμῶς pro ῥᾷόν γε οὐδαμῶς
P. 677. A. ποῖοι δὴ;
Ibid. C. ἄρα ἦν pro ἄρδην & σπουδαίως pro σπουδαίας
Ibid. D. poſt ὅτιοῦν omiſſum eſt του & ſignum eſt poſitum, quo indicatur, alium orationem ordiri: nec poſt γεγονότα hoc ſignum reperitur.
Ἄρις' ὦ pro Ἆρ' οἶσθ' ὦ
Ibid. E. ad λέγωμεν adſcr. λέγομεν
P. 678. A. ἆρ' οἰόμεθα
Ibid. C. in marg. πόρεια, τὰ εἰς πορεῖαν χρήσιμα.
Ibid. D. ταῦτα μέντοι — πῶς γὰρ ἂν δὴ;
Ibid. E. ὅσαι περὶ σιδήρου λέγονται pro ὅσαι περ σιδήρου δέονται
P. 679. A. οὐδὲ ἓν pro οὐδὲν
Ibid. B. γενναιότατα ἤθη pro δικαιότατα ἤθη
P. 680. D. Ἰωνικὸν βίον — τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν
P. 681. B. κατὰ τρόπους οὕτως ἑκάστους
P. 682. A. προέλθωμεν· ἔτι τοίνυν ἐπελθόντος ἡμῖν μύθου τάχα — σημήνει ἔτι οὐκοῦν χρὴ ſine interrogandi ſigno Cliniae tribuitur & in marg. adſcriptum eſt οὔκουν
Ibid. E. τὰς τότε φυγὰς pro τοὺς τότε φυγάδας & τοῖς μύθοις pro ταῖς μέθαις
P. 683. A. νῦν οὖν δὴ τοσοῦτον in marg. τοσόνδε ad διεξελθόντες in marg. ὥστε
κατοικίσεσιν — τε ποτὲ καὶ πρὸ, νῦν
Ibid. B. ἀπεργάζοιτ'
Ibid. C. χρὴ δὲ
Ibid. D. Προκλῆς pro Πατροκλὴς
καὶ πάντες δὴ
P. 684. B. οἵτ' ἄλλοι pro εἴτ' ἄλλοι
τὸ βοηθοὺς γε εἶναι
Ibid. D. ἐν ἀλλήλαις pro ἐν ἄλλαις ſed ἄλλαις in marg.
Ibid. E. πῇ δὴ
P. 685. B. τί οὖν pro τίνα οὖν: ad ταύτας in marg. πόλεις δηλονότι.
Ibid. D. ἔπειτα ϛρατόπεδον
Ibid. E. διανοίᾳ τοιαύτῃ
P. 686. A. διακεκοσμῆσθαι pro διακεκοσμημένους
Ibid. C. ἀμελήσει — ἐμβεβήκαμεν

P. 687. A. τοῦτο, ἢ πῶς
Ibid. C. ἄνδρες πρεσβύται — εὐχοίμεθα ἀναγκαίως in marg. ἂν ἀναγκαίως
Ibid. D. ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσιν
Ibid. E. τὴν βούλησιν δὲ μηδὲν μᾶλλον Pro μηδὲν in marg. adſcr. πολὺ
P. 688. B. ἦκει δὴ
P. 689. A. Ad μὴ φιλῇ adſcr. in marg. δὲ
Ibid. B. πλῆθος, ταυτὸν, καὶ δὴ καὶ ἑνὸς
Ibid. C. ταῦτα μανθάνουσι
Ibid. D. εἶδος. οὐκ ἔστιν.
P. 690. B. ἡγεῖσθαί τε καὶ
Ibid. C. ἀπίοντα ἄρχεσθαι — φαῖμεν
Ibid. D. καὶ ὅτι pro καὶ ὅσα & ἁμαρτόντες pro ἁμαρτάνοντες
P. 691. C. Ad εἰς νόσους θεῖ adſcriptum in marg. πίπτει
P. 692. D. διεφθαρμένα
P. 693. C. ἡμᾶς pro ὑμᾶς
P. 694. B. τοὺς εἴς τι δυναμένους
P. 695. A. Ad σκληρὰν in marg. adſcriptum eſt δὲ
Ibid. B. μανίας pro μωρίας
Ibid. D. ἐνέδει pro ἐνέδυ τῶν Περσῶν
Ibid. E. τὸ Κύρου — ἐγγέγονεν
P. 696. A. ἰδιωτείᾳ καὶ βαβιλείᾳ
Ibid. C. πῶς γὰρ ἂν;
Ibid. D. ὁπότερον οὖν pro ὁποτεροῦν

Ad δοκεῖς adſcr. δοκοῖς πρόσθημα, ὧν τιμαί τε
P. 697. A. πειραθῶμεν διατεμεῖν — λέγωμεν
Ibid. D. ἡγῶνται pro ἡττῶνται & ἀνηλεήτως pro ἀνελεῶς
P. 698. A. περί γε — πολιτείας — ἡμᾶς διεξελθεῖν — ἐχούσης ἀρχῆς ὑφ'
Ibid. D. κατὰ κρατός τε εἶλε — αὐτὸς ἀποπεφευγὼς — ὁ δὴ λόγος
Ad αὐτὸς adſcr. αὐτοὺς.
Ibid. E. ὕστεροι δ' οὖν
P. 699. A. διὰ τὸ ἐν Μαραθῶνι — Ἄθων τὸ πρότερον pro τὸ πρῶτον
Ibid. B. λεπτὴν μὲν καὶ ἄπορον, μόνην δ' οὖν, βλέψαντες — ἐξ ἀπόρων καὶ τότε ἐφαίνετο
P. 700. A. γὰρ δὴ τότε
Ibid. B. ἐξῆν ἄλλο adſcr. in marg. ἄλλῳ
P. 701. A. ὑμῖν pro ἡμῖν ἐκ ξυνεφέπετο — εἰδόντες
Ibid. B. νομοθέτησιν pro νουθέτησιν
Ibid. D. ἀπὸ τινὸς νοῦ πεσεῖν
Ibid. E. ἀγαθὸν τῶν pro ἀγαγόντων ſed hoc in marg. adſcriptum.
P. 702. A. περιλειπεῖς
Ibid. B. πρὸς ἡμᾶς
Ibid. C. ἀρέσκουσι
Ibid. E. κάλλισα — πόλιν non Cliniae, ſed Megillo tribuuntur.

Lib. IV.

P. 704. B. τί δαὶ; — κατὰ ταυτὰ — οὖν ταύτῃ

Ibid. C. ἐξοίκησις
τί δαὶ pro τί δ' αὖ

P. 705. B. ἀντεμπίμπλαιτ' ἂν

Ibid. D. ἐλεγέτην sed adscript. ἐλέγετον

P. 706. C. εἰκυιας pro εἰκαίας.
Φιλεῖ ξυμβαίνειν

Ibid. D. τοῦτο pro τὸ τοιοῦτον

Ibid. E. ἀποπαπτανέουσιν — ἔθακες ἡ βουλὴ

P. 707. A. καὶ παντοδαπῶν

Ibid. D. πολιτείας ἀρετὴν καὶ χώρας Φύσιν, σκοπούμεθα καὶ νόμων τάξιν
Ad εἴρηται δ' ἡμῖν adscriptum est in marg.
δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ ἀττικῶς. *id vero dictum est, ut arbitror, a nobis. Nisi sit alterius membri principium, ut potius videtur.*

P. 708. A. Ad καὶ τῶν ἄλλων δὲ annotatum in marg. ἀντὶ τοῦ δὴ

Ibid. D. ἀλλ' ὄντως pro ἀλλ' ὅμως
ὦ 'γαθε Cliniae tribuitur.

Ibid. E. περὶ νομοθετῶν ἐπανιὼν καὶ σκοπῶν

P. 709. A. θνητὸν pro θνητῶν

Ibid. C. εἰ μέλλοι pro εἰ μέλλει

Ibid. D. παρ' αὐτῷ pro παρὸν αὐτῷ

P. 710. B. τὴν Φύσιν

Ibid. D. μετὰ νομεθέτου δὲ

Ibid. E. τις ξυμβῇ ῥώμη — ἀριθμῷ βρ.

P. 711. A. τό, τε τάχος καὶ

P. 712. B. τῇ πόλει σοι

Ibid. C. ἡμεῖς ἂν οἰηθείημεν — ἐθέλοι

Ibid. D. καὶ τὶς ἐνίοτε

P. 713. A. τὸ τοῦ ἀληθῶς τῶν τὸν νοῦν ἐχόντων

Ibid. B. ἄριστα οἰκεῖται pro ἀριστοκρατεῖται
εἴπερ προσήκων ἐστιν, adscrib. in marg. ἤπερ

Ibid. C. βασιλέας τε καὶ

Ibid. D. ποιμνίοισι — αὐτοῖσι τινὰς — ταυτὸν δὴ καὶ ὁ θεὸς ἄρα

Ibid. E. εὐνομίαν pro ἐλευθερίαν. Sed ἐλευθερίαν in marg. adscriptum.

P. 714. C. ταύτῃ δεῖν — τίθεται δήπου

Ibid. E. ἑτέροισι

P. 715. A. τά τε πράγματα

Ibid. B. σασιώτας ἀλλ' οὐ πολίτας

P. 716. A. & B. in marg. παλαιὸν λόγον λέγει τὸν Ὀρφικὸν. θεὸν δὲ τὸν δημιουργὸν σαφῶς

εὖ-

εὐθείᾳ — ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος
Φλέγεται pro Φλεγόμενος
Ibid. D. προσομιλεῖν δεῖ τοῖς θεοῖς εὐχαῖς Adscr. in marg. δὴ
P. 717. A. τοῖσιν δὲ ὁσίοις — ὀρθότατα Φέροιτ' ἂν καὶ ἀρισεῖα pro καὶ ἀρίσερὰ
Ibid. C. δανείσματα· ἐπιμελείας τε καὶ ὑπὲρ
Ibid. E. Ad προπάτορες adscr. in marg. εἰς
P. 718. A. ταῦτ' ἂν pro ταῦτ' οὖν
Ibid. E. in Hesiodeo illo — ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι ῥηϊδίη δ' ἤπειτα Φέρειν —
P. 719. B. τοῖς ποιηταῖς ἐπιτρέπειν ποιεῖν ΚΛ. Ποῖα; ΑΘ. Τάδε· παλ.
Ibid. D. γυνή μοι διαΦέρουσα
Ibid. E. προσαγορεύοι — Φράζοι — τρέποιτο — μηδὲ ἓν
P. 720. E. διάΦερον pro διάΦορον
P. 721. A. γαμικοὶ δὴ
Ibid. C. πειθόμενος μὲν οὖν
Ibid. D. ὧν ἂν οἱ νεώτεροι
Ibid. E. ἐροίμην pro αἱροίμην
P. 722. B. ἀλλ' ὅπερ ἐῤῥήθη νῦν δή, τὸ — πρὸς τούτω δὲ
Ibid. C. ὦ μακάριοι οὐδαμῆ ταυῦν pro οὐ ταυῦν
Ibid. D. λόγων μὲν πάντων
Ibid. E. ὡς οὐκ ὂν Φύσει
P. 723. B. ἀμοίρους αὐτῶν
Ibid. C. ἐϛὶν προοίμια

Lib. V.

P. 726. A. διττά πάντ' ἐϛὶ πᾶσιν pro διττά ἐϛι παντάπασι
P. 727. A. αὔξειν, ἢ τισιν ὑπείξεσι, μηδὲν
Ibid. B. τιμῶν τὴν pro τιμᾷ τὴν sed hoc in marg.
Ibid. D. ἡγουμένης τῆς ψυχῆς
P. 728. B. τοῖς οὖσιν κακοῖς
Ibid. D. τιμὴ
Ibid. E. τοῦτό γε δοκεῖ — τὰ μὲν ὑπέρογκα γὰρ
P. 729. B. αὖ μᾶλλον
Ibid. C. εἰς παίδων αὐτοὺς σποράν, ἴσχοι — Φίλων καὶ ἑταίρων — εὐμενεῖς ἂν κτ.
P. 730. B. διαγάγοι pro διάγοι
διεξελθεῖν ὅσ' ἂν μὴν εὐηνίους μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς pro εὐνοϊκοὺς μ. κ. ε.
Ibid. C. ῥητέον — ἄνους ὢν, οὐδέτερον
Ibid. D. ὁ δὲ μὴ ἐπιτρέπων
P. 731. D. διὸ δεῖ — δεῖ pro διὸ δὴ — δεῖν
μέγιϛον κακῶν — πᾶς αὐτῶν
P. 732. C. ἀγαθοῖσι
P. 733. A. κρατεῖ· καὶ τούτω, οἱ πάντες
Ibid. B. ἡμῖν εἶναι.

P. 734.

P. 734. A. *συντόνους τε — οὔδε λυπ.*
Ibid. C. *ὑπερβάλλῃ*
Ibid. E. *ἐνταυθοῖ — ξυνυφὴν — πλέγμ' ἄλλ ὁτιοῦν*
ἐφυφὴν pro *ξυνύφὴν*
P. 735. A. *καταςάσεις*
Ibid. B. *καθαίρῃ*
Ibid. D. *ἀγαπόντως* pro *ἀγαπητῶς* & in marg. *ἀγαπητᾶ*
P. 736. A. *ἀπαλλαγὴν — δρατέον — δὴ μηχανᾶσθαι*
Ibid. B. *τά δ' ἐπείπερ* pro *ἀλλ' ἐπείπερ*
Ibid. C. *ἱκανῷ* διαβ. omissio *χρόνῳ*
Ibid. D. *ἀκίνητον, οὔτ' ἂν κινεῖν — ἐθελόντων τε*
Ibid. E. *οὐδὲ μία*
P. 737. A. *ἐξεφεύγομεν — εἰρήσθω δὴ*
Ibid. B. *δὴ τὰς οὐσίας — ἡμῖν, θεὸς — κοινήν τε*
Ibid. C. *ὀπήλικα* pro *πήλικα*
καὶ πρὸς τὰς τῶν
Ibid. D. *πλείονας*
Ibid. E. *διανεμηθήτων — ξυνόμὴ — περὶ ἀριθμῶν — νενοηκέναι, τίς*
P. 738. C. *τούτων νομοθέτην*
P. 739. B. *εἴποτε* pro *δήποτε* sed hoc in marg.
τὸ φίλον αὐτῷ τῆς αὐτοῦ
Ibid. C. *δὴ τὸ δυνατὸν* pro *δ' εἰς τὸ δυνατὸν*
Ibid. D. *πλείους* pro *πλείονες*
Ibid. E. *καὶ ἡ μία δευτέρως*
P. 740. D. *εὕρους ἢ — νουθετήσεσι*
Ibid. E. *νουθετικῶν ὧν ἂν* pro *οἳ ἂν*
P. 741. A. *ὑπερβάλλειν* pro *παρεμβάλλειν* sed hoc in marg.
Ibid. C. *εὐχαῖς*
P. 742. A. *ἀποτείνειν — ἢ καί τινος ἀναγκαίας ἄλλης τῇ πόλει κηρυκείας ἐκπέμπειν τινὰ ἂν δέῃ, τούτων χάριν ἀναγκὴ ἑκάστοτε κεκτῆσθαι τῇ πόλει νόμισμα Ἑλληνικόν*
Ibid. B. *παρέμενος* pro *παραιτησάμενος* Sed hoc adscriptum in marg.
ἄν τις φαίνηται
Ibid. D. *χρύσεια καὶ ἀργύρεια*
P. 743. A. *διαφόρως, καὶ — διαπλασίῳ ἐλάττονα* In marg. *διαφερόντως*
Ibid. B. *κτημάτων* pro *χρημάτων* & *πάγκαλος* pro *πάγκακος*
Ibid. C. *ἐκ τῶν δικαίων οἱ δὲ μὴ* pro *εἰ δὲ μὴ*
Ibid. E. *σώματος δὲ περὶ μέση*
P. 744. B. *σωμάτων ἰσχὺς καὶ εὐμορφίας — καὶ τὰς ἀρχὰς*
Ibid. D. *ἑαυτοῖσιν τίμημα*
Ibid. E. *ὃν δὴ μένειν — αὐτὸν θέμενος — τὰ περιγιγνόμενα τοῦ μέτρου τῇ πόλει*

P. 745. D. καὶ δὴ καὶ μετὰ τοῦτο

Ibid. E. τὰ δώδεκα τῆς πόλεως τμήματα

P. 746. A. ὡς εἴρηκεν

Ibid. B. ἔχει δὲ — χρὴ δὲ πάντα λαμβάνειν in marg. ἐπαναλαμβάνειν τόνδε εἶναι τὸν

Ibid. C. ξυμβαίνει

Ibid. D. γεννώμενα ἀγῶνας pro ἀγωγὰς sed hoc in marg.

P. 747. D. διηλήσεις in marg. διειλήσεις ἐναίσιοι pro ἀναίσιοι

Ibid. E. λήξεις εἰ ἐν τοῖς ἀεὶ In marg. εἶεν, τοὺς οὕτως — οὕτως

Lib. VI.

P. 751. A. ἔχει γὰρ οὕτω pro ΚΛ. Ἔχει γὰρ οὖν οὕτω

Ibid. C. λῶβαι καὶ πολὺ αὐτοὺς αἱρήσεσθαι· pro αὖ, τοὺς — αἱρήσεσθαι,

Ibid. D. τῶν Κρητῶν

P. 752. A. καταλοίποιμι πλανώμενος, ἂν ἀπάντῃ τοιοῦτος ὢν ἄμορφος ἂν φαίνοιτο.

Ibid. B. πάντι σοφῷ pro πάνυ σοφῷ

Ibid. C. ῥαδίως ὡς γε — προσδέξασθαι — καὶ κοινωνήσειαν

Ibid. D. ἡ νῦν κατοικίζεται — τῇ πόλει σοι

P. 753. A. μέγα δὲ καὶ pro μέγα μὲν καὶ

Ibid. D. διατομίων πορευόμενος pro διὰ τῶν αὐτῶν πορευόμενος

P. 754. A. ταύτην τὴν πόλιν in marg. ταύτῃ τῇ πόλει κατοικισθέντων pro κατοικισθείσων sed hoc in marg.

Ibid. C. λέγω γε — καλὸν ῥηθὲν

Ibid. D. εἰκεῖν pro οἰκεῖν ἠρήσθωσαν pro εἰρείσθωσαν. In marg. ἐρείσθωσαν

Ibid. E. αἰσχροκερδείας

P. 755. B. ὑπηρεσίας pro ὑπηρέτας sed hoc in marg.

Ibid. C. τούτων δὴ

Ibid. D. ἑκάσῃ Φυλακὴ pro ἑκάσῃ φυλῇ

P. 756. B. γίγνηται τούτοις, ἡγεμόνας — τούτοις οἵσπερ — ἑκάσοις ἕκασον

Ibid. C. βουλευμάτων pro τιμημάτων

Ibid. D. φέρειν μὲν οὖν

Ibid. E. ἀφ' ἑκάσων pro ἀφ' ἑκάσου

P. 757. D. εἰ μέλλει

Ibid. E. τῷ τοῦ κλήρου ἴσῳ

P. 758. A. διαλεγομένη pro διαγομένη

Ibid. B. ἰόντι τ' ἔσιν ποθὲν Sed vulg. in marg.

P. 759. A. ἐλέσθαι δὲ In marg. δεῖ

Ibid. C. περὶ τὰ θεῖα πάντα

P. 759. D. ἱερωσύνην ἐκάσην — ἀγιεύσειν — τρεῖς· φερέτωσαν — δοκιμάσαντας, ἐννέα ἀνελεῖν pro ἀφελεῖν

P. 760. A. ἐμμελέσατα ἰέναι pro ἐμμελέσατα, ἕνα Sed hoc in marg.

Ibid. B. καταδέξασθαι pro καταλέξασθαι

Ibid. E. τὸ τρίτον δὲ pro τῷ τρίτῳ δὲ

P. 761. A. δὲ πάντα ποιεῖν ἐν τοῖς — ὡς ἡμερώτατα ἔκαστα

Ibid. C. γερόντι καὶ λουτρὰ pro γεροντικὰ λουτρὰ

P. 762. A. ἑκαστός τε pro ἑκάστοτε

Ibid. D. ἀνεχέσθω pro ἐνεχέσθω

Ibid. E. ἔπειτα, εἰ τοῖς

P. 763. A. αὐτοὺς ἄλλους

Ibid. B. ἡμῶντα pro ἡβῶντα

Ibid. C. ἐκείνους· τῶν — τεταμένων

Ibid. E. αὐτοὺς νόμους — δέκα ἢ

P. 764. A. καὶ τῷ τετάρτῳ — παραγκείλωσιν

Ibid. C. παιδείας αὐτῶν

Ibid. D. γυμνασικοῖς pro γυμνικοῖς

Ibid. E. τὴν τῶν χορῶν — ἐν ὀρχήσει τε καὶ

P. 765. C. τοῖς περὶ pro τῆς περὶ δοκιμάσῃ — ἀποδοκιμασθῇ

Ibid. E. τῶν δὲ pro τῶν τε

P. 766. A. ἱμερώτατόν τε pro ἡμερώτατόν τε

Ibid. D. μέχρι περ ἂν τοῖς παισὶν κατασήσωσιν — σαφὲς δὲ ἀεὶ τὸ ἀμφ.

P. 767. C. δικαςήριον ἡμῖν γιγνέσθω — τὸν θεὸν ὀνομάσαντας

Ibid. D. ἐρεθέντων pro αἱρεθέντων ἑλομένοις αὐτοῖς

Ibid. E. ἑλομένους αὐτοῦ

P. 768. C. ἀπολείποι

P. 769. A. τόδε διεννοήσωμεν

Ibid. C. τις σφάλληται pro τι σφάλληται

P. 770. A. λέγομεν pro μέλλομεν

P. 771. B. φῦναι pro φῦν & ἱερὰν pro ἱερὸν

Ibid. D. ἐπιφημίσαντες

P. 772. B. χόρος pro χρόνος Sed hoc in marg.

Ibid. D. πάντα μὲν pro πάντα δὲ & ὅποτε pro ὁποθὲν

Ibid. E. προτιθέναι pro περιτιθέναι

P. 773. A. μυρίον pro μυρίῳ

Ibid. D. ἐὰν pro ἐᾷν

P. 774. B. ταμιασὴς pro ταμίας τῆς

Ibid. C. γηράσκειν pro διδάσκειν

Ibid. D. ὀφλήσει ὀφειλέτω μὲν τῷ Διῒ pro ὀφειλέτω μὲν τῷ δημοσίῳ

Ibid. E. ἑκασός τε pro ἑκάστοτε

P. 775. C δεῖ μετὰ pro δεῖ μὴ τῶν
P. 775. D. ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν
Ibid. E. νεοττῶν ἐνγέννησιν
P. 776. A. κολλᾷν
Ibid. B. χαλεπὰ πάντη
Ibid. C. καὶ τὰ λεγόμενα — οὐ γάρ πω
Ibid. D. πενετικὸν pro πενεσικὸν
P. 777. A. λεγομένω περιδείνων pro λεγομένων περιδίνων In marg. ποιρατῶν διαπορήσει ἔτι
P. 778. C. πρὰ τοῖς pro πρὸς τοῖς
P. 779. E. τοῦτο ἔξι pro τοῦτο ἔτι
P. 780. C. τῷ προσάττοντι δυσχερὲς
Ibid. E. εἰπόρει pro εἶπον & εἴλκται pro ἧκται
P. 781. D. οἵπερ pro ἥπερ
Ibid. E. τοσοῦτον χρόνον χρὴ
P. 782. D. ἀρετῆς τε
Ibid. E. ἀποπληροῦνται
P. 783. A. τρέποντα
Ibid. B. ἥνικα ἀφικόμεθα pro ἵνα καὶ ἀφικόμενοι
Ibid. C. αὐτοῖσι pro αὐτοῖς
P. 784. C. οἵδε τάξουσι
Ibid. E. ἔχω πάντα
P. 785. A. ἀρχὴ κόρῳ καὶ κόρη

Lib. VII.

P. 789. B. ἀσκοῦντας
Ibid. D. καὶ κινούμενα In marg. κατακινούμενα αἰώραις pro ἐν ἐώραις
P. 790. A. πολλοῦ τε
P. 792. B. τὰ τριετῆ pro τὰ τρία ἔτη
Ibid. D. ὡς ἴλεων — ταυτὸν
Ibid. E. προσχρήσηται Ad μάργοις in marg. annotatum est: ὑβρισικοῖς· ἀκράτεσι· μαινομένοις.
P. 793. A. Post τέμνειν ἀεὶ signum est positum, quo significatur, alium loqui. Omissum est illud post ἅμα
Ibid. D. τριετῆ pro τριετοῦς
Ibid. E. τρεφομένοις τε λέγομεν pro γ' ἐλέγομεν
P. 794. A. μέχρι τῶν ἓξ
Ibid. B. ἃς ἂν pro ὅσα ἄν
Ibid. D. κατὰ pro κάτω
P. 795. C. διττὰ δὴ pro διττὰ δεῖ
Ibid. E. Ad φυλάττοντας in marg. φυλαττόντων ἐκτάσεως, καὶ ἀποδιδομένης
P. 796. C. πάντως — παισὶν pro πάντας — πασὶν
P. 797. D. εὐμεταξάτους pro εὐμενεξάτους Sed hoc in marg. ἀλλήλους· οὕτως — ψυφῶν· ἐν, ὡς
Ibid. E. Ad ταραχθέντα in marg. ταχθέντα
P. 798. E. δόγμα ἔχον
P. 799. B. τις τῷ θεῶν
P. 800. B. ἐκ μὲν pro ἓν μὲν

P. 800.

P. 800. C. Ad ὅτταν adscriptum est in marg.: φήμην· μαντείαν· καὶ ὀττεύεσθαι τὸ μαντεύεσθαι

Ibid. D. Ad ἀποφράδες in marg. ἡμέραι ἐν αἷς τοῖς κατοικομένοις χοὴν ἐπιφέρουσι καὶ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδευοι

Ibid. E. Ad Καρικῇ in marg. τῇ θρηνώδει. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνώδοι τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίοις νεκροῖς ἐπὶ μίσθῳ θρήνειν· που πρέπον pro τι πρέπον & ἡμᾶς αὐτοὺς pro ὑμᾶς αὐτοὺς

P. 801. C. κατὰ τὸ μέλος

P. 802. A. ἀνδράσιν τε καὶ

Ibid. B. ἐπανερόμενον

Ibid. C. Ad ἀκούων δὲ in marg. δὴ

Ibid. E. ἀνάγκῃ

P. 803. A. τροπιδεῖα — τροπιδεῖα

P. 804. A. ἔκητι — διανοουμένους pro ἀέκητι — διανοηθέντας

Ibid. D. οὐκ ὄντας ξένους — τὰ αὐτὰ δὲ δὴ

P. 805. B. διελθεῖν — δεῖν pro διεξελθεῖν — δεῖ

P. 807. B. καταπεπιεσμένῳ ζώῳ in marg. καταπεπιασμένῳ ἀκριβείας μὲν ἱκανῆς

P. 809. A. τούτων δὲ pro τοῦτον δὲ

Ibid. B. χρήσοι

Ibid. D. τὸν ἐνιαυτὸν

Ibid. E. διείρηκες pro διείρηκέ σοι in marg. διήρηκες
Ad προσοισέον in marg. προσιτέον

P. 810. A. δὲ, εἰς ἕτερα μήδε pro ἢ καὶ παιδείων pro παιδίων

Ibid. B. τμημάτων pro τιμημάτων
Ad τητώμενα in marg. ςερισκόμενα

Ibid. D. Ad ἐχθοδοποῦ in marg. κακοποιοῦ· ἀπεχθοῦς ἢ ἐχθροποιοῦ ἴσως pro ἴσως δ' & in marg. *deest forte verbum.*

Ibid. E. τριμέτρων καὶ πάντων δὴ τῶν λεγομένων μετρῶν· οἱ

P. 811. D. πάθος ἐπῆλθε

Ibid. E. λόγων pro νόμων

P. 812. B. μετὰ τὸν γραμματιςὴν ὁ κιθαριςὴς — ἑξηκοντούτας

Ibid. C. ἀποβάλλῃ — προσφέρων — προσκαλούμενος

P. 813. C. τοσοῦτον pro τοσούτων

Ibid. D. μηδὲν pro μὴ δὲ

Ibid. E. συντείνει pro ἐπιτείνει

P. 814. A. Φυλάξαντας Ad ἀπώμοτον in marg. ἀπηγορευμένον, Φευκτὸν

P. 816. B. ὄντων τε

Ibid. D. οἷα

P. 817. B. κατὰ δύναμιν ὅτι καλλίςης

Ibid. D. δώσωμεν in marg. δώσομεν

ἐν ἴσῳ τῷ εὐδοκιμεῖν καὶ νικᾶν· καὶ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν χοροῦ ἐτύγχανον καὶ κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας ποιηταὶ οὐ πάντες, ἀλλ' οἱ εὐδοκιμοῦντες καὶ δοκιμασθέντες ἄξιοι

Ibid. E. μετρητικὴ pro μετρικὴ

P. 818. D. πολλὴ καὶ μωρία

Ibid. E. ὀρθῶς εἰρῆσθαι καὶ κατὰ Φύσιν

P. 819. A. τοσάδε τοίνυν ἑκάσων

Ibid. D. ὑεινῶν pro ὑηνῶν & in marg. σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν

Ibid. E. ῥήματα pro ἠρέμα in marg. ῥητὰ & ἠρέμα ἄλληλα. ὥςε πῶς ἄρ' οὐ διανοούμεθα

P. 820. E. οὐκοῦν — Φιλοφρονῆται Hoſpiti Athen. tribuitur.

P. 821. A. δεῖ pro δεῖν

Ibid. E. ἀκηκοὼς, ὀφῶν ἃ

P. 822. A. τοῦτό γε τοσοῦτον

Ibid. C. τούτοισι pro τούτοις

Ad οὐ μὴν οὐδὲ in marg. ἀλλὰ μὴν· ἢ οὐδαμῶς· ἢ οὐ μόνον· ἢ ἔτι μὴν· ἢ ὅμως δὲ. Caeterum γελοῖον μὲν — ὑμνούντων Cliniae & Ἀληθέστατα — ξυγκείσθω Hoſpiti Ath. tribuitur.

Ibid. D. νομοθετεῖν — τοὺς νόμους pro νομοθέτη — τοῦ νόμους

Ibid. E. Ad πολλῆς ἀνοίας γε μὴν pro γε μὴν adſcr. γέμει

τοῖς τοῦ νομοθέτου νομοθετοῦντός τε καὶ ἐπαινοῦντος

P. 823. C. τὸν μὲν, τὸν νομοθέτην

P. 824. A. μόνη δὲ

Ibid. B. διειρημένος pro διῃρημένος

τοὺς ἱερεῖς pro ἱεροὺς

ἀργαῖς pro ἀγροῖς in marg. ἀργοῖς

Lib. VIII.

P. 828. A. γίγνοιντ' ἂν — ἂν εἶναι νομοθετεῖν,

Ibid. D. ἀεὶ τὸ pro ἀεὶ τῷ

P. 829. A. μηθ' ἑαυτοὺς ἀδικεῖν μήτε pro μήτε αὐτοὺς ἀδικεῖν ἄλλους, μήτε — ἐνδοθὲν ἂν ᾖ, κακή

Ibid. B. ξυνδοκεῖ

Ibid. E. ὄντων — τίνας ποτὲ

P. 830. C. ποτὲ ἐν ἐρημίᾳ γυμναςῶν

ἑκαςός τε pro ἑκάσοτε

Ibid. E. ἀληθῶς pro ἀληθῶν

P. 831. A. βασκανίαν pro βάσανον Sed hoc adſcriptum eſt.

P. 832. B. λέγεις pro λέγειν

P. 833. B. ἐφίππειον.

Ibid. C. παιδικὸν — κόραις μὲν ἀγήμοις

Ibid. E. τῇ τοῦ — καὶ τοῦ pro τί τοῦ — καὶ τοὺς

P. 834.

P. 834. C. παιδιὰν pro παιδείαν
P. 835. C. ἄνθρωπον — μόνῳ μόνος
P. 836. B. διαφυγεῖν
Ibid. E. ἆρ' οὖν
P. 837. D. πόλει ἐνεῖναι
P. 838. B. ἀσπαζόμενοι
P. 839. C. τότε γενέσθαι δοκεῖ
P. 840. A. τό γ' ἐμῶν pro τῶν γ' ἐμῶν
Ibid. C. νομίμου pro νόμου
P. 841. B. χρώμενοι — πρασαγορεύομεν
Ibid. C. ἄρισαι
P. 842. A. ὁ δὲ δὴ
Ibid. B. κατασκευάζεσθαι
Ibid. C. ἐχεῖν κατασκευασμένα — παντοδαπῶς
Ibid. D. ἔσι δ' pro ἔτι δ'
Ibid. E. ὀρείου μὲν πρῶτος νόμος ὅδε εἰρήσθω
P. 843. A. φιλίαν τε καὶ
P. 844. A. γῆς · τὰ — ἀποσέγειν — ἐλλιπῆ — αὐτοῦ — κεραμίδος
Ibid. C. ταξέσθω
Ibid. D. δὲ δὴ χρὴ
Ibid. E. ἐὰν μὲν ἐκ τῶν — καρποῦσθω — ἐκείνος pro ἐὰν μὲν τῶν — δρεπέσθω — ἐκεινῶς
P. 845. B. τὸν τοιοῦτον pro τῶν τοιούτων
Ibid. C. ξένων pro ξένῳ & ἀποφέρων pro ὑποφέρων
Ibid. D. ὕδωρ pro ἥλιον Sed hoc in marg.
P. 846. C. τῶν δὲ τῶν pro τὸ δὲ τῶν
Ibid. E. δι' ἐκείνων pro ἐκείνων
P. 847. A. ἀλλ' εἰς μίαν ἕκαστος τέχνην — αὐτὸν δρόμον
Ibid. D. στρατικοὶ pro στρατηγοὶ
P. 848. A. οἵτινες αὐτῶν pro οἵ τε τινες ἂν τῶν
Ibid. B. ἐχέτω· μήτε pro ἐχέτω ἢ τοῖς
Ibid. C. κατὰ μέσα τῶν pro κατὰ μέσον τὸ
Ibid. E. γεωργοῖσι
P. 849. A. περὶ τοὺς ξένους
Ibid. D. οἴνου τε μεταβαλλόμενος Adscriptum in marg. μεταπιπράσκων καθόσον ἂν βούλοιτο — ὅρους θῶνται τῶν
P. 850. A. κατοικεῖν pro μετοικεῖν
Ibid. C. μείνας, ἴτω ὅπη αὐτῷ φίλον pro μεινάτω ὅπη αὐτῷ φίλον

Lib. IX.

P. 853. A. ἀκόλουθα
Ibid. C. δεῖ φοβεῖσθαι
Ibid. D. νόμων — συλήσεων — τολμῶσι pro νόμου — συλήσεως — τολμᾷ
P. 854. A. προειρητέον — λέγω — οἶσρος δὲ σέ τις
P. 855. E. ἅπαντας χρὴ
P. 856. A. τοῦτο πράττων

P. 856. C. οἵπερ pro οἵπερ
P. 857. A. In marg. καὶ μία δίκη τιμωρίαις ξύμπασι
Ibid. C. Ad παραπεπτωκότι adscr. παρόντι
Ibid. D. χρωμένω
P. 858. B. οὐκ ἔστιν ἐξὸν
Ibid. D. γραφόντων
P. 859. B. ἀκριβῶς τὸν περὶ
Ibid. D. καὶ πραγμάτων καὶ πράξεων
P. 860. A. παρακέλλειν pro παραγγέλλειν
Ibid. B. μεγέθεσιν pro μεγέθει
Ibid. C. ὑμέτερον pro ἡμέτερον
P. 861. D. που γίγνεσθαι
Ibid. E. ποιητῶν pro πολιτῶν
P. 862. A. ἐλάττων τῳ
Ibid. B. ἡγεμονικὴν· καὶ pro ἥγε μὴ νικᾷ
ἀβλαβὲς pro βραβὲν
P. 863. B. βίῳ — πράττειν πᾶν
Ibid. C. κοῦφον — εἰδὼς σου
Ibid. D. παίδειά τε pro παίδων τε
P. 864. B. ἔστι μᾶλλον — ἐλπίδος — τούτου δὲ αὐτοῦ τρία διχῇ
Ibid. C. γίγνοιντο ἂν
Ibid. D. παιδείᾳ
P. 865. A. Φίλιον pro Φίλον
Ibid. B. καθαρός τις, κατὰ τῶν
Ibid. D. ἂν ἕλῃ pro ἀνέλῃ
Ad ἐν ἐλευθέρῳ Φρονήματι βεβιωκὼς adscr. in marg. βίῳ ὡς ἐλευθέρῳ
P. 866. A. ἐγγύταται — ἐθέλοι
Ibid. B. περιελήλυθότος
Ibid. C ἔλθῃ
P. 867. B. διὸ χαλεποὶ — καὶ τοῖς μὲν μετ'
Ibid. C. λέγωμεν
Ibid. D. καθόδου pro καθόλου
P. 868. C. γίγνεσθαι
Ibid. D. ἀπενιαυτεῖν — ἱερῶν· ὁ δὲ ἀσεβῶν
P. 869. A. ὁ δράσας τι τοιοῦτον pro ὁ τοῦτό δράσας
Ibid. D. ἀμυνομένου κτείνῃ
Ibid. E. οἵ τε καθάρμοι — ἥττας
P. 870. A. πολλοῖς ἢ τῶν
P. 871. A. τῇ γραφῇ· ὡς pro τῆς γραφῆς· ὃς
Ibid. D. ποῦ, τῶν τῆς pro τούτων τῆς
Ibid. E. κρίσιν pro τίσιν
P. 872. A. βουλευτῇ pro βουλεύσῃ
Ibid. C. προσφιλέσι
P. 873. A. κοιμίσῃ· ταῦτα δὴ — παρὰ τῶν νόμων
Ibid. C. δίκῃ pro δίκην
P. 874. B. Pro ἄταφον· οὗτος δὴ ... νύκτωρ Cod. habet ἄταφον· οὐ κυρίως κείμενος καὶ τὰ τοιαῦτα μέχρι τούτων. οὕτως ἂν δὲ ὀρθῶς ἂν καθαρὸς εἴη· τάδε ἔξω νύκτωρ In marg.
ἐν ἄλλῳ οὕτως εὗρον οὖ-

οὗτος δὴ νόμος εἰς ἡμῖν ἔσω κυρίως περὶ φόνου κείμενος· καὶ τὰ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα μέχρι τούτων, οὕτως· ὧν δὲ ὁ κτείνας ἐφ' οἷς τε ὀρθῶς ἂν καθαρθείη.

Ibid. C. νηποινὶ

Ibid. E. τὰ μὲν ἀκούσια — πάντων

P. 875. C. προσήσεται pro συστήσεται

Ibid. D. τὸν τιτρώσαντα, ἢ τίνας pro τὸ, τί τρώσαντα, ἢ τίνα

P. 876. B. μὴ ληφθέντα

Ibid. C. τὸ πολλὰ — ἡμῖν δὴ

Ibid. E. ἢ δὴ pro ἡ δὲ

P. 877. C. καὶ ὡς ὀρφανῶν

P. 879. B. ὕπερ pro οἵπερ

Ibid. D. καὶ ἑαυτὸν

Ibid. E. αὐτὸς πατάξῃ — καὶ ἥλικα

P. 880. C. εἴκοσιν ἔτεσιν ἢ πλείοσιν ἑαυτοῦ

Lib. X.

P. 885. B. ὑποθεμένων

Ibid. D. μυριάκις pro πολλάκις

Ibid. E. ἐδόκει pro δοκεῖ

P. 886. A. ἄρα τε καὶ τὰ — μήπως ἡμῶν

Ibid. D. αἰτιαθήτω

Ibid. E. νῦν δὲ ὄντες pro νῦν δὲ ὅτε

P. 887. A. οὐ γάρ τι βραχὺς — τὸν δὲ, εἰς

Ibid. B. γελοῖον δὲ δὴ

Ibid. D. λεγομένων — τοὺς αὐτῶν γονέας — ἐσπουδακότας — προσδιαλεγομένους

P. 888. D. περὶ θεῶν

P. 889. A. μάλισα pro κάλλισα

Ibid. C. οὐδὲ διὰ

Ibid. E. ἄλλους ἄλλῃ

P. 890. A. φάσεις δὲ

Ibid. B. ἀνθρώποισι

Ibid. C. ὑφηγήσεται

Ibid. D. τί οὖ — λόγοις, οὕτως εἰς — Τί δαὶ,

P. 891. D. οἱ λόγων ἁπτόμενοι — ἄλλοί τε

Ibid. E. ἀπεφήναντο γεγονὸς

P. 892. D. παρεποίσῃ pro παράπείσῃ

νεώτατος δ' ἐγὼ — ἡμῶν

P. 893. A. Ad Cliniae responsum annotatum est in marg. ἄγε δεῖξον ὡς εἰσὶ θεοὶ

Ibid. D. πλῃὴ pro πῃὴ

P. 895. A. μεταβολὴν μάλισα εἶπες συγχωρητέα τε τούτοις

Ibid. E. ἀριθμῷ· τούτῳ — ἀριθμῷ — Ναὶ τὸ τοιοῦτον Φράζω. Μῶν

P. 896. B. γενομένη γε ἀρχικὴ κινήσεως in marg. ὅρος ψυχῆς. ἐν ἄλλῳ τὸ σαυτὸ κινεῖν Φῆς

P. 897. B. θεοῖς ὀρθὰ pro θεὸς οὖσα, ὀρθά sed hoc in marg.

Ibid. E. γε τοσοῦτον τῶν τό-

τότε, ἔτι τοῦ τόγε, ὅτι pro τόγε τοσοῦτον τῶν τότε ἔτι, ὅτι sed hoc adscriptum est.

P. 898. A. τὴν — Φερομένην pro τοῖν — Φερομένοιν

Ibid. B. μηδὲ πρὸς ταυτὰ, μηδ' ἐν ἑνὶ Φερομένη

Ibid. D. ποιησώμεθα — Τίνας

P. 899. B. ὅλως — ὁμολογῶν pro ὅπως — ὁμολογεῖ

Ibid. C. χρόνον pro βίον Sed hoc in marg.

Ibid. D. ἐπιδεῶς — ἐπιδεῶς — μὲν ἡγούμενον pro ἐπιδέον — ἐπιδέον — ἡγούμενον

Ibid. E. δόξαις δὲ εὐδαιμονιζομέναις

P. 900. A. πάντα τὰ τοιαῦτα

Ibid. E. τί δαὶ pro τί δὲ

P. 901. A. τί οὖν δὴ τρυφῶν Adscripti sunt in marg. versus Hesiodi Op. & D. vs. 300 — 304.

τε ὢν — πᾶς pro τε ὂν — πᾶσιν

Ibid. B. ὁ πράττων — Λέγωμεν

Ibid. D. μαθεῖν pro λαθεῖν

P. 903. A. τὸ διανόημα

Ibid. B. λόγου pro ὅλου

Ibid. D. συντεταγμένη pro ἐπιτεταγμένη

Ibid. E. εἴπερ ἂν ἔχοι ῥαςώνης

P. 905. B. ἀγιώτερον pro ἀγριώτερον

P. 906. A. φόβων pro φόβον

Ibid. C. Ad φασὶν adscr. σφίσιν

φησὶν pro σφίσιν

ἐνιαυτοῖς pro ἐνιαυτῶν

αὐτὸ pro αὖ τὸ

Ibid. E. λοιβῇ τε οἴνου· κνίση Adscr. κνίσα

ναύτοισι pro ναύτας

P. 907. A. Ad Εὐφήμει in marg. σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει.

μέσον — λόγων τῶν τότε περὶ — πᾶς pro μέσων — ὁ λόγος, τῶν τε περὶ — πως

Ibid. C. κοινῶν pro κακῶν

P. 908. B. ᾧ — νομίζοντι pro οἷς — νομίζουσι

Ibid. D. εὐτυχὴς pro εὐφυὴς

Ibid. E. νομίζον — γεννᾷν — ἅμα pro νομίζειν — γεννᾷ — ἄλλα

P. 909. B. ἐξευρεῖν pro ἐξαιρεῖν

Ibid. E. ἐπιμελεῖς· συνευξέσθω

P. 910. B. βελτίσοισι — ἀπολάβῃ pro βελτίοσι — ἀπολαύῃ

Ibid. D. παιδίον pro παιδίων

Lib. XI.

P. 913. A. εὔφρονα pro ἔμφρονα

Ibid. B. ἐπιδιδοῖ pro ἐπιδιδοῖμ'

P. 914. B. εἴτε ἄκων pro ἢ ἄκων
P. 915. C. δίκαιᾳ δ' ἔσωσαν — ὁτῳοῦν
Ibid. D. ἀλλάττηται
P. 916. A. Ad ἀναγωγῶν in marg. ἀναγωγὴ ἐστὶν ἡ τῶν πραθέντων τῶν ἀνδραπόδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινὰ
P. 917. A. αἰδεῖσθαι πᾶσιν πάντα — ὅθεν οὖν ὁ νῦν
Ibid. C. ὅρκοῦ τε — ἀπτέστω — ἀνατὶ τυπτέτω τις
Ibid. D. τῇ μάσιγι τυπτέσθω
P. 918. C. ἀξιωσώμεθα pro ἐξιασαίμεθα
P. 919. A. ἀγαπηταῖς — εὐδιανὴν
Ibid. B. ὥσπερ pro ὡς πρὸς
Ibid. C. ἀγωγὴ — ὅσις σμικροτάτῳ pro ἀρωγὴ — ὅτι σμικροτάτῳ
Ibid. D. γιγνέσθω μαγνητῶν· — οὓς ὁ — κατοικίζει
P. 920. B. ταύτῃ δὴ
P. 921. A. κλέπτων — ἐξεργάζεσθαι pro βλέπων — ἐξεργαζέσθω
Ibid. B. προστάττειν
Ibid. C. λύει
Ibid. D. ϛρατηγῶν δὲ
P. 922. A. ὀρφάνικὰ
Ibid. D. εἴτε ἅμα pro εἰ τὰ ἐμὰ
Ibid. E. ἐτίθεσαν· τὸ ἐξεῖναι
P. 923. B. ὑπολαβὼν pro ὑποδραμὼν
Ibid. E. υἱῶν pro υἱὸν
P. 924. C. πάντα pro πάντων
Ibid. D. κλέπτων pro βλέπων
P. 925. D. ἕκτη δὲ, ἀδελφῆς πατρὸς — μὴ δοκεῖν
Ibid. E. ὁπόταν ἢ σωμάτων — συγγνώμη
P. 926. A. πράττει pro προσάττει
Ibid. C. αὐτὸν τὸν νομοθέτην — ὁ δέ τι — εἰ τις
Ibid. E. Ad ἐν μελέτῃ in marg. ἐμμελῆ
P. 927. D. Ad περὶ in marg. πέρι
P. 928. E. ἐπὶ pro ἐπεὶ
P. 929. A. ἀπορηθῆναι In marg. ἀπαγορευθῆναι
Ibid. E. ξυμβουλεύσωσιν ἀτυχίᾳ pro δυσχίᾳ
P. 930. A. κεχρημένους pro κεκραμένους In marg. κεκραμμένους
Ibid. B. ὄντως pro ὄντων
Ibid. D. γενόμενον — δέκται pro γεννώμενον — δέηται & αὐτῷ — ἵδρυμα pro αὐτῶν — οἴκημα
P. 931. B. ὑπηκόους pro ἐπικόους
Ibid. C. ἀραῖος pro βλαβερὸς
P. 932. B. ἐπιμελουμένους
Ibid. D. ἢ καὶ κακουμένων — σώμασι σώματα
P. 933. E. ὧν τῆς — ἀποτείνειν ὃς ἄν τις ἕτερον ἄλλον

βλέπων pro κλέπτων
μὴ ζημιώσας In marg. ζημιούσθω
ἕκαστος πρὸς ἑκάστῳ
P. 934. A. ἐν Φόβοις ἢ δειλίᾳ ὡς ἢ
Ibid. D. περιορᾶν — νῦν οὖν εἴπομεν
P. 935. B. ὅσοι pro ὃς οὐ
Ibid. C. ἀνατὶ — φιλονικήσῃ
Ibid. E. καὶ μὴ δὲ
P. 936. E. θέλειν pro θέλῃ
P. 937. B. κατασκευασμένας pro κατασεσημασμένας
Ibid. E. αὕτη τοῦ - αὐτῆς τ' εἶναι pro αὐτὴν τῷ — αὐτῆς εἶναι

Lib. XII.

P. 941. B. οἰέσθω pro ἀναπειθέσθω
Ibid. D. ἢ κρίσιν pro ἡ κρίσις
P. 942. D. εὐβουλίαν pro εὐκολίαν
P. 943. A. νόμους δ' αὖ
Ibid. C. ἔθεσιν pro ἔθνεσι
P. 944. A. εἶπωμεν· εἰσκομισθεὶς — τῶν ὅπλων
Ibid. B. τελεῖν pro τεμεῖν
Ibid. C. μὴ ἀμελείτω
Ibid. D. ἀνδρὸς pro ἀνδρῶν
Ibid. E. κινδυνεύῃ — κακῶς
P. 945. B. εὐθυτὴς — αὐτῶν καμφθεὶς ὑπὸ βάρους μὲν τὴν ἀρχὴν πράξῃ· τῆς δ'
Ibid. C. ἀρχόντων — εὐθυτὰς pro ἀρξάντων — εὐθυντὰς
Ibid. E. κοινὸν pro καινὸν
P. 964. D. ἑκάστῳ pro ἕκαστος
Ad εὐθύνας in marg. εὐθύνη ἐστὶ κρίσις κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων ἢ τι τῶν τῆς πόλεως χειρσσάντων ὅλως.
P. 947. A. ἑτέρῳ — ἀρχιερέων pro ἑτέρων — ἀρχιερέα
Ibid. B. ὀρήνων δὲ
Ibid. D. ψαλίδα pro ἀψίδα
Ibid. E. περιφυτεύουσι — ἂν ἐπιδεῖ
P. 948. C. νῦν δὲ δὴ, ὅτε μέρος τὶ μὲν φαμὲν — τῶν δὲ δὴ In marg. νῦν δὲ ὅτε δὴ μέρος μέν τι φαμὲν
Ibid. D. χρὴ pro δεῖ
P. 949. C. πομπάσεων
Ibid. D. τοιούτων τὴν πρώτην ἀνάγκην ἰατὴν εἶναι τῆς ζημίας
Ad ἐνεχυρασίαν in marg. ἀσφαλείαν
P. 950. C. χείρονας pro χείρους
Ibid. E. τῷ Διΐ
P. 951. C. Πῶς οὖν γίγνοιτ' ἀμφότερα; non Cliniae, sed Hospiti Ath. adscribitur.
P. 952. B. αὐτοὺς, διαφερόντως τε τηροῦντας καὶ τιμᾶν μὲν κατορθοῦντας, ἄτε

ἀτιμάζειν δὲ — ἀνθρώποις — εὑρεῖν — ἄττα ἤ,
P. 953. A. ἔχεται pro δέχεται
παρεσκευασμέναις
Ibid. B. δικασοῖς pro δίκας τοῖς
Ibid. C. δόξαι pro δεῖξαι
P. 954. A. Ad φωρᾶν in marg. ἐρευνᾶν. ζητεῖν.
P. 955. A. γυμνασικῆς pro γυμνικῆς
Ibid. E. τῇ μὲν οὖν ἑσίᾳ τε, οἰκήσεως ἱερὰ — ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν καθιερούτω
P. 956. A. ξύλου δὲ καὶ μονόξυλον — λευκὰ καὶ πρέποντ'
Ibid. B. εἴρηται
Ibid. D. ἐν τοῖς πρώτοις
Ibid. E. χρόνους — ἀνομοιῶν pro χρόνοι — ἀναβολῶν
P. 959. A. δὲ χρὴ pro δ' ἐσὶ
τὴν ψυχῆς pro τὴν ψυχὴν
Ibid. B. τῶ μὲν γὰρ
Ibid. C. διαφερόντως pro διαφέροντα
Ibid. D. ἔχοι pro ἔχη
P. 960. A. πράγειν pro προσάγειν
Ibid. B. ζημίαν
Ibid. C. ὕμνηται· σχεδον pro εἴρηται σχεδὸν
Ibid. D. μὴ δυνατὸν pro καὶ δυνατὸν
P. 962. A. σώματι
Ibid. B. Ad μηδ' εἰδείη in marg. μὴ οἶδεν
Ibid. C. Ad τοπάζειν in marg. σοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν καὶ ὑποτοπεῖν δὲ
Ibid. E. ταῦτά τε
P. 963. A. δεῖ ξυνακολοὐθειν
Ibid. C. ὑπὲρ ἄλλων — ἐφήσαμεν
Ibid. E. Ad λέγω in marg. ἐρῶ
P. 964. A. εἰδότα pro ἰδόντα
Ibid. B. Φρόνησις δὲ
Ibid. C. πάσαν ἀρετὴν
P. 965. C. θεατέον pro θετέον
Ibid. D. οὓς βλεπτέον
Ibid. E. οὕτως ἓν pro οὐθ' ὡς ἓν
ἄλλως δὲ, πῶς pro ἀμωσγέπως Ad μηχανῶτο in marg. μηχανῆς τὸ
P. 966. A. τί δαὶ δὴ — τοῦτο διανοούμεθα
Ibid. B. τί δαὶ pro τί δὲ
Ibid. D. τὸν πρὸς pro τῶν πρὸς
Ibid. E. διακεκοσμηκὼς
P. 967. C. Ad ἐξειργασμένα in marg. ἐξεργασάμενα
Ibid. D. ἀπεικάζοντας
Ad ἀλλὰ ταῦτα ἀνόητ' εἰπεῖν in marg. ἄλλά τε ἀνόητα εἰπεῖν
P. 968. B. προσοίσωμεν — λέγωμέν τε — νόμους
τί δαὶ pro τίς δὲ
Ibid. D. ἂν εἴη — δύναμιν — οἷς τε pro ἂν ᾖ — δυνάμεσι — οὓς τε

P. 968. E. Ad λεχθέντα in marg. ἐλεχθέντα
τρεῖς — ταῦτα pro τρὶς — πάντα
P. 969. B. κεφαλῆς νῦν· οὔτε κοινωνίας

Epinomis.

P. 973. A. ποτε χρὴ
Ibid. B. νῦν δὲ — ἀκούσασθαι
P. 974. A. μήτι — ὃ μήτοι — ὃν
Ibid. C. προσέχοι — συμφρόνως pro προσέοιχ' — συμφώνως
Ibid. D. ἀναγκαιότατα
P. 975. C. τούτων δὲ
Ibid. D. παιδία — λόγους
P. 976. A. ἀνδρείᾳ — σοφίᾳ δεδεμένη — ὅσων ψυχικαὶ pro ψύχει καὶ
Ibid. B. ὅτι πᾶσαν λανθάνει pro ὅ, τι περ ἂν μανθάνῃ
Ibid. C. ὅταν δὲ pro ὅτάν τε & φήσουσι pro φήσουσι
Ibid. D. τὸ κατιδεῖν
P. 977. C. τυχὴ pro ψυχὴ μνήμας ἔχοι μόνον
Ibid. E. ἀπολείπεται — τὶς, βραχ. — ἀποβλέψας pro ἀπολεῖται — τισι βραχ. — ἀποβλέψασι
P. 978. A. ὃ καὶ pro ὅτι καὶ
P. 979. A. μείζονος ἕνεκα, καὶ τούτου δὲ σελήνην Φέρουσαν pro Φθίνουσαν
P. 980. A. παιδείᾳ pro παιδιᾷ
P. 981. B. ὃ λέγωμεν — τῷ δὲ λέγωμεν
Ibid. C. νοητῷ δὲ — ἕκασον ζῷον
Ibid. E. δεῖ πάλιν — δυοῖν δὲ αὐτοῖν
P. 982. A. ὃ λέγωμεν — λέγωμεν
Ibid. B. ἐσβαίνει
Ibid. E. καὶ διὰ ταυτὰ pro καὶ τὰ αὐτὰ μὲν καὶ καλλίσην
P. 983. B. ἑτέρᾳ pro ἑτέρως
Ibid. C. ἑκάσοις, εἶτα εἰς
Ibid. D. ἄρχον μὲν In marg. δὲ
P. 984. A. ἢ ταύτῃ pro ἢ ταῦτα
Ibid. B. ἃ φαίνομεν pro ἃ φαμὲν
Ibid. D. θεοὺς δὲ δὴ
P. 985. A. ξυμπλήρους δὴ
Ibid. B. πέμπτον ὄν, ἡμ.
Ibid. C. λεχθέντισιν — δόξας παραγενομένας
Ibid. D. ἔχει, τὶ τρέψεται
Ibid. E. οἷον γὰρ — ἔφραξεν
P. 986. B. μία τῶν πλανητῶν ἄστρων — μηδεὶς ἂν ἄλλος — νομίσῃ
Ibid. E. τρόπος pro τόπος
P. 987. A. Συρία θ' ἱκανῶς — θαῤῥοῦντα κεκτημένους pro κατωκισμένους
τὰ δὲ τίμια pro ἢ τάδε μὴ θεῖα
εὐφρόνων pro ἐμφρόνων

P. 987. B. Pro ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐνόματα εἰλήφασι πρὸς ἐνίων — Ἕσπερός τε, ὁ αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὴ λόγον· ὁ δ' ὁμόδρομος — καὶ τούτῳ, Στιλβων. τρεῖς — λέγομεν — μάλις' ἄν τις — προσαγορεύοι, ὥσγε Cod. habet: ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπωνυμίαν εἰλήφασιν θεῶν — Ἕσπερός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον, καὶ μάλα Συρίᾳ νομοθέτῃ πρέπον· ὁ δ' ὁμόδρομος — καὶ τούτῳ σχεδὸν, Ἑρμοῦ. τρεῖς — λέγωμεν — μάλισα τις — προσαγορεύοι· ὃς ἐναντίος ἐκεῖνος ξύμπασιν πορεύεται, ἄγων τοὺς ἄλλους, ὥσγε

Ibid. C. Pro μετειληφότι· λοιπὸν δὴ τρεῖς ἄστερες, ὧν εἷς μὲν — Φαίνωνα δ' αὐτὸν — ὄνομα — μετὰ τοῦτον — Φαέθοντα· Πυρόεις δ' ὁ μετὰ τοῦτον Cod. habet: μετειληφότι· ὧν' εἷς μὲν — ἡλίου δ' αὐτὸν — ἐπωνυμίαν — μετὰ τοῦτο — λέγειν χρὴ Διός· Ἄρεος δ' ὁ μετὰ τοῦτον

P. 988. A. πᾶν δὲ τούτῳ

Ibid. C. καὶ ὁ μὲν καὶ οἷας μετεχ. pro καὶ οἷας μετεχ. In marg. καὶ οἷμαι

Ibid. D. τῆς μὲν Φορᾶς

Ibid. E. κατὰ τῶν ἀνοσίων, τιμωρὸν δὲ δίκην.

P. 989. A. δοκοῦμεν δή μοὶ ὡς ἄν τις pro ὡς ἄρτι

Ibid. B. πείσθῃ — τά ταιγὰρ

Ibid. D. τοῦτο δὴ οὗ τὸ μέρος εἶναι φαμὲν, Φύσει κάλλισα — εἶτ' οὖν διδάσκοι pro μάλισα — εἰ οὖν τις διδάσκοι

P. 990. A. δόξει ἐν διαπειρίαν τοῦ πράγματος ἀστρονομίαν ἀγνοεῖ τε ὅτι σοφώτατον; ἀναγκὴ

Ibid. B. τροπὰς ἀγαγόντα — καὶ τούτων

Ibid. C. ἐπεὶ δὲ — διαπονήσασθαι — πρῶτον καὶ ἀριθμῶν αὐτῶν

Ibid. D. ἕτερα τέχνη ὁμοιοῖ ταὐτῇ

Ibid. E. ὥσπερεὶ

P. 991. B. ἀριθμοῦ τε — φόσιν· εἴτε ὅσην pro ῥυθμοῦ τε — Φύσιν ἰτέον, ὅσην

Ibid. C. βασώνῃ — πάντως

Ibid. E. δὲ σύσημα

P. 992. B. ἐάνπερ ἐᾶται ἀποθανὼν

Ibid. C. τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαυτῶς — τῆς ἄλλης τε

Ibid. D. In marg. πάντων μάλισα πάσας· καὶ

Ibid. E. δοκιμάσαντας, ἡμᾶς ὀρθ.

ERRATA.

P. 37. l. ult. Pro *locus* lege *locum*.

P. 82. l. 5. Numerus Capitis excidit. Lege: Tuſcul. I. c. 30.

P. 86. l. 20. Pro *οὗ ante ἡρμοσμένος* lege *οὗ poſt ἡρμοσμένος*.

INDEX
AUCTORUM,

QUI ILLUSTRANTUR ET EMENDANTUR.

Aeschines, p. 61.
Alcinous, p. 32.
Aristaenetus, p. 115.
Aristides, p. 99.
Aristoxenus apud Stob. p. 17.
Charondas apud Stob. p. 89.
Euripides, p. 11.
Hesiodus, p. 68.
Julianus, p. 21, 119.
Juncus apud Stob. p. 52, 90.
Longinus, p. 111.
Lucianus, p. 2, 3, 5, 12, 20, 53, 112, 115, 127.
Maximus Tyrius, p. 11, 59, 68, 117, 123.
Numenius apud Eusebium, p. 76.
Plato ordine & ex industriâ: Euthyphr. p. 1 — 11. Apol. S. p. 11 — 14. Crito p. 14 & 15. Phaedo p. 15 — 23. Amat. p. 24 — 27. Theaet. p. 27 — 50. Soph. 50 — 56. Euthyd. 56 — 67.

Protag. p. 67—77. Hippias p. 77—79. Cratyl. p. 79—86. Gorg. p. 86—99. Phileb. p. 99—110. Meno p. 110 & 111. Alcib. I. p. 111—116. Alcib. II. p. 116. Charm. p. 116—120. Lach. p. 120—126. Lyſis p. 126—129. Menex. 129 & 130. Politic. p. 130. ad finem.

Plato obiter & extra ordinem: Theaet. p. 10. Soph. p. 46. Cratyl. p. 87. Phileb. p. 62. Meno p. 87. Alcib. I. p. 39. Charm. 9, 96. Lach. p. 8, 96. Lyſis p. 30, 96. De Rep. L. II. p. 93. L. III. p. 127. L. V. p. 31, 57, 116, 119. L. VI. p. 32. L. VII. p. 132. L. IX. p. 88. L. X. p. 32. De Legg. L. I. p. 76, 101. L. II. p. 102. L. III. p. 112. L. IV. p. 77. L. V. p. 89. L. VI. p. 52, 101. L. VII. p. 93. L. VIII. p. 64. L. IX. p. 89, 101, 102. L. XI. p. 105. Epinom. p. 80. Timaeus p. 9, 129, 130. Critias p. 40, 101, 133, 134, 135. Parmenides p. 10, 30. Sympoſ. p. 17, 31, 62, 65, 98. Phaedr. p. 119. Hipp. Maj. p. 44. Epiſt. II. p. 50. VIII. p. 113.

Plutarchus, p. 65, 90, 95, 110, 133.

Porphyrius, p. 40, 110.

Sophocles, p. 105.

Themiſtius, p. 9, 11, 17, 31, 32, 38, 31, 70, 71, 77, 93, 94, 105, 110, 124, 127, 138.

Thucydides, p. 116.

Xenophon, p. 18, 54, 73, 90, 114.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

Quae obiter explicantur.

Adjectiv. pro adverbio, ut παντοδαπους συγκειμένους pro παντοδαπῶς συγκ. p. 77.

Ἀλλό τι ἢ *nonne* p. 59.

Ἀναγκάζειν *affirmandi*, *statuendi*, *urgendi* significatione p. 33.

Ἀνθεῖν de formae pulcritudine eleganter dicitur p. 114, 115.

Antithesis efficax. p. 128.

Ἀρξάμενος ἀπὸ exquisitâ constructione. p. 39 & 40.

Attica dictio ἔοικε δηλοῦντι. p. 82.

Αὐτὸς. p. 63.

—— pro αὐτόματος. p. 30.

—— *solus* p. 30, 31.

—— pro simplici σὺ p. 96.

Breviloquentia quaedam Platoni frequens p. 129.

Collum crassum stupiditatis indicium a Veteribus habitum. p. 25.

Δὲ non ſuum aliquando locum occupat. p. 54.
Δειλὸς ſaepiſſime in δοῦλος mutatum 112, 113.
Δεύτερος πλοῦς. p. 22, 23.
Δηλονότι ſaepe eſt indicium gloſſae, quae ex marg. in contextum tranſlata eſt. p. 15, 61, 62.
Dictio Platoni propria. p. 74, 106.
Diſputatio venuſte aliquando itineri comparatur. p. 130, 131.
Δοκεῖ μοὶ abſolute. p. 66.
Dolores κοιμίζειν p. 90.
Δόξη eleganter omittitur p. 102.
Δρᾶμα. p. 29.
Ἐγείρειν p. 110, 111.
Ἔκφορος λόγου. p. 126.
Ellipſis p. 46, 58.
——— quaedam elegans Platoni frequens p. 7-10.
Ἐν πατρὸς ἰδέᾳ p. 44.
Εὖδειν p. 89, 90.
Εὑρεῖν p. 104, 105.
Forma γιγνώσκομεν ſive ἴσμεν τοῦτον ὅτι ἔξαι & ſimiles p. 51, 52.
——— οἷον ἐπιθυμῶ τῶν λόγων εἶναι p. 57.
——— Platoni frequens p. 87, 108, 118.
Θηρεύεσθαι τὴν εὔνοιαν p. 87, 88.
Ζητεῖν p. 104.
Harmoniae notio venuſte a Platone metaphorice tranſlata p. 123.
Homo εὐτροφώτατον ζῶον &c. p. 133, 134.
Interrogandi ratio elegans p. 62.
Iram κοιμίζειν p. 89, 90.
Ἴχνος p. 137.
Κατὰ verbis praepoſitum p. 127, 128.
Κατὰ γε τὴν ἐμὴν p. 102.
Καταντλεῖν p. 127.
Καταχόω p. 42.
Κινεῖν 110, 111.
Κοιμίζειν de ira p. 90.
——— de doloribus. ib.
——— non ſemel a librariis in κομίζειν mutatum p. 89.
Legum revera ſervi ſunt, e Platonis ſententia, cives fortes ac generoſi. p. 113, 114.
Μᾶλλον οὕτως, ὡς p. 12.
Μαῖσμα i. e. ζήτημα *quaeſtio*, *diſquiſitio* Platoni reſti-

reſtitutum. p. 83, 84.
Μὲν ante δὲ omittitur. p. 76.
Μέντοι in reſponſione & affirmatione. p. 16.
Muſica. E Muſicis notionibus miram ſaepe dictioni venuſtatem affundit Plato. p. 123.
Νομοθέτης ſaepe pro ὀνομαθέτης ſcriptum. p. 79, 80.
Ξυντεταμένως a librariis obliteratum aliquot locis reſtituitur. p. 105, 106.
Οἷον τοιόνδε & οἷον τὸ τοιόνδε. p. 7.
Ὄνομα a Platone ex ὂν & μαίεσθαι deductum eſſe, depravati loci correctione oſtenditur. p. 83, 84.
Orationis negligentia apud Platonem. p. 13, 14, 64, 65.
——— converſio Platoni frequens. p. 49, 50.
Οὐχ ὅτι *licet.* p. 71.
Παρέχει τέμνειν τῷ ἰατρῷ ſine ἑαυτὸν p. 91.
Πέλαγος τοῦ καλοῦ p. 31.
——— τῆς ἀληθείας. ibid.
Plato. Philoſophum decet, ex Platonis ſententia, mentem a rebus externis, quoad ejus fieri poteſt, totam avertere. p. 81, 82.
Platonis placitum de improbitatis atque injuſtitiae cauſa. p. 72, 73.
——— ——— de poenis. p. 99.
Placitum de legum origine, ubique a Platone reprehenſum. p. 92.
Πλάττειν. p. 93.
Ποῖος magnam aliquando in interrogatione indignandi vim habet. p. 108.
Πολλάκις *forte* p. 125.
Πόῤῥω τοφίας ἐλαύνειν p. 63.
Proverbium ὁ γέρων δὶς παῖς γίγνεται. p. 135.
Puerorum inſtitutio, ex Platonis ſententia, omnium maxime in civitate curanda. p. 6, 7.
Πῶς δὲ οὔ; & ποθὲν δὲ οὔ; p. 25.
Redundantia. p. 41.
Repetitio verbi magnam aliquando vim habet. 53, 54.

Respondendi forma. p. 24, 27.
Sophoclis dictum. p. 90.
Σώζειν eleganti usu. p. 36, 37.
Τί μαθὼν & ὅ, τι μαθὼν. p. 57.
Ὑπέρου περιτροπὴ, p. 49, 50.
Venari de rebus jucundis. p. 88.
Xenophon. Locus ex Dialogo Platonis *Protagora* explicatur e simultate illa, quae Xenophontem inter & Platonem fuit.

3 0112 126248753